

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Tập 3A



Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ (Tập 3A)



Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm



Dịch giả: Trần Thúy Hiền



Kích thước: 14 x 20.5 cm



Số trang: 368



Ngày xuất bản: 22 - 3 - 2014



Giá bìa: 88.000 d



Công ty phát hành: Bách Việt



Nhà xuất bản: NXB Thời Đại



Chup pic: shimizu_chan86



Type

ha vong: 1-3 luckyseven: 4-6 lucy: 7-8 Minhttthsg: 9-hết



Beta: intheend



Làm ebook: Dâu Lê



Nguồn: luv-ebook.com



Ebook: http://www.dtv-ebook.com



Giới thiệu

Một cô nàng mắt nhỏ mày râm, lưng rắn eo chuột, ham tiền háo sắc, tham sống sợ chết, chính là Kim Kiền, một cô nàng chẳng được cái nết gì hết. Bạn cho rằng cô ấy sẽ chẳng được tích sự gì, sẽ chẳng ai thèm ngó ngàng đến???!!! No, no, no, nhầm rồi. Ngược lại cô ấy rất được "tích sự", cô ấy lại còn được một chàng trai siêu siêu cấp điển trai để mắt đến. Chàng trai này phải nói là tài giỏi vô cùng, võ công cái thế, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, đó chính là Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Ngự Miêu đi theo phò tá Bao đại nhân. Ngạc nhiên chưa? Rốt cuộc thì chuyện là như thế nào?



Nhất Chi Mai quay người đi lên trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Hoàng lịch có ghi, hôm nay không thích hợp để xuất hành, quả nhiên, quả nhiên..."

Bạch Ngọc Đường vỗ phạch một cái mở quạt ra, thong thả đi theo sau Nhất Chi Mai: "Người của Khai Phong phủ, quả nhiên thâm tàng bất lộ, không giống bình thường".



Kim Kiền, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dây, gương mặt chẳng có nét gì nổi trội cả. Đã vậy tính tình còn ở dưới mức bình thường, đã ham tiền lại háo sắc, nhát chết nhưng mê giai, chỉ cần thấy giai đẹp là mắt sáng như đèn pha. Có thể nói, Kim Kiền chính là một cô gái hết sức, hết sức tầm thường, cũng giống như cái tên Kim Kiền của cô vậy. ("Kim Kiền" nghĩa là quỳ gối trước đồng tiền.)

Vì hám tiền mà Kim Kiền đồng ý làm "vật

thí nghiệm" cho cỗ máy xuyên không của một nhà khoa học, ngờ đâu cô thật sự xuyên không về quá khứ, roi xuống đúng đầu hai nhân vật "tai tiếng" trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ cơ duyên kỳ ngộ trên trời roi xuống này mà Kim Kiền được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử, truyền cho cách chữa bệnh dùng độc. Sau những ngày tháng bị "nhồi nhét" vô số các phương thức hại người (và cứu người), cuối cùng cũng đến ngày nàng "thành tài" và bị đá ra chốn giang hồ.

Nàng cải trang nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án và gây ra hàng loạt các tình huống dở khóc dở cười...

Một Bao đại nhân liêm khiết chính trực, một Công Tôn Sách đa mưu túc trí, "gian xảo" vô cùng, một Ngự Miêu Triển Chiêu đẹp trai ngời ngời, nghĩa khí đầy mình, là "Idol" của cả thành Biện Lương, một Kim Kiên miệng lưỡi dẻo quẹo, chuyên gia nịnh bợ, ham tiền, háo sắc, mê giai đẹp... tất cả kết hợp với nhau trong một Khai Phong Phủ gần gũi, ấm áp và... thật hơn là những câu chuyện truyền kì được người đời ca tụng.



Âu Dương Mặc Tâm, họ Vương, là vua của các loại hố, là một sinh vật hơi thừa tế bào gian tà. Thường ngày rất ngoan ngoãn viết văn, chủ yếu là thể loại hài hước, văn phong vui nhộn, dí

dỏm khiến người đọc cười đau bụng. Tốc độ viết thì... mọi người biết rồi đấy, bởi thế nên rất được bạn đọc "yêu thương".

Thời gian sinh vật này xuất hiện chẳng bao giờ cố định và đến giờ vẫn chưa có quy luật nào. Nghe đồn sinh vật này xuất thân từ sao Thiên Lang, lúc rơi xuống địa cầu đã tạo nên một cái hố rất lớn, độ sâu đến giờ vẫn chưa ai đo được. Số lượng quần chúng đến bên hố hóng chuyện tự trượt chân vào, bị người khác kéo vào, đẩy vào nhiều không đếm hết, bên dưới vọng lên tiếng kêu thảm thiết không thôi.



Mục lục

<u>Li miêu hoán thái tử</u> <u>Hồi một</u> <u>Hồi hai</u>

Hồi ba

Hồi bốn

<u>Hồi năm</u>

<u>Hồi sáu</u>

<u>Hồi bảy</u>

Hồi tám

Hồi chín

Hồi mười

Ngoại truyện



Li mien hoán thái ti3



Li miêu hoán thái tử

Hồi một

Vi phục xuất hành tiến Tây Hoa, mua bán ngẫu nhiên gặp hiểm nguy.

Trời xanh ai quét mà trong,

Mây kia ai cuộn mênh mang nắng vàng.

Cổ thơm như vạt váy nàng,

Xiêu xiêu nhành liễu thênh thang con đường.

Trời xanh trong muôn dặm, gió mát thổi mây nhàn, trên con đường quanh co uốn khúc giữa rừng cây xanh rì rậm rạp là một nhóm người đang chậm rãi di chuyển.

Đi đầu là một con tuấn mã cao to, người cưỡi phía trên, thân thẳng như cây tùng, mày mắt sáng như sao, vận áo lam, thắt lưng màu ánh trăng, bên hông đeo rủ, đẹp tựa cây ngọc đón gió, phong thái hiện ngang đĩnh đạc.

một thanh bảo kiểm với tuê kiểm buông

Theo sau là một chiếc xe song mã, mui xe giản dị, vững vàng chậm rãi mà đi, người đánh xe vận trang phục gia đinh, mày rậm mặt đen, phong thái uy nghiêm.

Bên cạnh xe ngựa còn có một con tuấn mã nữa, người cưỡi phía trên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng sáng, thần sắc nghiêm nghị cảnh giác.

Nhóm người này, mới nhìn qua thì thấy khi đi đường rất an nhiên thong thả, ngoạn thủy vậy, nhưng nếu nhìn kỹ, lại không khó để phát hiện ai nấy trong đội ngũ này đều ẩn chứa nét uy nghiêm trầm ổn, tuyệt đối không phải khách qua đường bình thường.

Chỉ là người cuối cùng của đội ngũ đi

khoan thai tự tại, tựa như đang đi du sơn

sau mấy trượng, không cưỡi tuấn mã, cũng chẳng ngồi xe, mà đang gò người nghiêng ngả trên lưng một con lừa già trụi hết lông, ì à ì ạch đi theo sau chót. Mới nhìn qua thì thấy người này và đội ngũ kia hoàn toàn xa lạ chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng nhìn lần nữa thì lại có cảm giác hòa hợp khó tả.

nghiêng xiêu vẹo, tóc tại tán loạn. Mà con lừa này cứ mỗi lần bước đi là lại có vài sợi lông rụng xuống bay lả tả trong không trung, làm cho người nọ cứ ho khan hất xì không ngừng.

Chỉ nghe người đánh xe ngựa quay lại

Chỉ thấy người này một thân áo vải mộc mạc, dáng hình gầy nhỏ, quầng mắt hơi đen, ngồi trên con lừa già cứ ngả

"Kim Kiền, nếu ngươi cứ ì ạch mà đi thế này thì đến bao giờ chúng ta mới tới được thành trấn tiếp theo. Ngươi còn không mau giục lừa đi nhanh lên!"

quát không biết lần thứ bao nhiệu:

biết cách điều khiển lừa, hữu tâm mà vô lực ạ!"

Người đánh xe nghe vậy có chút không vui, lại quát: "Kim Kiền, ngươi tốt xấu gì cũng là một bổ khoái, không biết cưỡi ngựa thì cũng thôi đi, sao ngay cả cưỡi lừa mà cũng không xong hả?!".

"Hơ hơ hắt xì! Khụ khụ..." Đáng tiếc người cưỡi lừa không rảnh để mà trả lời, còn đang bận chiến đấu với đám lông lừa

bay tá lả bốn xung quanh.

Người cưỡi lừa uế oải ngước lên nhìn

phía trước một cái, chậm rãi trả lời: "Trương đại nhân, không phải thuộc hạ cố ý đi châm, thực sư là thuộc ha không

Thay vào đó từ trong chiếc xe song mã phía trên vang lên một giọng nói uy nghiêm: "Không sao, bản phủ thấy con đường này phong cảnh tú lệ, nhìn nhiều một chút cũng hay".

Lại có một giọng nói nho nhã truyền tới: "Trương Long, đừng làm khó Kim bổ khoái, đi chậm cũng tốt".

Người đánh xe đành thôi, dù vậy trong miệng không biết đang lầm bầm cái gì, chỉ là không thành tiếng mà thôi.

Người cưỡi lừa nghe thấy thế thầm

xuống của con lừa già không khỏi hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, khó tránh khỏi mây đen bay đầy đầu.

Năm ngày trước, Bao đại nhân phát

lương ở Trần Châu xong, lại đột ngột nảy

thở phào một hơi, theo nhịp độ lắc lư lên

ra một ý tưởng kỳ dị, muốn đi điều tra dân tình các nơi. Ngài không những không đi theo lộ trình cũ hồi kinh mà còn chọn lộ trình mới để về, đã vậy lại muốn cải trang mà đi nhằm thăm thú tình hình thực tế trong dân gian.

Mọi người nghe vậy, tất nhiên hiểu rõ trong lòng.

đã bắt An Lạc hầu Bàng Dục đền tội, nạn hạn hán ở Trần Châu đã được cứu trợ, nhưng Thái sư đương triều Bàng Cát há lại chịu để yên. Sau khi hồi triều, e rằng sẽ là một phen trời long đất lở, gió tanh mưa máu.

Tại Trần Châu lần này, tuy cuối cùng

Mà cái ghế phủ doãn Khai Phong của Bao đại nhân còn có thể ngồi vững hay không, chỉ sợ cũng khó mà dự liệu được.

Lần này Bao đại nhân đề xuất cải trang vi hành, chủ yếu cũng do lường trước được điểm này, hơn nữa muốn nhân cơ hội đó, quan sát và thể nghiệm dân tình nhiều hơn, cũng là bỏ ra vài

phần tâm sức vì bách tính muôn dân, vì triều đình xã tắc.

Cho nên đề nghị của Bao đại nhân, mọi người tất nhiên không có ý kiến gì.

Chỉ là nhân viên được tuyển chọn đi theo lần này, lại trở thành vấn đề.

Đoàn tùy tùng đi theo quan khâm sai có trên trăm người, tất phải có người chủ trì đại cục, mà người chủ trì đại cục đương nhiên là mấy người Tứ đại giáo úy, Công Tôn tiên sinh và Ngự tiền hộ vệ rồi.

Nhưng lão Bao vi phục, sao có thể thiếu được các cao thủ ở bên bảo vệ an toàn, cho nên Nam hiệp võ công cái thế đảm đương vị trí đứng đầu đội bảo tiêu, đương nhiên phải cùng đi.

Xuất môn ra bên ngoài, khó tránh khỏi những tình huống phát sinh đột ngột như nhiễm phong hàn, sinh bệnh, tai nạn..., cho nên vị bác sĩ gia đình vạn năng, Công Tôn tiên sinh càng không thể thiếu.

Bên cạnh đó cũng cần hai hộ vệ làm những công việc lặt vặt, thế nên chỉ có hai người trong Tứ đại giáo úy được chọn.

Mà hai vị trí trong danh sách những người đi theo này được cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Trải qua một phen tranh đấu để được đảm nhiệm chức hộ vệ rất kịch liệt (nghe nói Tứ đại giáo úy còn lén tỉ võ để xác định người đi kẻ ở), cuối cùng nhiệm vụ rơi vào hai người Trương Long, Triệu Hô. Hai giáo úy còn lại Vương Triều, Mã Hán đai nhân dẫn đoàn người khâm sai rời đi sau đó mấy ngày, như thế trước là tung hỏa mù, bảo vệ cho Bao đại nhân an toàn xuất hành, sau nữa cũng là để

Vốn đội ngũ vi phục xuất hành chỉ có

phối hợp trong ngoài.

có thể trợ giúp học trò một tay" kiểu kiểu như vậy...

Nhưng không biết vì sao, Kim Kiền nghe mà toàn thân lạnh run.

Cho nên, Kim Kiền đương nhiên là vô

cùng nỗ lực tìm lý do, gắng sức xoay chuyển tình thế, bày tỏ sắt son rằng mình đối với kỹ thuật cưỡi ngựa cao thâm không cách nào lĩnh hôi được, e là sẽ

như thế, nhưng ngay ngày xuất phát, trước khi đi, không biết vì sao Công Tôn tiên sinh đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ dị, nhất định phải kéo Kim Kiền đồng hành. Giải thích một cách hoa mỹ thì là: "Kim bổ khoái y thuất tinh thâm, trên đường đi

làm lỡ hành trình...

Nào ngờ...

Công Tôn tiên sinh gương mặt liền giãn ra thành một nụ cười nói: "Không sao, Kim bổ khoái cũng giống như tại hạ, có thể ngồi cùng xe với đại nhân".

Kim Kiền liền kiên định từ chối: "Thân phận thuộc hạ ti tiện, sao có thể ngồi cùng xe với đại nhân và tiên sinh, không thể không thể!!!".

Lòng lại thầm kêu: Đùa à, nếu cả ngày đối diện với hai bộ mặt "Hắc bạch song sát", thì cho dù thần kinh mình có không suy nhược, sợ là cũng mắc bệnh đau đầu nóng trán.

Trương Long nghe thế, không kìm được mở miệng nói: "Kim bổ khoái có thể đánh xe ngựa cùng ta".

"Trương đại nhân, thuộc hạ cũng không biết đánh xe, nếu vô ý làm ngựa kinh sợ, cái mạng hèn này của thuộc hạ không đáng được nhắc đến, nhưng nếu có gì bất trắc xảy ra với đại nhân, thuộc hạ còn mặt mũi nào mà đi gặp Giang Đông phụ lão?! Không thể được không thể được!"

"Kim bổ khoái cũng có thể làm như lần trước, cùng ta cưỡi chung một con ngựa là được".

Triệu Hồ nghĩ ngơi một chút cũng nói:

"... Cái này..."

"Không ổn."

Còn chưa đợi Kim Kiền mở miệng uyển chuyển từ chối, Triển Chiêu, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cất tiếng trợ giúp Kim Kiền.

"Lần này đường sá xa xôi, một con ngựa chở hai người, sợ là khó có thể chịu được."

"Lần trước từ Biện Lương đến Trần Châu, thuộc hạ và Kim Kiền cũng cưỡi chung một con ngựa...", Triệu Hổ cất tiếng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt sắc bén của Triển Chiêu quét qua.

Triệu Hổ nhất thời cả kinh, rụt đầu lại, nào dám nói tiếp nửa câu sau.

Công Tôn tiên sinh tỏ ra có chút khó xử: "Vậy theo ý Triển hộ vệ thì nên làm thế nào?".

xuống một lát, rồi đột nhiên xoay người lao vút ra khỏi cửa, chỉ chưa đầy nửa tuần trà sau đã dắt về... dắt về một con lừa "già" "rụng lông".

Chỉ thấy đôi mắt của Triển Chiêu rũ

Mọi người nhất thời tròn mắt đờ đẫn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đặt dây cương lừa vào tay Kim Kiền, nghiêm sắc mặt nói: "Triển mỗ đi khắp Trần Châu, mới tìm thấy con lừa này. Nghe nói con lừa này đi rất chậm lại ổn định, tính khí cũng ôn hòa, vô cùng thích hợp để cưỡi, Kim bổ khoái thấy thế nào?"

Đi khắp Trần Châu?

Phi! Cái con lừa già rơi lông này sao nhìn thế nào cũng giống hệt con lừa già rụng lông của lão Hán sáng sáng đi mua cháo sớm dắt qua cửa nha môn vậy.

Kim Kiền trầm mặc tiếp nhận dây cương, len lén ngắng lên liếc nhìn đôi mắt đen láy nhưng lại ẩn chứa ánh sáng rực rỡ khó hiểu kia, lại nhìn vào thanh Cự Khuyết mà Triển Chiêu vô tình hơi giơ lên, khóe miệng giật giật nói:

"Như vậy rất tốt, thuộc hạ đa tạ Triển đại nhân!" khỏe chứ, hôm nay rốt cuộc tôi cũng được thể nghiệm cái tinh túy trong câu danh ngôn của ngài: "Họng súng đẻ ra chính quyền" rồi đó!

Cho nên, Kim Kiền vô cùng "tình

Hức, Mao chủ tịch, lão nhân gia ngài

nguyện" và "cam nguyện" cưỡi con "lừa quý giá" rụng mất lông do cái vị Nam Hiệp danh chấn giang hồ "rất rất cực khổ" mới tìm về được, gia nhập vào đội ngũ vi phục xuất hành của Bao đai nhân.

Đội ngũ vi hành của Bao đại nhân gồm một chiếc xe, hai con ngựa, một con

Huyện này có tên Tây Hoa, thuộc sự quản lý của trấn Thảo Kiều, tuy các cửa tiệm phồn thịnh nơi này không nằm trên tuyến đường tất yếu dẫn tới kinh thành nhưng người dân ở đây rất sung túc giàu có, mua bán tấp nâp phồn vinh.

Đoàn người vào đến huyên thành liền

tìm khách điểm nghỉ chân. May mà khách nhân qua lai huyên thành này không nhiều

đuốc mới lên.

lừa, vốn định thong thả mà đi, lại thêm Kim Kiền níu chân, thành ra lại càng "chậm chạp" di chuyển. Mặc dù ngựa cứ đi liên tục không nghỉ, nhưng khi đặt chân đến huyên thành cũng là lúc đèn

cũng rất rẻ, mấy người đều được phân mỗi người một phòng, nghỉ ngơi một tối, một đêm này cũng an lành vô sự.

lắm, phòng trống còn dư dả, giá thuê

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Kim Kiền đã bị Triệu Hổ ngủ cách vách kéo ra khỏi chăn, lôi tới phòng của Bao đại nhân dùng bữa sáng.

Vi phục xuất hành ở bên ngoài thì không câu nệ những quy củ rườm rà phức tạp, trên đường đi tất cả đều ăn cơm cùng bàn với Bao đại nhân, việc này cũng trở thành chuyện bình thường.

Có may mắn được ngồi ăn cơm cùng

bàn với khâm sai đại nhân, đó là chuyện vinh quang cỡ nào chứ, nhưng đáng tiếc Kim Kiền lại không nghĩ như vậy.

<u>©DTV</u>

Không vì điều gì khác, chỉ vì vị khâm

sai mặt đen này thực quá mức thanh liêm, không có dư tiền mà tiêu xài, mà cái vị sư gia "gậy trúc" làm "chủ chi" bên cạnh lại vô cùng vô cùng keo kiệt, thế nên một ngày ba bữa đều là cải trắng, đậu phụ, canh rau không người lái, đúng tiêu chuẩn thức ăn nhà chùa.

"Công Tôn tiên sinh, lát nữa bản phủ muốn đi dạo một vòng huyện Tây Hoa này, tiên sinh có nguyện ý đi cùng không?", Bao đại nhân đặt bát đũa xuống, nhìn sang vị sư gia bên cạnh hỏi.

Công Tôn tiên sinh gât đầu nói: "Hoc

trò đương nhiên là đi cùng".

Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ cũng đồng thời ôm quyền nói: "Thuôc ha

nguyện ý đi theo đại nhân".

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, vuốt râu nói: "Các ngươi đấy, bản phủ đã sớm nói

rồi, xuất môn ở ngoài, không cần như vậy. Chẳng qua là dạo quanh huyện thành, hà tất phải rầm rộ, phô trương như thế? Bản phủ và Công Tôn tiên sinh cùng

đi là được rồi".

Triển Chiêu nghe vậy, lập tức ôm quyền nói: "Thuộc hạ chỉ lo nghĩ cho sự an toàn của đại nhân".

"Triển hộ vệ...", Bao đại nhân liếc nhìn thần thái khẩn trương của người thanh niên trước mặt, cuối cùng không thể lay chuyển được, chỉ đành gật đầu nói, "Vậy thì nhờ Triển hộ vệ".

nói, "Vậy thì nhờ Triển hộ vệ".

Công Tôn tiên sinh thấy tình huống như thế cũng mim cười nói: "Lời của đại nhân cũng không phải không có lý. Lần này cải trang đi thăm thú ở bên ngoài,

nếu cứ mỗi lần ra cửa đều rầm rô tiền hô

còn xa", ngưng một chút, lại tiếp, "Chi bằng để Trương Long, Triệu Hổ đi mua mấy thứ rau quả tươi chuẩn bị dùng trên đường cũng tốt".

"Công Tôn tiên sinh...", trên khuôn

mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ lô

rõ vẻ khó xử cùng bối rối.

hậu ủng như vậy thì cái ngày thân phận khâm sai của đại nhân bị bại lộ sẽ không

"Công Tôn tiên sinh", Triển Chiêu ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, "hai người Trương Long, Triệu Hổ đi theo Triển mỗ cùng bảo vệ đại nhân thì tốt hơn, về phần mua rau quả, nếu không ngại thì xin nhờ Kim bổ khoái".

"Phụt... Khụ khụ...", Kim Kiền đang cắm cúi chan canh liền ngắng phắt lên, nhìn thẳng vào Triển Chiêu.

Sặc, cái con mèo này lại nghĩ ra việc gì để hành hạ mình đây?

"Mấy tháng trước Triển mỗ từng có may mắn được chứng kiến cảnh Kim bổ khoái mặc cả rau ở chợ, có chút cảm

khái đối với tài ứng đối lanh lẹ của Kim

bổ khoái, lại càng cảm phục vạn phần với tâm tư mẫn tiệp của Kim bổ khoái. Nếu có thể mời Kim bổ khoái đi mua rau quả, nhất định sẽ giảm được một số ngân

lương đáng kể."

Những lời này vừa nói ra, không chỉ Trương Long, Triệu Hổ gương mặt mang theo vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh biểu cảm hàm chứa vẻ thú vị, mà ngay đến Bao đại nhân trước nay vốn thiết diện vô tư cũng lộ ra vài phần thích thú.

"Vậy ư? Bản phủ chưa từng nghe qua, Kim bổ khoái còn có bản lĩnh như vậy sao?"

"Khụ, cái này... đó là, Triễn đại nhân quá khen rồi, chỉ là chút tài mọn, không đáng nhắc đến...", Kim kiền da đầu tê dại, cười khan nói.

Kim bổ khoái, sợ là trước không ai địch nổi, sau không kẻ sánh bằng", Triển Chiêu ở bên bổ sung thêm.

"Xin chỉ giáo cho?" Công Tôn tiên sinh liếc nhìn sắc mặt bỗng nhiên trắng

bệch của Kim Kiền một cái, mim cười

hỏi.

"Kim bổ khoái không cần khiêm tốn như vây. Nhắc đến bản lĩnh mặc cả của

Triển Chiêu lẳng lặng liếc Kim Kiền, tiếp tục:

"Kim bổ khoái có còn nhớ, khi đó Kim bổ khoái từng giải thích rất tâm đắc về nguyên do tại sao đại nhân mặt đen còn Công Tôn tiên sinh thì mặt lại trắng bóc..."

Đôi mắt nhỏ đột nhiên mở lớn, Kim Kiền cảm thấy khóe miệng giật giật không ngừng, chỉ có thể trừng mắt nhìn cái vị Ngự tiền hộ vệ, nghe nói vốn ôn hòa nho nhã, điềm tĩnh vững vàng tựa núi, phía trước đang nghiêm sắc mặt, dùng chất giọng nhẹ nhàng êm tai nói:

"Kim bổ khoái từng trước mặt chúng bách tính ở chợ nói rằng, đại nhân vì công vụ bận rộn không có thời gian rửa mặt nên mới khiến mặt đen xì; mà Công Tôn tiên sinh mặt trắng bóc, chính là vì đại nhân muốn tiết kiệm dầu thắp nên

mới để tiên sinh dùng bột mì đắp lên mặt phản chiếu ánh trăng, nhờ đó mà phê duyệt xử lý công văn."

•••

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh mặt đã trắng lại càng thêm trắng, Bao đại nhân mặt đã đen lại càng thêm đen, hai người Trương Long, Triệu Hổ khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng không nhịn được, đồng thời nhảy lên hệt như bị lửa đốt sau mông, vội vàng chắp tay thi lễ, tông cửa mà chạy.

Mới ra khỏi phòng, đã nghe thấy hai tràng cười bị đè nén không nhịn nổi vang lên.

Kim Kiền muốn khóc mà không có nước mắt, ngay cả ngắng đầu nhìn sắc

mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cũng không dám, chỉ đành âm thầm thăm hỏi ân cần mười tám đời tổ tông của Tiểu Miêu trong bụng, sau đó cố gắng đứng lên, hô: "Thuộc hạ đi mua rau quả!".

Lời còn chưa dứt, đã để lại một đám bụi thoát khỏi hiện trường.

Chỉ thấy Triển Chiêu thần sắc không đổi, thong thả đứng lên, cung kính ôm quyền nói: "Thuộc hạ cáo lui trước, đại nhân quyết định xuất hành lúc nào chỉ cần gọi một tiếng, thuộc hạ lập tức đi theo".

Nói rồi liền thẳng lưng, đĩnh đạc

bước ra khỏi cửa.

Chỉ là khi đóng cửa lại, đôi môi mỏng

cũng không khỏi khẽ nhếch lên cùng cặp mắt đen láy ẩn chứa nét cười.

Còn lại Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh mặt đối mặt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, đưa tay lên che mặt mà cười.

"Khụ khụ... Đại... đại nhân, xin thứ cho học trò vô lễ... khụ khụ..."

"Ha ha ha ha... không sao, không sao, bản phủ đã lâu chưa từng cười như thế này rồi... Thỉnh thoảng như vậy, cũng hay..."

Qua một lúc sau...

"Công Tôn tiên sinh, Kim bố khoái có chỗ nào đắc tội với Triển hộ vệ vậy?"

"Khụ, vì sao đại nhân lại hỏi như thế?"

- "Bản phủ chỉ cảm thấy, trên đường đi, dường như Triển hộ vệ luôn làm khó Kim bổ khoái."
- "Đại nhân cảm thấy Triển hộ vệ làm khó Kim bổ khoái?"

"... Việc này, nếu nói là làm khó, thì

- không hẳn đúng, chỉ là..."

 "Đai nhân thấy Triển hô vê của mấy
- ngày gần đây so với Triển hộ vệ của trước kia thế nào?"
- "Tựa hồ như khôi phục lại vài phần tật xấu giang hồ... có điều thế cũng tốt,

nghiêm khắc với bản thân, bản phủ nhìn mà đau lòng vô cùng. Hôm nay như thế này thì tốt rồi!"

bình thời Triển hộ vệ luôn quá mức

lo lắng?"

"Khu khu, chỉ là bản phủ nhìn Kim bổ

"Nếu đã như thế, đại nhân hà tất phải

khoái... có chút không đành lòng mà thôi..."

"Đại nhân mặc dù luôn được xưng tụng là thiết diện, nhưng lòng lại ôm nỗi quan hoài thương xót chúng nhân, học trò cảm phục!" "Tiên sinh quá khen rồi..."

"Đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, xin đại nhân chuẩn bị để xuất hành."

"Đúng, đúng, đúng, lập tức xuất hành."

Cứ như thế, cho đến khi Bao đại nhân bước ra khỏi cửa, cũng chưa từng nhớ ra mình vừa lo lắng chuyện gì.

Mà trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh phía sau, ý cười cũng chầm chậm dâng lên. Huyện thành Tây Hoa tuy không lớn nhưng đường sá rất chỉnh tề sạch sẽ, các cửa tiệm thì ngay ngắn quy củ, dân chúng ai nấy đều ăn mặc gọn gàng, sáng sủa, so với kinh thành cũng chẳng kém là bao.

Mà trên chợ, mua bán tấp nập sầm uất, các thứ rau củ quả tươi ngon được bày bán, những tiểu thương buôn bán nhỏ không ngừng cất tiếng rao, không khí rất náo nhiệt.

Chỉ là lẫn trong đám người mua bán, có một kẻ, hành vi hoàn toàn khác với tất cả, đến chợ lại chẳng mua chẳng bán, cứ đi tới đi lui ở đầu con hẻm ngay cạnh chợ, co người ôm đầu, thở ngắn than dài. Đó chính là Kim Kiền, người vừa chạy trối chết khỏi khách điểm:

"Nghĩ xem gần đây mình an phận thủ

thường, không làm mấy chuyện lớn kinh thiên động địa, cũng chưa từng chòng gheo trai gái con nhà lành khuynh quốc khuynh thành, đối với Tiểu Miêu được người người trên giang hồ ngơi khen lai càng thêm tôn kính, hà cớ gì mà mấy ngày nay hôm nào Tiểu Miêu cũng túm lấy mình trêu chọc chứ? Không lẽ Nam hiệp, đường đường một nam tử thân cao bảy thước cũng có kỳ kinh nguyệt? Thực là quá mức quỷ di!"

Ngưng một lát, Kim Kiền đột nhiên nhớ ra cái gì, chợt nhảy dựng, lôi từ trong người ra một túi tiền, vội vàng mở đôi mắt nhỏ lên nhìn trừng trừng vào trong túi, khuôn mặt liền biến sắc như nhà có đám kêu lên:

"My God! Bị Tiểu Miêu dọa, mình quên chưa lấy tiền từ chỗ Công Tôn tiên sinh đã chạy mất rồi, cũng không biết tiền mua trái cây có được thanh toán không nữa..."

Dứt lời, lại ngồi xốm xuống, đôi lông mày nhăn nhúm thành hai con sâu róm, thần sắc trầm hẳn xuống lầm bẩm nói: không lẽ cứ vậy mà cuốn theo gió bụi ư..."

"Này, tiểu tử!"

"Trời cao ơi, đất dày hỡi, chúa Jesus người ơi... hãy mở mắt ra mà trông..."

"Này này, gọi ngươi đó, cái tên nhỏ

thó ngồi xổm góc tường ấy!"

"Chậc chậc, nhớ tới sắc mặt của Công Tôn Trúc Tử, sợ là chi phí mua bán hôm nay vô vọng, không cách nào được thanh toán rồi... Nghĩ mà xem mình tận tâm tận lực vào sinh ra tử quên ăn quên ngủ mới dành dụm được mấy văn tiền riêng, "Gọi cái gì mà gọi?! Không nhìn thấy tôi đang suy ngẫm đại kế dân sinh hả... Hử?!"

Kim Kiền đứng phắt dậy, trọn mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, đang định chửi ầm lên với cái tên không có mắt dám cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, có điều vừa mới thốt ra miệng được nửa câu, liền nuốt ực trở vào.

câu, liền nuốt ực trở vào.

Chỉ thấy cách Kim Kiền chưa đầy năm bước chân, là một gã vai hùm thân gấu vận trang phục giang hồ đang đứng, dáng người cao lớn, mặt mày dữ tơn, vẻ

ác độc hung tàn ngập tràn, đôi mắt hình tam giác phát ra hung quang; mà điều đã biết tuyệt đối không phải hạng lương thiện gì.

"Vị nhân huynh này, không biết có gì chỉ giáo?", Kim Kiền hơi ngắn ra, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi, môi lập

tức cong lên thành một nu cười, ôm

quyền hỏi.

quan trọng, chính là bên hông gã giắt một thanh cương đao với vỏ đen sì, mới nhìn

Muốn đánh cũng tránh mặt cười, trước tiên cứ cười đã rồi nói.

"Thoạt nhìn rất lạ mắt, là người bên ngoài tới hả?", gã đánh giá Kim Kiền trên dưới một phen, rồi liếc đôi mắt tam

giác hỏi.

"Ôi, đúng...", Kim Kiền chớp chớp

mắt trả lời, lòng lại thầm buồn bực: Khẩu khí người này sao giống quan sai thẩm vấn vậy, chỉ là hình tượng này... thật tổn hại hình ảnh của nhân viên nhà nước thời cổ đại quá đi.

"Tới huyện Tây Hoa làm cái gì?"

"Cái này, chỉ là đi ngang qua thôi... Ha ha...". Làm cái khỉ khô nhà ngươi ấy!

"Ngồi ở đầu chợ làm gì?"

Kiền thực có chút khó hiểu khi bị gặng hỏi thế này, nhưng ở đây lạ nước lạ cái, lại không biết chắc thân phận người này, chỉ đành trả lời qua loa ứng phó.

"Hả? Mua đồ ăn, mua đồ ăn..." Kim

giác đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy bận, mãi đến khi vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Kim Kiền sắp không giữ nổi nữa, mới nói:

Gã đó tiến lên vài bước, đôi mắt tam

"Vậy còn không mau đi đi? Đừng ngồi ở đây cản đường!"

"Hơ... Vâng, đi liền..."

miệng vâng dạ trả lời, y theo lời mà xoay người đi vào chợ, nhưng trong đầu lại có một loại cảm giác rất không bình thường.

Kim Kiền nghiên đầu gãi gãi tóc,

Thần sắc cái gã phía sau ngưng trọng liếc nhìn bóng lưng Kim Kiền một cái, rồi cũng xoay người rời đi.

Chỉ thấy chợ của huyện thành Tây Hoa này tuy không lớn, nhưng các loại hoa quả rau củ nào cũng có, tươi ngon đẹp mắt, tiếng rao tiếng người buôn kẻ bán huyên náo ầm ĩ, không khỏi khiến cho

Kim Kiền nhớ đến những ngày tháng huy hoàng đi mua bán nơi phố thị Đông Kinh Biện Lương, lòng nhất thời trào dâng một thứ tình cảm hoài niệm khôn tả.

Những tháng ngày rực rỡ hiện lên rõ mồn một trước mắt, thoáng cái một luồng không khí, sự hưng phấn, cảm giác mê say sôi nổi dâng trào trong lồng ngực, Kim Kiền hít sâu một hơi, xắn tay áo, đôi mắt nhỏ long lên, liền tiến ngay đến chỗ một tiểu thương gần nhất.

"Đại thúc, lê của thúc bán thế nào?"

Vị đại thúc bán lê này mắt không buồn ngước lên, lạnh nhạt thốt ra một câu: "Mười văn tiền một quả". của Kim Kiền trọn tròn, kinh ngạc đến mức dưới chân lảo đảo, "Mười văn tiền một quả? Đại thúc, chi bằng thúc đi cướp tiền trang cho rồi, nói đùa cũng đừng nói như thế chứ?!".

"Hả... Thúc nói gì?!", đôi mắt nhỏ

"Ai nói đùa với cậu?"

Kim Kiền chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Chậc chậc, thời gian trước giá lê của cả Đông Kinh Biện Lương còn không quá

mười văn tiền ba cân, vậy mà mới chưa đầy mấy tháng, sao giá cả lại phi vọt lên đến mức này? Lam phát chăng? Hay

đến mức này? Lạm phát chăng? Hay khủng hoảng kinh tế? Hay là quan hệ ngoại giao hai nước Tống Liêu trở nên

"Khu khu, đại thúc, lệ của thúc hình như hơi đắt rồi?"

căng thẳng?

"Đắt?! Giá của tôi coi như còn rẻ đó, nếu không cậu đi hỏi những chỗ khác xem!"

"Không bớt chút nào ư?"

"Môt văn tiền cũng không bớt!"

"Thật sự là không bớt sao?"

"Nửa văn tiền cũng không thể thiếu!"

"Được, đại thúc, thúc thật có cốt khí!"

Kim Kiền nhăn mặt xoay người rời đi.

Hừ, chỉ bằng cái danh hiệu "Khai Phong đệ nhất dìm giá", hôm nay nếu không thể đem vật giá ở chợ này giảm xuống ba phần, thì chữ "Kim" này sẽ viết ngược!

Hai tuần hương sau....

"Tục ngữ nói: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Thế sự vô thường, vật giá khó lường! Đừng nói đem chữ "Kim" viết ngược, sợ là viết ngang cũng còn khó ấy chứ..."

Kim Kiền ngắn ngơ đứng ở cuối chợ, tóc tai tán loạn, sắc mặt xanh mét, nhìn dân chúng lũ lượt qua qua lại lại, đột

nhiên dâng lên thứ cảm giác vật đổi sao dời, lạ lẫm vô ngần.

Trải qua mấy phen khẩu chiến dữ dội tới mức trời u đất ám, ngay cả lưỡi cũng

nửa văn tiền cũng chẳng giảm được.

Đưa tay sờ vào túi tiền vốn không lấy gì làm nhiều nhặn trong lòng, Kim Kiền đột nhiên thấy tim buốt nhói.

mòn đi mất một nửa, mà giá cả thì đến

Mất hết hy vọng, đau thấu tâm can cũng chỉ đến thế này mà thôi....

Tiền riêng tổng cộng chưa đầy năm mươi văn, cũng chỉ mua được bốn quả rưỡi lê, trừ mình ra, thì mỗi người đến một quả lê cũng chẳng đủ mà chia.

Lão Bao à, tiền lương, tiền thưởng, ba phúc lợi xã hội^[1] của tôi có nên tăng không?!

[1] Ba phúc lợi xã hội ở đây gồm có: bảo hiểm y tế, bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm thất nghiệp.

"Haizzz...", Kim Kiền thở dài cái

trong chợ, đột nhiên, trong đôi mắt nhỏ lóe lên một tia sáng, chỉ thấy Kim Kiền điểm mũi chân, tung mình lên đến trước một sọt hàng cách chợ hơn một trượng.

"Này này, tiểu ca, lê này huynh bán

thượt, hai mắt dại ra đảo qua đảo lại

thế nào... đấy?"

Giọng nói mắc lại trong cổ, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền tron tròn lên ngắn

nhỏ của Kim Kiền trọn tròn lên, ngắn ngơ nhìn cái người bán lê trước mặt, trong lòng bất giác vang lên một câu thế này: Tây Thi trái cây ư?!

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt này, tuổi khoảng mười sáu mười bảy, thân hình "Khách quan muốn mua lê?", hiển nhiên là thiếu niên này bị Kim Kiền đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, qua một lát mới mở miêng hỏi.

"À... đúng, mua lê, bao nhiêu tiền?!"

May mà Kim Kiền vẫn thường được

một cô gái mặc nam trang.

cao gầy, vận nông phục giản dị, đai lưng vải thô quấn quanh eo nhỏ, tóc đen huyền, đôi lông mày như vẽ, hai mắt long lanh ngập nước, môi đỏ tựa anh đào. Nếu phần ngực không bằng phẳng, yết hầu không nhô lên, thì Kim Kiền cơ hồ hoài nghi vị thiếu niên trước mặt đây chính là

luyện, hun đúc, cho nên chỉ chưa đầy mấy giây liền ổn định lại tâm thần, phấn chấn vô cùng, nghiêm sắc mặt hỏi.

"Mười văn tiền ba cân", thiếu niên trả

sắc đẹp tuyệt đỉnh của Tiểu Miêu rèn

lời.

"U'm hå?!", mí mắt Kim Kiền run lên, bỗng nhiên cao giọng, "Huynh nói bao nhiêu tiền?!".

Dường như vẻ mặt của Kim Kiền quá mức đặc sắc, thiếu niên không khỏi mim cười một cái đáp: "Mười văn tiền ba cân".

Kim Kiền bỗng có cảm giác trước mắt ánh hào quang toả vạn trượng, khí lành rọi khắp:

Thánh mẫu Maria! Thiếu niên này nhất định là Tán tài đồng tử mà Thượng đế phái xuống!

"Bớt nói nhảm đi! Cân cho tôi hai cân trước!" Kim Kiền hai tay chống nạnh khí thế nuốt sơn hạ ra lệnh.

Đôi lông mi dài của thiếu niên chớp lên chớp xuống mấy lần, mới hoàn hồn lại, vội vàng cúi đầu nhặt lê trong giỏ đặt lên cân.

"Hai cân, khách quan, của ngài đây..."

"Khoan đã!" Một giọng nói bất thiện quát lên bên tai, một bàn tay to đột nhiên giơ ra chắn giữa hai người, làm cho số lê Kim Kiền sắp cầm bị rơi xuống đất.

Kim Kiền nhất thời tức giận, quay đầu chửi ầm lên: "Là tên khốn nào không có mắt, dám quấy rối ông đây mua đồ?! Có

phải là rảnh quá nên ngứa mình... hơ?". Đến khi nhìn rõ người trước mặt, Kim

Kiền liền sửng sốt.

Mắt tam giác, râu quai nón... đây chẳng phải là cái gã vừa mới đụng độ ở chợ sao?

Mà bên cạnh gã đó, còn hơn chục tên vũ phu cũng ăn mặc y chang thế, vẻ mặt rất chi là bất thiện.

mật gấu nào dám đến đây mua đồ?! Thì ra là ngươi, tên tiểu tử thối từ bên ngoài tới!", gã mắt tam giác trừng lên, cười lạnh nói.

"Hừ hừ, để ta xem cái tên ăn gan hùm

Hå?!

nhìn mấy tên vũ phu sắc mặt sầm sì trước mặt, không khỏi quay đầu nhìn sang thiếu niên bán lê đứng bên cạnh.

Kim Kiền chớp chớp mắt mấy lần,

Vừa quay sang nhìn Kim Kiền liền kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu niên nọ cau đôi mày dài, đôi mắt long lanh nước đầy phẫn nộ, sắc mặt đen đi quá nửa, thân hình nhỏ gầy cứng ngắc.

Gì... Biến thân thành Thiên thần sa ngã rồi sao?! chẳng nhỏ đâu nhỉ, không giao ra 'phí họp chợ' mà dám đến chỗ này bán hàng ư? Có phải mấy ngày trước ông đây dạy dỗ ngươi quá nhẹ nhàng không?"

"Pham Dung Hoa, lá gan ngươi cũng

Gã hung hăng đẩy Kim Kiền qua một bên, dẫn mấy tên thủ hạ đi thẳng tới sọt hoa quả, trừng mắt nhìn thiếu niên nọ quát lớn.

"Ta chưa từng vào chợ buôn bán, vì sao phải nộp 'phí họp chợ'?", thiếu niên tên Phạm Dung Hoa ngước đôi mắt long lanh trong trẻo lên nhìn thẳng vào mấy người trước mặt rành rọt hỏi lại.

ngươi chớ có cho rằng cách vài thước như vậy thì có thể trốn không nộp 'phí họp chợ' nhé?! Nói cho ngươi biết, cả huyện Tây Hoa này chỗ nào cũng là địa bàn của Quách gia, chỉ cần ngươi buôn bán trong huyện Tây Hoa này, thì 'phí họp chợ' một văn tiền cũng không thể thiếu!"

"Ha ha, chưa từng vào chợ?! Tiểu tử,

"Ngươi...!" Phạm Dung Hoa sắc mặt tái đi, đôi môi đỏ mím chặt lại thành một đường chỉ.

"Hừ! Không lằng nhằng nữa! Các huynh đệ, đập phá cho ta!", gã cười lạnh một tiếng hô lên một cái, mấy tên sau lưng liền xông lên phía trước, đá Dung Hoa ra rồi giơ chân đạp vào sọt lê.

"Không được!" Chỉ thấy Pham Dung

Hoa rạp người xuống, ôm sọt lê bảo vệ trước ngực, nhất thời vô số bàn chân đá vào tấm lưng nhỏ gầy của cậu thiếu niên.

"Ngươi, cái tên tiểu tử thối này!"

Gã cầm đầu ánh mắt chợt biến hoá, rút thanh cương đao bên hông ra, hàn quang loé lên, lưỡi đao nhắm thẳng vào khuôn mặt trắng nõn của Phạm Dung Hoa mà vạch tới.

Đó chính là Kim Kiền, thiếu niên từ bên ngoài đến ban nãy mua lê. Tất cả đều sửng sốt.

xuống nửa phần.

Nói thì châm, khi đó xảy ra rất nhanh, chỉ thấy gió rít lên trước mặt, thanh cương đạo trong tay gã kia bỗng nhiên bị ghìm lai. Đinh thần nhìn kỹ, thì thấy một thiếu niên gầy yếu chẳng biết xuất hiện trước mắt từ lúc nào, hai tay giữ chặt lấy chuôi đao, không cho lưỡi đao kia hạ

Chỉ thấy Kim Kiền nặn ra vẻ tươi cười nói: "Mấy vị đại ca, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, hà tất phải

động đao thương chứ, làm tổn thương đến hoà khí...".

Sặc, chẳng qua chỉ ra ngoài mua có mấy cân lê thôi cũng đung phải bon xã

Nhưng lòng lại thầm kêu khổ.

hội đen thu phí bảo kê, đúng thật là ngày giờ bất lợi, việc xấu đầy cửa... Haizzz, có điều một thanh niên năm tốt^[2] thiện lương, hiền lành, nhân hậu, quên mình vì người như mình đây, sao có thể giương mắt nhìn một mỹ thiếu niên... khụ khụ... à là một người dân lương thiện bị bọn xã hội đen hạ độc thủ! Hành vi đáng khinh như thế đường đường một người hiện đại

như mình sao có thể làm đây?! Huống hồ

mấy cái tên xã hội đen tép riu này, mình chỉ cần tuỳ tiện ném ra vài viên đạn khói là có thể dễ dàng đối phó...

[2] Thanh niên năm tốt chính là học tập tốt, tư tưởng tốt, công tác tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền lén thò một tay vào trong người sợ soạng...

Gì

Ho?!

Ha!!

Mới rồi vội vàng ra cửa hình như quên mang túi thuốc theo rồi..

Ha ha ha... Khu khu...

Hồi hai

Ngự Miêu tương trợ mà thoát hiểm,

họ Quách hành ác chọc thiên uy.

Cái gọi là "anh hùng cứu mỹ nhân",

kết cục tám chín phần chính là trai tài gái sắc, nhân duyên trời định, thành giai thoại giang hồ, lưu truyền một thời.

Nhưng tiết mục lãng mạn kinh điển loại này đụng tới Kim Kiền, lại chỉ có thể dùng hai chữ "thê thảm" để hình dung.

Một cánh tay chặn tay cầm đao của gã cao lớn như gấu trước mặt, tay kia thò vào trong áo sờ soạng hồi lâu không có kết quả, lúc này tâm tình Kim Kiền chỉ có thể dùng một câu để biểu đạt:

Đã nghèo còn mắc cái eo, nhà đương dột nát đang đêm mưa rào, khổ ghê phía trước đụng "Mèo", sau lưng thọ giặc làm sao bây giờ... Đúng là xui tận mạng mà!

này... cái đó, hôm nay tiết trời tốt thật..."

Mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu, miệng thì ú

"Khu khu... vị, vị anh hùng đại ca

ớ hồi lâu, Kim Kiền cũng chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra mấy câu bắt chuyện kiểu "dở hơi ngớ ngắn" để làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng, chẳng ngờ hiệu quả lại khá được.

Cái gã bị giữ tay gân xanh trên trán nổi lên phập phù, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên gây nhỏ trước mặt, vẻ hung tàn hiện rõ qua tiếng quát:

"Tiểu tử thối, ngươi là cái cọng hành nào mà dám diễu võ dương oai trước mặt ông đây, không muốn sống nữa hả?!"

Nói rồi, cánh tay vung lên, hất Kim Kiền liêu xiêu ra một bên, thanh đao giơ lên, bổ về phía Kim Kiền.

Mắt thấy hàn quang chợt lóe, gió rít lên, Kim Kiền chỉ cảm thấy có làn sóng dội lại trong đầu, da bụng co giật, đôi mắt nhỏ híp lại, nghiêm sắc mặt, đột nhiên quát lên: "Khoan đã!!!".

Cái gọi là "gần mực thì đen, gần đèn

Bao đại nhân vỗ bàn trên công đường, lập tức khiến cho mấy kẻ hung ác kia dừng ngay tại chỗ.

thì rạng", tiếng quát này của Kim Kiền, đúng thật có vài phần chân truyền của

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ của Kim Kiền long lên, nhìn trừng trừng vào cương đao trước mặt, thân hình thẳng tắp, vung tay một cái, khí phách hiên ngang lẫm liệt như đang bàn chuyện quốc gia đại sự mà nói:

"Vị anh hùng này, ta cũng hiểu được gần đây kiếm sống thật không dễ dàng gì, nhưng việc sách nhiễu, uy hiếp đe dọa thu phí bảo hộ buôn bán thực chẳng có một đi thế này?! Cái gọi là nam nhi chí ở bốn phương, vì quốc gia vì dân chúng, bằng vào thân thủ của anh hùng, sao phải lo đến chuyện không thể rạng danh giang hồ, uy chấn bốn phương. Đại ca, nếu huynh có thể bỏ tà theo chính, vì sư yên bình của giang hồ, vì sự hài hòa của Đại Tổng mà cổng hiến sức lực một phen, ngày sau tất sẽ lưu danh muôn thuở, để lai tiếng thơm ngàn đời!" Một tràng lời lẽ này vừa thốt ra, mấy tên hung đồ kia đều kinh ngạc sửng sốt,

đến cả Phạm Dung Hoa cũng ngạc nhiên,

tiền đồ gì. Xem vị anh hùng ngài cũng đoan chính, sừng sững như cây ngọc đón gió, bản lĩnh giỏi giang, sao lai để mai

chỉ có Kim Kiền cảm giác khổ sở trong lòng lại lan tràn:

Chậc chậc, không ngờ mình đường đường một người hiện đại, mà nay lưu lạc đến phải vỗ mông nịnh bợ mấy tên xã

hội đen cổ đại để giữ mạng, thật là "thời thế tạo anh hùng"...
"Tiểu tử, ngươi là ai?", gã kia tái mặt hỏi, thanh Khoát diệp đại đao trong tay

cũng ha xuống vài phần.

"Anh hùng, ta chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, tiện danh không đáng được nhắc đến, không đáng được nhắc đến...", cơ thịt trên khóe môi Kim Kiền run run, nỗ lực lắm mới kéo lên được một nụ cười mim thâm sâu khó dò nói.

Gã kia nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá Kim Kiền hồi lâu, lại thấy Kim Kiền mang dáng vẻ như đã lường trước được mọi việc, lòng không khỏi có chút cân nhắc.

Tên thủ hạ bên cạnh thấy thế, bước lên mấy bước, ghé tai gã kia thấp giọng nói: "Đại ca, đệ thấy tên tiểu tử này khinh công quỷ dị, miệng lưỡi xảo quyệt, tuyệt không phải hang tốt lành gì. Hơn nữa

không phải hạng tốt lành gi. Hơn nữa Quách gia đã dặn dò, mấy ngày tới khâm sai phụng chỉ xuất tuần sẽ tới huyện Tây Hoa, những ngày này thực không nên gây chuyện, đệ thấy, chúng ta thêm một

Gã cầm đầu nghe vậy, mặc dù có chút

chuyên chi bằng bớt đi một việc! ".

không cam lòng nhưng cũng khẽ gật đầu, nhìn Kim Kiền một cái, nói: "Tiểu tử, ta thấy ngươi xuất ngôn bất phàm, công phu cũng không tệ, nghĩ ắt cũng có vài phần danh tiếng trên giang hồ, ông đây hôm nay nể mặt, tha cho ngươi một con đường sống!".

Kim Kiến nghe vậy, cảm thấy như được đại xá, lập tức hai mắt phát sáng nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: "Vị anh hùng này, quả nhiên khoan dung độ lượng, ta xin tạ ơn trước", nói rồi, chắp tay ôm quyền, mũi chân khẽ điểm, viu

một cái đã lướt xa hơn một trượng.

Kim Kiền đột nhiên khựng lại, bóng lưng thẳng tắp cứng nhắc mấy giây, sau đó quay người, chỉ hai bước liền lộn trở lại, khuôn mặt trưng ra một nụ cười nịnh nọt nói: "Xin lỗi, xin lỗi, ta quên đồ... ha ha...".

Đang lúc mọi người cho rằng người này sẽ phi vội đi, nhưng thấy thân hình

Mọi người đều ngơ ngác không hiểu.

Chỉ thấy Kim Kiền vội vã khom người xuống, dùng tốc độ nhanh đến mức không nhìn thấy rõ nhặt những quả lê nằm lăn lóc trên đất vào lòng, vừa ôm vừa nhặt,

Phạm Dung Hoa thoáng sửng sốt, sau liền hiểu rõ, lòng không khỏi cảm động, vội vàng chớp chớp mắt.

Kim Kiền bất giác cảm thấy hoa mắt, lập tức lệ nóng rưng rưng, lòng thầm cảm

Chậc chậc, mỹ thiếu niên sao mà lai

giỏi đoán ý người khác thế cơ chứ, mình chẳng qua chỉ tùy tiện ra hiệu bằng mắt

nhô lên xuống trái phải ra hiệu.

khái:

cho đến khi tới bên cạnh Phạm Dung Hoa, mới hơi ngắng đầu lên, nhướng mày trừng mắt nhìn Phạm Dung Hoa, con ngươi đảo liên tục, cơ thịt trên mặt nhấp

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng tập trung tinh thần, hạ quyết tâm, cầm chắc quả lê trong tay, đứng thẳng người dậy, vung manh cánh tay lên ném đi, miêng thì

nhân".

một cái, đã có thể lý giải được tinh thần hiến dâng vĩ đại của mình ngay được, hơn hẳn Tiểu Miêu bung da rối rắm khó lường kia. Trước mặt mình đây chính là thiện sử thuần khiết vô địch ha phàm, thật không uống công mình mạo hiểm tính mạng mà quay lại làm "anh hùng cứu mỹ

Đúng lúc mấy gã kia cảm thấy mù mờ vì hành động của Kim Kiền nên nào có

hô to: "Có ám khí!".

là mấy quả lê, lại ngắng đầu lên thì thấy thiếu niên gầy nhỏ no đã kéo Pham Dung Hoa chạy trốn rất xa rồi, trong không trung còn lãng đãng truyền tới câu thế này: "Này! Sao huynh chay châm thế hả..." "Tiểu tử thối, dám đùa bỡn chúng

ngò tới Kim Kiền làm như vậy, vì thế khi nghe Kim Kiền hô "Có ám khí!", lại thấy một vật đen sì xé gió lao đến, cũng không suy xét kỹ càng, lập tức nghiêng mình tránh né, đợi đến khi hoàn hồn lại mới phát hiên cái gọi là ám khí chẳng qua chỉ Mấy tên lỗ mãng ngu ngốc kia nhất thời tức giận, lập tức vác cương đao lên đuổi theo.

"Tiểu tử thối, ngươi không muốn sống

"Mụ nội nó, còn không đứng lại!!!"

nữa hả?!"

Kim Kiền thân không có nửa phần nội lưc, khinh công thoát thân không cách

nào sử dụng trong một thời gian dài, tự bảo vệ mình thì có thể, chỉ là lúc này lại còn kéo theo một người chạy trối chết, thực là tấm lòng có dư mà thực lực chẳng đủ, chạy ở phía trước cực khổ vạn phần, cảm thấy đau sốc hông sắp mất

mạng tới nơi.

Phạm Dung Hoa là bách tính bình thường, chẳng mảy may có chút nền tảng công phu, cước bộ nào có thể sánh với Kim Kiền, càng chạy càng thở đốc chịu không thấu, lại nghe thấy tiếng bước chân, tiếng la hét của mấy gã hung ác phía sau sắp tới gần, càng cảm thấy vô vong, bất giác ra quyết định, nói: "Khách, khách quan, ngài chay đi... không cần phải lo cho tôi...", vừa nói vừa muốn rút phần cổ tay đang bị Kim Kiền nắm chặt ra.

©STE.NT

Chẳng ngờ tay Kim Kiền lại y như vòi bạch tuột nắm rất chặt, bất luận là dùng bao nhiều sức cũng chẳng thể rút ra nổi.

"Khách, khách quan, ngài trước

hãy...", tai nghe tiếng bước chân sau lưng càng gần, Phạm Dung Hoa càng nôn nóng, lực tay cũng mạnh hơn, tiếng nói cũng gấp gáp hơn.

Nhưng lực nắm chặt tay Phạm Dung Hoa lại chẳng mảy may suy giảm nửa phần.

"Câm miệng...", người chạy phía trước hào hển quăng lại một câu. trước bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp tóc, lại thấy cánh tay nhỏ bé nắm chặt lấy cổ tay mình, Phạm Dung Hoa trong lòng vừa kính phục vừa xót xa:

Không quen không biết vẫn sẵn sàng

Nhìn thấy thiếu niên gầy yếu phía

rút đao tương trợ, người này còn chưa qua tuổi thiếu niên, lại trượng nghĩa đến như thế, chắc chắn thiếu niên anh hùng mà người người trên giang hồ vẫn xưng tụng chỉ đến thế này...

Đáng tiếc Phạm Dung Hoa chỉ lo cảm động, không nghe rõ Kim Kiền thở hồn hển thốt ra nửa câu sau: "Tôi cũng muốn buông tay ra lắm...".

Thế nhưng mỹ sắc trước mặt, tay không nghe lệnh của đại não á á á á...

Mình hận loại bản năng này aaaaaa...

"Tiểu tử thối, xem ngươi bây giờ chạy đi đằng nào!"

Ngay lúc Kim Kiền còn đang khổ chiến giữa lý trí và bản năng, đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm rền vang lên trên đỉnh đầu, ngắng lên thì thấy một gã

cơ bắp cuồn cuộn lộn người trên không, nhảy tới phía trước mình, lại nhìn bốn phía xung quanh, hai người họ đã bị mấy Hai người Kim, Phạm đều thót tim,

tên hung ác kia bao vây.

nay lai vì mình...

sắc mặt trắng bệch kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Phạm Dung Hoa nhìn Kim Kiền một

cái, lòng thầm chua xót:

Thiếu niên anh hùng như vậy, mà

Kim Kiền nhìn mỹ thiếu niên bên canh lòng cũng thốt lên một câu:

cạnh, lòng cũng thốt lên một câu:

Chết dưới khóm mẫu đơn, làm quỷ

cũng phong lưu... Ặc ặc, chưa biết có chết hay không mà sao đầu cứ nhảy ra câu thoại này?! Điềm xấu vô cùng!

Gã râu quai nón cầm đầu nhảy một

cái, chớp mắt đã đến trước mặt Kim Kiền, cười ác độc nói: "Hay cho tên tiểu tử thối nhà ngươi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, giờ ta xem ngươi còn chạy đi đằng nào?!".

Mấy tên lâu la phía sau cũng hét lên: "Đại ca, đừng nói nhiều với chúng nữa, hãy cho hai tên tiểu tử thối này nếm mùi lơi hai!".

Gã râu quai nón cười lạnh, vút một

cái giơ cương đao lên, nhắm thẳng người Kim Kiền bổ xuống.

"Không được!", Phạm Dung Hoa lao lên một bước, chắn trước thanh đao, đem Kim Kiền bảo vệ phía sau.

Kim Kiền kinh hãi trong lòng, mắt

thấy lưỡi đao sáng loáng sắp vung xuống da thịt mịn màng tron bóng của Phạm Dung Hoa, nhất thời đại não chết lặng, ma xui quỷ khiến thế nào Kim Kiền lại kéo Phạm Dung Hoa ra sau lưng, giơ tay lên, định dùng cánh tay để đỡ một đao này.

Viu...

Keng! Keng keng keng!

Một âm thanh xé gió vang lên, tiếp theo lại nghe thấy tiếng động lớn hơn, chỉ thấy mấy thanh Khoát diệp trường đao trong tay những tên hung ác kia nhất tề bị gãy làm hai, đồng loạt rơi xuống đất.

Mà những tên hung ác thô lậu kia, đầu tiên là ngây ra, lát sau không hẹn mà cùng nhìn quanh bốn phía, nhất thời mặt cắt không còn giọt máu, cả người run lẩy bẩy.

"Có, có có có có có ma aaaaaaaa!!!"

"Ma á á á!!!"

"Á á á á á!!!"

Không biết tên nào hét lớn đầu tiên, mấy tên còn lại đều bị dọa tới mức tè ra quần, quăng nửa đoạn đao trong tay đi, chạy trốn toán loạn như ong vỡ tổ, biến mất sạch sẽ không còn một mống.

Gì thế?!

Còn lại hai người Phạm Dung Hoa và Kim Kiền trợn tròn mắt ngu mặt đứng nguyên tại chỗ.

Lát sau...

"Này... tiểu ca bán hoa quả, huynh có cảm thấy hôm nay gió hơi lạnh không...", rõ ràng mặt trời rực rõ chiếu rọi trên cao, nhưng Kim Kiền lại thấy sống lưng lạnh toát, không khỏi mở miệng hỏi.

Phạm Dung Hoa bên cạnh khó hiểu, nhìn Kim Kiền một cái, ngơ ngác lắc lắc đầu.

"Sao tôi cảm thấy có cơn gió lạnh...", Kim Kiền rụt rụt cổ tiếp tục nhỏ giọng nói. ngài...", khuôn mặt trắng mịn của Phạm Dung Hoa hơi biến sắc, đôi con ngươi ngập nước nhìn chằm chằm vào phía sau Kim Kiền lắp bắp nói.

"... Khách, khách quan, ngài, sau lưng

Một dự cảm không lành rất quen thuộc bỗng nổi lên, Kim Kiền chầm chậm xoay người, định thần nhìn kỹ, nhất thời da mặt không khống chế được nhăn nhúm lại.

Người đứng trước mặt, thân tựa cây tùng, áo lam tung bay trong gió, mi mày sáng ngời như trăng chiếu rọi, đôi con ngươi đen láy giấu ngàn tinh tú, khuôn mặt tuấn lãng bất phàm, nhưng sâu trong đôi mắt lấp lánh kia lại ẩn chứa băng

tuyết ngàn năm, hàn khí bức người.

"Triển... Triển Triển Triển... tiểu nhân, ơ... vừa rồi tạ đại nhân cứu...", khóc miệng giật giật hồi lâu, Kim Kiền cũng không thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Đôi mắt đen láy đầy kiên định đánh giá Kim Kiền một lượt, chất giọng lúc bình thường rất dễ nghe giờ đây lại có chút chói tai: "Rút đao tương trợ, xả thân vì người..."

"Cái, cái đó tạ đại nhân khen ngợi..."

"Kim huynh quả nhiên là bản sắc anh hùng!"

Kim, Kim Kim Kim huynh?!

Chuông báo động trong đầu réo vang, một giọt mồ hôi lạnh cực lớn lăn từ trên trán Kim Kiền xuống.

Hình như mỗi lần nghe thấy kiểu xưng hô này, đều không có chuyện gì tốt.

Cả người rụt lại, Kim Kiền liền cúi đầu rũ mắt, cơ hồ co rúm thành một đống tự mình kiểm điểm.

cổ quái, hỷ nộ vô thường, khó mà nắm bắt được, lúc này chẳng biết vì sao tâm tình lại khó chịu thế. Để đảm bảo an toàn, mình nên nhận sai trước thì hơn!

Ai, con mèo này gần đây tính khí rất

Im lặng hồi lâu...

Hàng mi dài khế chớp, làn môi mỏng hơi mím, băng tuyết trong đôi mắt đen lấp lánh dần tan vài phần, đảo mắt một cái, người trước mặt khôi phục lại vẻ nho nhã trầm ổn, trở thành Nam Hiệp tính khí ôn hòa mà giang hồ xưng tụng.

"Không biết vị này là?", Triễn Chiêu chuyển đề tài, đột nhiên hướng Phạm Dung Hoa hỏi.

Lúc này Phạm Dung Hoa mới hoàn hồn, luống cuống sửa sang lai y phục, vôi

vàng ôm quyền đáp: "Tại hạ Phạm Dung Hoa, không biết các hạ là...".

Triển Chiêu khẽ gật đầu, ánh mắt

hướng sang Kim Kiền.

"A, a, đây, đây là bảo tiêu của lão gia nhà tôi... à, là thị vệ, thị vệ đại nhân...", Kim Kiền lập tức hoàn hồn, cấp tốc tiếp lời đáp. ngưng một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiền, khom người quỳ xuống, chính trực nói: "Lần này đa tạ ân công tương cứu, đại ơn đại đức này Phạm Dung Hoa suốt đời không quên!".

"Thì ra là thị vệ đại nhân, Dung Hoa có lễ", Pham Dung Hoa ôm quyền thi lễ,

Kim Kiền cả kinh, vội bước lên cúi người nâng Phạm Dung Hoa lên: "Quỳ, quỳ quỳ thì không cần đâu... Không phải, cái đó, đừng khách khí... chuyện nhỏ... mà!".

Tiếng lắp bắp đột nhiên dừng bặt, nháy mắt thế giới bỗng trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Kim Kiền hai tay đỡ hai cánh tay Phạm Dung Hoa, đôi mắt nhỏ banh lớn, miệng há ra, nhìn chằm chằm vào thiếu niên cao hơn mình nửa cái đầu, ngắn ngơ ngay tại chỗ.

Thiếu niên trước mắt chau đôi mày đẹp như vẽ, hai con mắt sáng rực bình tĩnh nhìn mình.

Một viên đạn mỹ sắc bắn tới, làm Kim Kiền rúng động, trình độ văn học trực tiếp phi thăng.

Mi mày như ngọc, mắt ẩn tinh vân, có

chàng thiếu niên mỹ lệ vô song...

"Kim Kiền!"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo hệt như viên đạn băng tập kích tới, nổ tung, lập tức đem ba hồn bảy vía đang bay lượn tung tăng bốn xung quanh của Kim Kiền trở về.

Lục phủ ngũ tạng không khỏi giật nảy kinh hãi, theo trực giác Kim Kiền vội buông hai tay Phạm Dung Hoa ra, lạch bạch lùi về sau hai bước, xoay tít một vòng quay người lại, thoắt cái đã tươi cười ôm quyền nói với người bên cạnh:

"Đại nhân có gì sai bảo?!"

Cảm giác lạnh buốt thấu xương quanh người đột nhiên tiêu biến, giọng nói sang sảng quen thuộc liền vang lên:

"... Vì sao lại chật vật như vậy?"

Kim Kiền ngước lên nhìn Triển Chiêu một cái, gương mặt tuấn tú đôi mắt sáng ngời vẫn giống như bình thường, nhưng lúc này đôi mày cau lại mơ hồ lộ ra tình cảm quan tâm thân thiết.

Một nỗi xúc động "cuối cùng cũng tìm được tổ chức" đột nhiên dâng lên, Kim Kiền liền thấy bao nỗi ấm ức tủi thân trào dâng, nháy mắt lệ dâng khóc mi, vừa lau nước mắt nước mũi vừa kêu lên:

"Đại nhân, ngân lượng mua rau quả... đại nhân ngài ứng trước một ít được không?!"

Cách hai dặm bên ngoài huyện Tây Hoa, dấu chân người thưa thớt, vườn rau cây trái tuy chiếm đa phần, nhưng tổng thể lại là cảnh mây trắng vòn núi biếc, suối trong liễu rủ, thật khiến người ta trở nên khoan khoái tươi vui.

"Tiểu ca bán trái cây, nhà huynh ở chỗ này thật không tồi đâu..."

Đứng trước một nhà dân, Kim Kiền phóng mắt nhìn quanh, bất giác mở miệng khen.

Trước mắt là ngôi nhà tranh hai gian với hàng rào hoa đồng nội bao quanh, ruộng vườn núi non, rất có ý vị của nơi thế ngoại đào nguyên,

"Ân công quá khen rồi..." Phạm Dung Hoa gương mặt hơi nóng lên, bước tới đẩy cánh cửa hàng rào ra, khom người

đẩy cánh cửa hàng rào ra, khom người nói: "Xin hai vị ân công chờ một lát, bình thời mẫu thân không thích có người

lạ vào nhà, tôi đi vào trước báo cho mẫu thân một tiếng, rồi quay trở lại mời hai vị ân công vào".

Nói rồi, không đợi hai người ở cửa đáp lời liền ôm quyền thi lễ, rảo bước đi vào nhà.

Liếc nhìn cánh cửa khép hờ một cái, Kim Kiền bất giác ngắn ngơ.

Ôi không ngờ quy củ của một đại thẩm nơi thôn xóm đây lại còn nhiều hơn cả Khai Phong phủ, thật đúng là trong rừng lớn, loại chim nào cũng có. cạnh đột nhiên cất tiếng "tuy nói Phạm tiểu huynh đệ nguyện ý tặng hai chúng ta số lê kia để cảm tạ, nhưng xem ra nhà hắn cũng không sung túc..."

"Khu khu... Triển đại nhân...", Kim

"Kim bổ khoái...", Triển Chiêu bên

Kiền vội cắt ngang "những lời này sai rồi, lê Phạm tiểu ca tặng chính là một phen tâm ý rất chân thành của huynh ấy, chúng ta nếu cứ từ chối mãi, há chẳng phải là xem thường huynh ấy hay sao?!"

Lòng lại thầm nghĩ: Hừ, cái con mèo này... không quản chuyện chi tiêu thì không biết củi gạo mắm muối đáng quý, kẻ đứng nói sao biết nỗi khổ của người nhanh?!

"..." Một tiếng than nhẹ phát ra từ trên đỉnh đầu, "Khi quay về Triển mỗ sẽ đích thân xin Công Tôn tiên sinh giúp Kim bổ khoái, tiền mua hoa quả này đương nhiên là sẽ báo cáo để thanh toán".

Kim Kiền lập tức lên tinh thần:

"Lời của Triển đại nhân rất đúng, xem

nhà của Phạm Dung Hoa, mái không một

còng lưng làm việc?!. Vật giá trong huyện Tây Hoa này còn cao hơn gấp năm, sáu lần trong kinh thành, lúc này khó khăn lắm mới có người mang lễ vật đến cửa tăng, còn không vui vẻ mà nhân

cuôc sống nhất đinh khó khăn. Chúng ta là quan viên triều đình, đương nhiên phải thay chúng bách tính báo lên trên, coi nỗi khổ của dân chúng như nỗi khổ của mình, coi nỗi lo của muôn dân như nỗi lo của mình, sao có thể để bách tính túng quẫn tặng lễ vật được?! Nửa xu không thể lấy, một sợi tơ cũng không thể chiếm, tiền lê này, nhất đinh không thiếu nửa văn tiền, phải trả đầy đủ mới đúng!"

viên ngói, vườn chẳng có lấy nửa con gà,

"...", người bên cạnh im lặng hồi lâu, trên mặt thoáng qua vẻ cười khổ bất đắc dĩ như có như không.

"Hai vị ân công, xin mời vào trong",

xuất hiện ở cửa, hướng hai người lên tiếng.

"Đại nhân, mời...", Kim Kiền khom người ôm quyền nói với Triển Chiêu.

Pham Dung Hoa không biết tự lúc nào đã

Triển Chiêu khẽ gật đầu, bước vào nhà, Kim Kiền nối gót theo sau.

Vào đến nhà nhìn bốn phía xung quanh, Kim Kiền không khỏi chặc lưỡi.

Vốn lúc nãy còn cảm giác thấy mấy lời vừa rồi quá khoa trương, đến giờ mới thấy vô cùng chuẩn xác.

Nhà của Phạm Dung Hoa đích thực vô cùng nghèo, nếu dùng một câu để hình dung thì chính là: "Nghèo rớt mồng tơi".

Trong góc gian ngoài, ngoại trừ hai chiếc đòn gánh, mấy cái sọt ra thì chẳng còn thứ khác, nhưng bước vào gian trong, lại cảm thấy mắt dần sáng lên. Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy trong phòng tuy không có vật gì đáng tiền nhưng lại rất sạch sẽ sáng sủa, không có lấy một hat bui.

Giữa căn phòng trong đặt một chiếc bàn gỗ hỏng, bên cạnh là hai chiếc ghế, thêm một chiếc giường đất, phía trên trải chiếu trúc vàng ươm, một lão phụ đang ngồi ở đó.

Lão phụ này, gương mặt phúc hậu, hai mắt sáng trong búi tóc hoa râm, đầu cài trâm gỗ, mượt mà không một sợi tóc rối, vận y phục bằng vải thô, nhưng thân hình lại thẳng tấp uy nghiêm.

Có điều bà thấy hai người Triễn, Kim bước vào phòng lại không nói không rằng, cũng chẳng để ý.

Đang lúc Triển Chiêu và Kim Kiền

thấy khó hiểu thì Phạm Dung Hoa rảo bước lên trước, đứng cạnh lão phụ nói: "Mẫu thân, con đã mời hai vị ân công vào rồi".

Lúc này lão phụ mới khẽ gật đầu, khóc miệng hàm chứa ý cười, đưa tay chỉ về phía trước nói: "Hai vị, mời ngồi".

Hai người Triển, Kim y lời ngồi xuống bên bàn, nhìn kĩ mới phát hiện hai mắt lão phụ này tuy sáng lấp lánh, nhưng lại chẳng mảy may có chút phản ứng đối với những vật phía trước, chính là không nhìn thấy gì, hai mắt mù lòa.

Lão phụ khuôn mặt hiền từ mang nét tươi cười nói: "Hai vị đã cứu đứa con nhỏ của lão thân ở trên chợ, lão thân vô cùng cảm kích".

Dứt lời, lão phụ này hơi nghiêng người, xem như cảm tạ.

Kim Kiền thấy vậy, lòng không khỏi khó hiểu, nghĩ bụng:

Đối với ân nhân cứu con trai mình mà chỉ gật gật đầu xem như cảm ơn à? Chậc chậc, đại thẩm này cũng cao giá quá...

Lại quay sang Triển Chiêu, thì thấy Triển Chiêu chẳng chút để ý, liền ôm quyền cung kính đáp:

"Lão nhân gia không cần đa lễ, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến."

Lão phụ nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Hai vị đường xa đến đây, lại là ân nhân của Hoa nhi, vốn phải dâng hậu lễ cảm tạ, chỉ là trong nhà nghèo túng, không có gì báo đáp, chỉ đành mang lê nhà tự trồng dâng tặng, mong hai vị chớ ghét bỏ".

"Cái này...", Kim Kiền nghe vậy, ánh mắt đảo quanh căn phòng trống không chẳng có vật gì này một vòng, rồi lại nhìn bóng lưng nhỏ gầy của thiếu niên trước mắt, thầm nghĩ:

Chậc chậc, nhìn thân hình mỹ thiếu niên bán hoa quả này mà xem, nếu nói là

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn sang Triển Chiêu bên canh, thầm giuc:

này thật sư không nên nhân.

vóc người thon thả thì chẳng bằng nói suy dinh dưỡng còn đúng hơn. Lại nhìn trong nhà của mỹ thiếu nên kia, thật đúng là một nghèo hai tay trắng. Haizzz, mình trước nay vốn thương hoa tiếc ngọc, làm sao nhẫn tâm nhìn họ đã nghèo còn mắc cái eo, Tiểu Miêu nói đúng, mấy quả lê

Tiểu Miêu, mau nghĩ ra một lý do chính đáng để cư tuyết đi.

Chẳng ngờ đôi môi mỏng của Triển Chiêu khẽ mở, nhưng lại nói một câu không đâu: "Lão nhân gia làm sao biết được hai chúng tôi từ nơi xa đến?".

Hå?

Lão phụ nghe vậy lại mim cười nói: "Hai vị nếu không đến từ bên ngoài, làm sao dám đối nghịch với thủ hạ của Quách gia chứ?"

"Quách gia?", Triển Chiêu vô cùng kinh ngạc.

Kim Kiền đảo đôi con ngươi: Quách

gia, hình như nghe quen quen... A, là nghe mấy tên hung ác kia nhắc đến.

thủ du thực hôm nay", Phạm Hoa Dung ở

"Chính là chủ nhân của đám vô lai du

bên tiếp lời, "cũng là chủ nhân của trấn Thảo Kiều và huyện Tây Hoa, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của trấn Thảo Kiều, không chuyện nào là Quách gia không làm chủ".

Nói đến đây, trên mặt thiếu niên bất giác ngập tràn tức giận.

"Ưm... Lẽ nào giá lê mười văn tiền một cân ở trên trấn này cũng là do Quách gia định đoạt?", Kim Kiền bỗng giác ngộ

"Cái đó thì không phải", Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu, "Chỉ là hằng ngày hắn

hỏi.

đều bắt mỗi một người vào chợ buôn bán phải nộp 'phí họp chợ', mọi người vì gom đủ 'phí họp chợ' này nên mới phải tăng giá lên".

"Phí họp chợ?", khuôn mặt Triển Chiêu lộ vẻ nghi hoặc, quay sang Kim Kiền hỏi, "Thế nào là 'phí họp chợ'?".

"Cũng tựa như phí bảo kê của xã hội đen", Kim Kiền thấy Triển Chiêu hỏi, theo bản năng bật thốt câu trả lời. "Xã hội đen?"

"Phí bảo kê?"

Triển Chiêu, Phạm Dung Hoa và cả lão phụ đều tỏ vẻ khó hiểu.

Kim Kiền biết mình lỡ lời, vội vàng bổ sung: "Xã hội đen chính là... mấy tên... khụ khụ, cái đám hung ác rắn rết...

đầu đường xó chợ, côn đồ du thủ du thực kia; còn phí bảo kê là... là... số ngân lượng tiền bạc bọn hung ác rắn rết đó cưỡng ép thu của bách tính, nếu như

không nộp, thì chúng sẽ ngày ngày đến tìm ta gây sự, khiến cho bách tính rước họa vào thân, khó làm ăn buôn bán được; chúng 'bảo kê' có thể đổi lấy sự bình an tạm thời, không bị quấy nhiễu vì thế nên cũng được gọi là 'phí bảo kê'".

nếu như y lời nộp đủ, thì sẽ được bọn

Nói xong những lời này, Kim Kiền thấy lưỡi mình xoắn hết cả lại.

Lại nhìn ba người kia, Phạm Dung Hoa thì cúi đầu không nói, Triển Chiêu thì cau chặt đôi mày lưỡi mác, chỉ có lão phụ thần sắc không đổi, nhắm mắt lại gật đầu nói: "'Phí bảo kê'... vị tiểu ca này nói rất đúng, rất dễ hiểu, xác thực là như thế...".

Trong phòng im lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng hỏi: "Phương thức thu 'phí bảo kê' này như thế nào?"

"Mỗi ngày một người hai lượng bạc trắng". Phạm Dung Hoa buồn bực cất tiếng đáp.

Triển Chiêu nhíu chặt mày: "Chuyện hoang đường như thế, vì sao mọi người không báo lên quan phủ?".

phắt lên, cắn chặt môi đỏ, cao giọng nói, "Quan phủ và Quách gia vốn cùng một

"Quan phủ?!", Phạm Dung Hoa ngắng

giuộc, huống hồ quan phủ cũng ăn không ít lợi lộc từ trong đó!".

Đôi mắt sáng của Triễn Chiêu sa sầm xuống: "Xin chỉ giáo cho?!".

"Mở cửa tiệm phải nộp 'phí quản lý', ăn Tết phải nộp 'phí ăn Tết', làm việc phải nộp 'phí thường lệ', kiện tụng báo

quan phải nộp 'phí công văn', cho dù là lão nhân ngày ngày ở trong nhà giống như mẫu thân cũng còn muốn thu 'phí đầu người'. Danh mục các loại phí nhiều như vậy, lẽ nào quan phủ không húp lấy một chén canh từ trong đó?!", Phạm Dung Hoa đôi mắt ngập tràn phẫn nộ, căm giận nói.

Rắc!

Kim Kiền lảo đảo, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì ngã ngồi từ trên ghế xuống đất, lòng thầm kêu: Kinh, quá kinh rồi! Quách gia này quả nhiên là cao nhân!

Thủ pháp vơ vét của cải như thế này, mình còn lâu mới theo kịp được.

Rắc! Rắc!

Chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra tiếng kêu rền rĩ, Kim Kiền ngồi vững lại đưa chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra những tiếng răng rắc.

"Đại, đại nhân...", Kim Kiền rụt lại ra sau, lí nhí thăm dò.

"... Ân công?", Phạm Dung Hoa thấy sắc mặt Triển Chiêu như vây, cũng không

mắt sang nhìn, chỉ thấy Triễn Chiêu chau đôi mày lưỡi mác lại, đôi mắt đen lấp lánh sa sầm, một luồng khí nặng nề bao trùm quanh thân, chính nó đã ép cho môt

Lão phụ tuy mắt không thể nhìn thấy, nhưng cũng cảm nhận được khí thế kinh người của người đối diện, hơi biến sắc.

khỏi sửng sốt.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng phá tan bầu không khí yên lặng nói: "Không biết vị Quách gia kia lai lịch thế nào? Vì sao lại có bản lĩnh đến vậy?".

"Lai lịch, đương nhiên là có lai lịch, bằng không người trong quan phủ cũng không vâng dạ theo lời hắn như thiên lôi chỉ đâu đánh đó", Phạm Dung Hoa giận dữ đáp.

"Lẽ nào hậu thuẫn của Quách gia này rất lớn?", Kim Kiền tiếp lời hỏi.

nương chậm rãi nói, "nhưng trong huyện Tây Hoa này thì ai ai cũng biết, kể cả người đi đường cũng hiểu. Quách gia này chính là nghĩa tử của một vị công công trong cung, thân phận không tầm thường, tất cả các quan viên lớn nhỏ của huyện Tây Hoa cho đến trấn Thảo Kiều, chẳng ai dám đắc tội với hắn, chỉ biết vâng theo lời hắn mà làm".

"Hai vi từ bên ngoài đến, tất không

biết thân phận của người này", Pham đại

Chậc chậc...

Kim Kiền nhất thời hiểu rõ, thầm nghĩ: Ra là bám váy người trong cung, trách nào lại càn rỡ như vậy.

Quay sang nhìn Triển Chiêu, một thân sát khí dần thu liễm lại, cau mày rũ mắt, thoắt cái lại biến thành một hộ vệ trầm ổn như lúc bình thường.

"Không biết Quách gia này là nghĩa tử của vị công công nào trong cung?".

Phạm đại nương nghe vậy, vẻ mặt ngưng trệ, không nói tiếp, đôi mắt mù lòa hướng về phía Triển Chiêu.

Nếu không phải sớm biết cặp mắt kia đã mù, thiếu chút nữa thì Kim Kiền đã cho rằng Phạm đại nương đang đánh giá tỉ mỉ vị Tứ phẩm hộ vệ trước mắt.

mắt xuống cười nói: "Lão thân chẳng qua chỉ là một bà già quê mùa, sao có thể hiểu rõ những góc khuất nơi quan trường, e rằng ân công đã hỏi lầm người rồi", ngưng một chút, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa, "Hoa Nhi, thời gian không còn sớm nữa, thay mẫu thân tiễn hai vi ân công, đừng quên đem theo hai

Lát sau, Pham đại nương đột nhiên rũ

"Mẫu thân?", Phạm Dung Hoa nghe xong không khỏi sửng sốt.

giỏ lê ở gian ngoài tặng hai vị ân công".

"Hoa Nhi, còn không tiễn khách đi?",

Phạm Dung Hoa vội cúi đầu, khoanh tay: "Dạ, Hoa Nhi biết rồi", ngưng một chút, lại quay sang chắp tay nói với hai

người Triển, Kim, "Hai vi ân công, xin

Pham đại nương hơi cao giong.

mời".

Kim Kiền thấy thế, nhất thời không biết làm sao, thầm nghĩ: Chậc, đại thẩm này thật ý tứ quá cơ, không nói hai lời đã vội đuổi khách rồi? Được thôi, mình cũng nên thức thời, đi vây.

Triển Chiêu nghe xong cũng có chút kinh ngạc, đôi con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào Phạm đại nương, đứng dậy ôm quyền nói: "Đã như thế, hai người chúng tôi xin cáo từ".

Nói rồi, liền cùng Kim Kiền theo Phạm Dung Hoa đi ra cửa.

Chỉ là lúc bước ra khỏi cửa, mơ hồ nghe thấy lão phụ trong phòng khẽ thở dài một tiếng.

Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!

Kim Kiền vừa đi vào vừa nghĩ thầm trong lòng.

Lại thấy Phạm Dung Hoa vội vã bước

thường mẫu thân tôi không như vậy đâu, hôm nay không biết vì sao lại thế... Hai giỏ lê này tuy không phải thứ quý giá gì, nhưng cũng xem như tâm ý của tôi và mẫu thân, ân công, xin hãy nhận lấy."

"Cái này...", Kim Kiền gãi gãi đầu, ngước lên nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu gât gât đầu, nhìn

Kim Kiền một cái rồi xoay người đi ra, trong lúc quay đi, một luồng sáng trắng nhanh đến nỗi cơ hồ không thể nhìn thấy,

ra gian ngoài, nhấc cái sọt lên, đổ lê vào hai chiếc giỏ đưa tới trước mặt Kim Kiền, trên đôi má trắng mịn hiện lên hai vết hồng hồng nói: "Ân công, bình

bay vào trong ngực áo của Phạm Dung Hoa.

Kim Kiền tuy không nhìn rõ, nhưng

chỉ dựa vào ánh sáng lóe lên trước mắt là có thể đoán biết chỗ đó có ít nhất một lượng bạc trắng không khỏi than thầm chặc lưỡi, vội vàng nhận cái giỏ nói:

"Nếu đã như vậy, chúng tôi mà cứ từ chối lại thành bất kính... Ù'm, sau này còn gặp lại, cáo từ".

Dứt lời liền khom người thi lễ, vội vàng chạy nhanh hai bước, đuổi kịp cước bộ của Triển Chiêu, đi về phía huyện thành.

Để lại Phạm Dung Hoa vành mắt hơi đỏ hoe, đứng thẳng tắp ở cửa.

Lại nói về Triển Chiêu, trên đường đi sắc mặt u ám, mày mắt sa sầm. Kim Kiền tất nhiên không dám cất lời, chỉ đành ôm hai giỏ lê yên lặng đi theo sau.

Hai người đi rất nhanh, chỉ chưa đầy một tuần trà đã về đến khách điểm nơi họ dừng chân.

Đi thẳng lên lầu hai, Triển Chiêu tới phòng khách nơi Bao đại nhân ở, mở miệng nói: "Thuộc hạ có việc cầu kiến." "Vào đi", Bao đại nhân ở trong phòng đáp.

Hai người đẩy cửa bước vào.

giữa phòng, Công Tôn tiên sinh thì đứng một bên, Trương Long Triệu Hổ hộ vệ ở hai bên.

Chỉ thấy Bao đại nhân đạng ngồi ở

Bốn người thấy Kim Kiền sau lưng Triển Chiêu đều thở phào một tiếng.

Triệu Hổ tiến lên hai bước, tiếp lấy cái giỏ trong tay Kim Kiền đặt qua một bên hỏi: "Kim bộ khoái, rốt cuộc ngươi

Không lẽ đúng như Triển đại nhân nói, ngươi bị lạc đường?"

Trương Long cũng bĩu môi nói: "Ta

đi đâu mua hoa quả đến giờ mới về?

xem tám phần là như thế, nếu không phải Triển đại nhân đi tìm ngươi, sợ rằng lúc này còn chưa về được ấy chứ".

Kim Kiền nghe vậy không khỏi cười khan bất đắc dĩ, vừa định nói hai câu phân trần thì thấy Triển Chiêu đứng lên, sắc mặt ngưng trệ nói: "Đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo".

Mọi người thấy sắc mặt Triển Chiêu bất giác sửng sốt. Bao đại nhân liền thu ý cười lại, nghiêm sắc mặt: "Triển hộ vệ nói đi".

"Thuộc hạ tuân lệnh", Triển Chiêu ôm quyền, đem những chuyện mắt thấy tai nghe trên đường nhất nhất kể lại.

Chúng nhân càng nghe sắc mặt càng sa sầm, đến khi Triển Chiêu nói xong mặt ai nấy đều đen cả lại.

Bao đại nhân chau mày một lát, đột nhiên nói: "Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ, Kim Kiền nghe lệnh!". "Có thuộc hạ!"

"Bản phủ lệnh cho bốn người các ngươi lập tức xuất hành thăm dò, điều tra xem những lời mẫu tử Phạm thị nói có phải là sự thực không".

"Thuộc hạ tuân lệnh!", bốn người cùng ôm quyền đáp, rảo bước ra ngoài, chỉ là khi ra đến cửa, đột nhiên Triển Chiêu dừng cước bộ, quay đầu nhìn Kim Kiền một cái.

Kim Kiền nhất thời giật mình, lập tức ưỡn ngực thẳng lưng ôm quyền: "Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ sẽ ở đây liều mình bảo vệ Bao đại nhân chu toàn".

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rời đi.

Kim Kiền nhìn theo mấy người họ rời đi, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đại sư không ổn, cảm giác sâu sắc rằng lúc này bản thân đang ở nơi hiểm địa, vội vàng thi triển khinh công xông vào phòng mình, đem tất tần tật đạn dược lớn nhỏ vốn để quên trong phòng giắt vào thắt lưng, lại chạy về phòng Bao đại nhân, lúc này mới yên tâm canh giữ ở bên ngoài.

Lần canh giữ này là canh một lèo đến tận nửa đêm.

Trong phòng, song hùng tụ tập, đèn đuốc sáng rực.

Ngoài phòng, sắc đêm đen thẫm, người ngáp liên tục.

"Oa oáp.... Mệt...", Kim Kiền sờ sờ mũi, ngồi ở cửa, lại sờ túi thuốc bên hông, tiếp tục toàn lực chống đỡ cơn mệt mỏi mà canh giữ.

Đột nhiên, cầu thang vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, tinh thần Kim bước trên cầu thang. Dẫn đầu là người mặc áo lam, thân thẳng như tùng, đó chính là ba người Triển, Trương, Triệu xuất môn tra xét lúc trước.

Kiền nhất thời chấn động, nhảy lên ló đầu ra nhìn, chỉ thấy ba người vội vàng

tiếng, chợt thấy Công Tôn tiên sinh ở phía trong hỏi: "Có phải là Triển hộ vệ đã trở về?".

Người bên trong tựa hồ cũng nghe

Âm thanh còn chưa dứt, ba người Triển Chiêu đã tới cửa:

"Là thuộc hạ."

Nói rồi liền đẩy cửa bước vào.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

"Triển hộ vệ có phát hiện gì không?", Bao đại nhân vừa thấy mấy người họ liền mở miệng hỏi.

Triển Chiêu ôm quyền tiến lên, hơn nửa khuôn mặt nho nhã tuấn tú ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm.

"Mấy người thuộc hạ ngầm điều tra

nửa ngày liền phát hiện xác thực có chuyện xảy ra trong huyện Tây Hoa này. Huyện lệnh huyện Tây Hoa và Quách gia cấu kết làm bậy, có quan phủ huyện Tây bắt chúng bách tính nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng thu phí, khiến cho vật giá trong huyện Tây Hoa tăng lên vùn vụt, chúng bách tính khổ không sao kể xiết."

"Còn có chuyện kinh khủng hơn, nếu người nào dám làm trái, nhẹ thì bị đánh cho trọng thương, nặng thì... mất tích

Hoa làm chỗ dựa, nên đám tay chân du thủ du thực hung hăng càn quấy của Quách gia tìm đủ mọi cách, ngày ngày

"Bốp!", Bao đại nhân vỗ bàn một cái, cả người run lên, hồi lâu mới tiếp tục

một cách khó hiểu", Trương Long nắm

chặt tay giân dữ nói.

hỏi: "Có điều tra được Quách gia kia là kẻ nào không?".

Triển Chiêu trầm giong: "Bẩm đại

nhân, Quách gia vốn tên Quách Quảng Uy, là nghĩa tử của Quách Hòe, Quách công công trong cung.".

phòng chìm trong tĩnh lặng.

Kim Kiền nghe xong không khỏi sửng

Những lời này vừa thốt ra, cả căn

sốt, thầm nghĩ: Quách Hòe... sao cái tên này nghe giống cái từ mang nghĩa xấu điển hình kia thế nhỉ?

nói: "Quách công công trong lời của Triển hộ vệ có phải là Quách Hòe, Quách công công Đô tổng giá của tứ ty bát xứ, đại thái giám thuộc hạ của Thái hậu đương triều?".

Lát sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh

"Bốp!"

"Đúng thế!"

Bao đại nhân vỗ bàn đứng lên, phẫn nộ quát: "Chẳng qua chỉ là nghĩa tử của một công công trong cung, lại vô pháp vô thiên như thế! Bản phủ nhất định phải nghiêm trị hắn, trả lại công bằng cho chúng bách tính Tây Hoa!".

"Đại nhân!", Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước, "Lời của đại nhân rất đúng, có điều Quách Hòe lại là đệ nhất tổng quản thái giám, thuộc hạ của Thái hậu đương triều, thế lực không thể coi thường...".

Bao đại nhân trừng mắt: "Lẽ nào Công Tôn tiên sinh muốn khuyên bản phủ 'kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt'?!".

"Học trò không có ý đó", Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng nói: "Chỉ là học trò muốn nhắc nhở đại nhân, đại nhân vừa trảm quốc cữu đương triều ở Trần Châu, đắc tội với Bàng thái sư, nếu

Bao đại nhân cũng hòa hoãn nói, "Chỉ là bản phủ thân là mệnh quan triều đình, chỉ mong trên đối với Thiên tử, dưới đối với

"Ý tứ của tiên sinh bản phủ hiểu",

bây giờ lai đắc tôi với Thái hâu...".

mong trên đôi với Thiên tử, dưới đôi với bách tính, ngắng lên cúi xuống không thẹn với lòng. Huống hồ nay bản phủ thân là Khâm sai phụng chỉ, lại càng phải tận tâm tận lực vì dân".

"... Đại nhân...", chúng nhân đều nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, muốn nói lại không biết nói thế nào.

Bao đại nhân nhìn quanh một vòng, gật gật đầu, lại tiếp tục nói với Công Tôn tiên sinh: "Công Tôn tiên sinh, đoàn khâm sai của bản phủ khi nào mới có thể tới huyện Tây Hoa?".

"Nhanh thì bốn, năm ngày, chậm thì sáu, bảy ngày.", Công Tôn tiên sinh chắp tay trả lời.

"Được, bảy ngày sau bản phủ sẽ thăng đường thẩm vấn nghĩa tử của Quách công công... Quách Quảng Uy!"

"Thuộc hạ xin theo đại nhân!", mọi người cùng ôm quyền, nhất tề lên tiếng.

Nhất thời, chúng nhân trong phòng đều

cảm thấy hào khí trào dâng trong lồng ngực, nhiệt huyết trong tim sôi sục.

"A!"

Trong lúc ai nấy đều sục sôi khí thế, thì đột nhiên một tiếng kêu kinh hãi vô cùng không hợp thời vang lên từ trong góc phòng.

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Kim Kiền đứng trong góc phòng không biết nhớ ra cái gì, đôi mắt nhỏ bỗng trọn trừng, miệng há ra, bộ dạng hoảng hốt.

"Kim bố khoái? Có chuyện gì không ổn sao?", Công Tôn tiên sinh hỏi.

"Quách Hòe, là Quách Hòe đẩy!!!", Kim Kiền bỗng hoàn hồn, kinh hãi kêu lên.

thái tử!!! Là nhân vật mang tiếng xấu trứ danh trong lịch sử!!!

Quách Hòe, là cái tên đem mèo tráo

"Kim bổ khoái?!", Triển Chiêu chau mày.

Cảm nhận được cái nhìn lạnh thấu xương, Kim Kiền liền tỉnh hẳn, ngắng

đầu lên, thì thấy mọi người đều dùng vẻ mặt kinh ngạc để nhìn mình.

Công Tôn tiên sinh nheo nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Kim Kiền hỏi: "Kim bổ khoái đột nhiên thốt ra lời kỳ lạ, hẳn là có cao kiến gì?"

một bước.

"Nếu không phải có cao kiến gì, vì

"A hå?!", Kim Kiền bất giác lùi lại

sao Kim bổ khoái lại đột nhiên kêu tên của Quách công công, Quách Hòe?"

"Ôi chao...", Kim Kiền lại lùi về

phía sau một bước, nhìn quanh, phát hiện mọi người đều mang vẻ mặt "không nói nguyên cớ, tuyệt không bỏ qua".

"Cái đó... khụ khụ, ý thuộc hạ là...

Quách công công tiền nhiều thế lớn, quyền khuynh triều dã^[1]..."

[1] Triều đình và dân gian.

"Ưm...?", không biết là tiếng của ai đột nhiên vang lên khiến Kim Kiền toàn thân nổi da gà, cũng đồng thời kích thích trí não của Kim Kiền.

"Đó, chuyện đó, ý thuộc hà là, là... nếu bối cảnh của Quách công công hùng công, cho nên... tóm lại là, xem như Bao đại nhân nguyện ý thăng đường thẩm vấn, thử hỏi có kẻ nào dám tới thượng cáo, làm chứng, công khai đối địch với Quách công công, kẻ có quyền lực nhất nhì trong cung?"

hậu như vậy, thế nhân đều biết, Quách Quảng uy là nghĩa tử của Quách công

Kim Kiền mắt mở lớn, run run nhìn mấy người trước mắt, thầm nhủ:

Chậc chậc, cái đám người liều mạng của Khai Phong phủ này e là chưa từng nghĩ tới tâm lý tham sống sợ chết của chúng nhân... Chẳng biết cái lý do như thế có thể lấp liếm mà qua ải trót lọt

không...

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều kinh ngạc, sau đó sắc mặt đồng thời trầm xuống, im lặng không nói.

Lâu sau, lai nghe Công Tôn tiên sinh buồn bã nói: "Kim bổ khoái quả nhiên là một lời thức tỉnh người trong mộng", ngưng một chút, rồi hướng Bao đại nhân tiếp, "Đai nhân, thế lưc của Quách Hòe phức tạp khó lường, khó có thể đánh giá được, cho dù có người nguyên ý đứng ra cáo trang Quách Quảng Uy, e là sau đó cũng khó tránh được Quách Hòe động thủ!".

"Quả thực bản phủ không nghĩ đến... Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, nên làm thế nào?".

Bao đại nhân chau mày gật đầu nói:

Công Tôn tiên sinh nhíu chặt mày, vuốt râu hồi lâu, đột nhiên ngắng đầu lên nói: "Nếu là tất cả dân chúng huyện Tây Hoa... không, chỉ cần một nửa bách tính toàn huyện cùng thượng cáo, thì cho dù thế lực của Quách Hòe có lớn đến mấy cũng không thể ra tay hạ độc thủ với hàng trăm bách tính được!".

Bao đại nhân hai mắt sáng rỡ nói: "Tiên sinh, quả là kế hay! Chỉ là... làm sao để bách tính toàn huyện cùng thượng cáo?".

Công Tôn tiên sinh thong thả bước đi trong phòng: "Chỉ chờ đoàn khâm sai vừa đến, đai nhân ha lệnh phát cáo thị cho bách tính biết, bất luân là loại oan khuất nào, cáo trạng người nào đều được... Có điều trước đó, e rằng phải làm vài chuyên, để đảm bảo không sơ sót gì...", nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại cước bộ, vuốt râu trầm tư.

Kim Kiền bỗng rùng mình một cái.

Không vì điều gì khác, chỉ vì Công Tôn tiên sinh dừng lại, vừa khéo không sai không lệch, cách Kim Kiền đúng một bước chân.

"Kim bố khoái!", Công Tôn tiên sinh đột nhiên cất tiếng, nhất thời dọa cho Kim Kiền đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, khóc mắt mang ý cười, nhìn chằm chằm vào Kim Kiền nói: "Tại hạ nhớ Triển hộ vệ từng nói khi Kim bổ khoái ở chợ trả giá, tài ăn nói rất..."

Đuôi lông mày Kim Kiền giựt giựt.

"Còn nói tài ăn nói của Kim bổ khoái

chuyện trong Ngõa tứ..."

Khóe mắt Kim Kiền giật giật.

không thua kém chút nào so với người kế

"Thiên phú như vậy, nếu không thể 'tận dụng' thì há chẳng phải đáng tiếc sao?"

Khóe miệng Kim Kiền run run.

"Kim bổ khoái, nếu không ngại có thể biểu diễn tài năng ở huyện Tây Hoa này... thế nào?"

Da mặt Kim Kiền bắt đầu co giật liên

tục.

Công Tôn Trúc Tử, ông đây là rắp tâm trả thù, công báo tư thù!!!

Hồi ba

Tây Hoa thành thi triển bản lĩnh,

chí Thanh Thiên chớp động càn khôn. Hàng liễu biếc thinh lặng dưới nắng, trời xanh mây trắng gió không qua.

Một chiều đầu hạ, ánh mặt trời chói chang đổ xuống nhân gian, tạo nên những bóng cây loang lổ, thi thoảng mới có một vài cơn gió mát, xua tan đi cái nóng ngày hè.

Sau cửa Tây thành chính là chợ Tây Hoa, chỗ náo nhiệt tấp nập nhất trong thành. Đây vốn là nơi tập trung buôn bán, cửa hàng cửa hiệu phồn thịnh sầm uất, nhưng mấy năm trước từ khi cái vị Quách gia đặt chân đến huyện Tây Hoa, việc buôn bán nơi phố chợ ngày một tiêu

điều, trên gương mặt những thương lái,

tiểu thương chẳng khi nào hiện lên nét cười.

Nguyên do trong đó đương nhiên mọi

người rất rõ ràng, nhưng ai nầy đều như "thàng câm ngậm thuốc đắng... có nỗi khổ cũng chẳng thốt được ra lời".

Nhưng mấy ngày nay lại không giống thế, cứ quá ngọ mỗi ngày, khu chọ này lại đông nghẹt người, cơ hồ toàn thành Tây Hoa đều tập trung nơi đây, có thể nói là người người chen vai thích cánh, chật như nêm cối.

Là đại sự gì mà lại có thể khiến dân chúng toàn thành chú ý như vậy?

Nói thật thì, ở đây cũng chẳng có chuyện đại sự gì xảy ra, chẳng qua chính là năm ngày trước đột nhiên có một vị tiên sinh giảng chuyện đến đây, cứ quá ngọ hằng ngày liền tới chợ dựng bàn kể chuyện.

Chỉ là, vị tiên sinh giảng chuyện này lại có chút kỳ lạ.

Những người giảng chuyện bình thường, tuổi đời ít nhất cũng "tam thập nhi lập[1]", mà vị "tiên sinh" này, tuổi còn chưa quá nhược quán[2], nhiều lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

[1] Trích từ câu nói của Không Tử trong Luận ngữ, nguyên văn: "Ngô, thập hữu ngũ, nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tử thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng thâm sở dục bất du củ", nghĩa là: "Ta mười lăm tuổi để chí vào việc học, ba mươi tuổi mới tạo dựng sự nghiệp, bốn mươi tuổi thì thấu hết sự lý chẳng còn nghi ngờ gì, năm mươi tuổi biết được mệnh trời, sáu mươi tuổi những chuyện nghe thấy đều thấu triệt, bảy mươi tuổi thì làm theo ý muốn của mình mà chẳng trái lễ". Ở đây ý chỉ những người giảng chuyên chí ít cũng phải tuổi ba

[2] Nhược quán: Thời cổ nam nhân khoảng hai mươi tuổi thì được gọi là nhược quán.

mroi.

Mà càng lạ kỳ hơn là, nghe thiếu niên này kể chuyện lại chẳng tốn nửa văn tiền.

không chấn động tới mức thu hút toàn bộ dân chúng thành Tây Hoa như thế, điều khiến người ta quá sức kinh ngạc ấy chính là những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên này chẳng phải các điển cố thời xưa, cũng không phải những lời đồn đãi trong giang hồ, mà chính là những thứ, bình thường chúng bách tính có muốn nghe cũng chẳng nghe thấy được ở bất cứ nơi nào, lai càng không dám tư ý lan truyền ra bên ngoài...

Nhưng với hai điều kỳ la trên, cũng

Những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên nọ chính là về Bao đại nhân, khâm sai phụng chỉ, nửa tháng trước đến Trần Châu phát lương cứu trợ.

Như thế thử hỏi làm sao không khiến cho bách tính huyện Tây Hoa này ào ào đổ ra đường, nghe tiếng mà đến cho được.

Hôm nay, còn chưa tới trưa, bàn kể chuyên đã bi chúng bách tính vây quanh đông như kiến cỏ. Một số tiểu thương buôn bán trong chợ thấy mấy ngày nay nắng gắt, liền dựng lều che nắng; còn có người mang cả ghế nhỏ sớm đã bày sẵn xung quanh để giữ vi trí tốt cho thân thích ho hàng nhà mình; rồi vô khối người thâm chí mang cả ấm trà, hạt dưa đến nữa.

mấy bách tính tới trước nhàn tản vô sự, mỗi người anh một câu, tôi một câu bàn tán về mấy câu chuyện đã nghe những ngày trước.

Có hai người ngồi gần bàn kể chuyện

Chỉ là lúc này thời gian chưa tới, thiếu niên kể chuyện cũng chưa thấy đâu,

nhất, một người trẻ tuổi da ngăm đen, tuổi chưa quá hai mươi, gương mặt thông minh lanh lợi; người còn lại là một đại hán cao lớn, tuổi khoảng ba mươi, vận áo vải thô vạt ngắn, đôi chân trần dính đầy bùn đất, nom dáng vẻ như là vừa mới ở ruộng tới.

Chỉ thấy tiểu tử da ngăm đen nhìn

ca, huynh nói xem trong 'Nhuyễn hồng đường' của An Lạc hầu rốt cuộc có bao nhiêu nữ tử?".

Đại hán liếc cậu ta một cái đáp: "Này, tiểu tử, sao hết lần này đến lần khác chỉ

xung quanh, thấp giọng hỏi: "Vương đại

quan tâm tới chuyện này vậy?".

"Hì hì, tôi hiếu kỳ thôi mà! Tôi không tin Vương đại ca không hiếu kỳ chút

nào", tiểu tử da ngăm đen gãi gãi đầu

nói.

"Có gì mà hiếu kỳ chứ? Theo ta thấy, toàn bộ nữ tử trong 'Nhuyễn hồng đường' so ra đều thua kém nàng Băng Cơ cả." ghen lên thì kinh khủng, đến hàng xóm xung quanh như bọn đệ còn sợ bị vạ lây nữa là".

Đại hán thấy vậy, khuôn mặt hơi đỏ lên, vội cao giọng nói: "Ta mà sợ bà ấy hả?! Ta, nói thế nào cũng là người làm chủ, đứng đầu trong nhà!".

Tiểu tử da ngăm đen càng cười rộ lên: "Được rồi, được rồi, đệ nói Vương đại ca này, con hổ già nhà huynh bà con

Tiểu tử da ngăm đen nghe thế liền vui vẻ tiếp: "Ha ha, đệ nói Vương đại ca này, câu này của huynh ngàn vạn lần đừng để tẩu tử nghe thấy đấy, tẩu ấy mà không sợ tẩu tử, làm sao lần nào cũng vứt cả công việc đồng áng, cuống quýt vội vàng chạy đến đây chiếm chỗ cho tẩu ấy?".

quanh đây ai mà không biết, nếu huynh

Đại hán thở gấp hai lần, liếc mắt nhìn tiểu tử đối diện, bĩu môi nói: "Đệ còn nói ta, chẳng phải đệ cũng chạy đến lệch cả mông tới đây đây để giữ chỗ cho nương tử đó sao?".

nương tử đó sao?".

"Haizzz, đại ca, huynh đừng nhắc đến nữa!", tiểu tử da ngăm đen đột nhiên sắc mặt trầm xuống, "Nương tử đệ từ sau khi

nghe kể 'Ngự Miêu' dạo chơi Thiên Hương lâu, ngày nào hồn vía cũng để tân hoang trên đường cũng có thể ngắn ngơ hồi lâu, hàng ngày sống chết thế nào đều bắt đệ đi chiếm chỗ, chẳng qua là đệ không còn cách nào khác...".

đâu đâu, ngay cả vô tình nhìn thấy mèo

Đại hán nghe vậy, khuôn mặt cũng trở nên u ám, lầm bẩm nói: "Tẩu tử của cậu cũng thế...".

"Haizzz, đệ nói Vương đại ca này, huynh cứ nghĩ mà xem", tiểu tử da ngăm đen vỗ vỗ lưng đại hán, an ủi, "Bằng vào tướng mạo, khí phái của Nam hiệp, thì chu vi trăm dặm vuông quanh đây cũng chẳng đào đâu ra một ai như vậy, cho dù đệ có nhìn thấy, tám phần cũng kinh ngạc

hoảng hốt, huống hồ là những đại cô nương, tiểu cô nương, tâm hồn bé nhỏ còn không sớm bị 'câu' mất phân nửa rồi?!".

thật sự nhìn thấy người thực thì không biết sẽ loạn đến mức nào...", đại hán tiếp tục lầm bẩm.

"Cũng may là chỉ nghe kế thôi, nếu

Tiểu tử da ngăm đen nghe vậy, cười phì một tiếng vui vẻ tiếp: "Loạn đến mức nào?! Không lẽ Vương đại ca huynh còn lo tẩu tử hồng hạnh vượt tường^[3] sao?! Yên tâm đi, tẩu tử đối với đại ca là toàn tâm toàn ý đó!".

[3] Từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ ngoại tình.

"Đệ nói bậy cái gì đó?!", đại hán nhất thời quẫn bách, đỏ mặt tía tai nói, "Là ta nói, nếu Bao đại nhân thật sự đến huyện Tây Hoa của chúng ta, sợ rằng sẽ loạn lên".

"Loạn lên?! Có thể làm loạn cái gì nào?!", tiểu tử da ngăm đen nghiêm mặt nói, "Nếu Bao đại nhân thực sự đến, thì nên quản chuyện của cái tên Quách trời đánh ấy...".

"Từ lão đệ!", đại hán vội vàng cất tiếng cắt ngang, nhìn ngó xung quanh một lát, mới hạ giọng nói, "Đệ nhỏ tiếng thôi. Quách gia kia là nhân vật có hậu thuẫn, là người trong cung đấy! Kẻ chống lưng thế lực lớn thế, ai dám động vào hắn?".

"Bao đại nhân dám động!", tiểu tử da ngăm đen vẻ mặt không phục nói, "Tiểu ca giảng chuyện không phải đã kể rồi sao? Bao đại nhân ngay đến cả Thái sư đương triều cũng không sợ, thì có thể sợ một tên thái giám trong cung ư?".

đương triều cũng không sợ, thì có thể sợ một tên thái giám trong cung ư?".

Đại hán thở dài tiếp: "Lão đệ, những thứ trong lời người giảng chuyện sao có thể tin đây? Chẳng qua chỉ là mua vui, xả giận thôi. Hơn nữa, cứ cho là tiểu ca

giảng chuyện nói sự thật, thì ai dám tổ cáo Quách gia nào? Lẽ nào không sơ

rước họa vào thân ư? E là khi ấy còn chưa cáo trạng được thì đã đem cái mạng của mình ném đi rồi!".

"Chuyện này...", tiểu tử da ngăm đen

thoáng cái liền ủ rũ, hồi lâu cũng không nói gì nữa.

"Xem lá gan của hai người kìa!", một

tiếng gầm đầy giận dữ vang lên trên đỉnh đầu, dọa cho hai người kia giật nảy mình.

Ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một vị

đại thẩm đứng sau lưng họ, búi tóc lệch, vận y phục bằng vải thô, chân đi giày chỉ, eo lưng còn thô hơn cả hai cái thùng nước cộng lại, miễn cưỡng lắm mới thắt

được một cái tạp dề vá víu, đang đứng chống nạnh, nổi giận đùng đùng nhìn hai đại nam nhân đương ngồi dưới đất.

"Vương đại tẩu...", tiểu tử da ngăm đen trọn tròn mắt.

"Nương, nương tử...", đại hán vội vàng đứng dậy, tiến lên nói, "Nương tử nàng đến rồi, ta, hôm nay ta chiếm được vị trí tốt đấy".

"Hai đại nam nhân các người, một chút cốt khí cũng không có!", Vương đại tầu hừ mũi, cất tiếng, "Chẳng qua là đi cáo trạng một cái, có gì khó khăn chứ?

Hai người cũng không nghĩ lại mà xem,

trải qua những tháng ngày tốt đẹp ư? Muội tử, muội nói xem như thế có đúng không?".

"Đại tỷ nói đúng lắm", sau lưng Vương đai tẩu bước ra một nữ tử, vân y

phục vải thô, búi tóc cài trâm gỗ, dáng

vẻ hiền thục.

từ khi Quách gia đến huyện này, chúng ta đã được yên ổn một ngày nào chưa?! Nếu Bao đại nhân thực sự có thể trừ đi cái lũ rắn rết đó, chúng ta chẳng phải sẽ

"Nương tử, nàng cũng đến rồi!", tiểu tử da ngăm đen cũng vội đứng lên, chạy qua đỡ nương tử nhà mình, ân cần nói.

"Muôi tử, những lời này là có ý gì?", đại thẩm hỏi.

làm sao có thể cáo trang hắn?", nói đến đây, ngưng một chút, lai cất tiếng, "Có điều nếu vi Bao đai nhân kia thực sư chém đầu đương triều quốc cữu thì những chuyên khác không cần bàn tới nữa".

Nữ tử kia trừng mắt nhìn trượng phu một cái, quay đầu tiếp tục nói: "Có điều Vương đại ca nói cũng có lý, trong chốn quan trường, quan lai bao che cho nhau là chuyên thường tình, hơn nữa người chống lưng cho Quách gia lai là nhân vật trong cung, những bách tính bình thường dám chém, thì há lại sợ một thái giám trong cung sao? Nếu Bao đại nhân đến cả kẻ chống lưng cho Quách gia cũng không sợ, thì cáo trạng Quách gia có gì khó chứ?".

"Vẫn là Từ nương tử nói có lý, quả

Nữ tử khẽ cười nói: "Nếu Bao đại nhân ngay cả quốc cữu đương triều cũng

không hổ là khuê nữ nhà phu tử", không biết là ai bên cạnh cất tiếng.

Ba người còn lại quay nhìn xung

quanh, lúc này mới phát hiện không biết tự lúc nào quanh mình đã đầy chật người, tám phần là khi Vương đại tẩu phát uy "hổ cái" mà thu hút tới. Tiểu tử da ngăm đen liền vỗ ngực, tự hào nói: "Nương tử của Từ Tam tôi tất nhiên là lợi hại rồi". Trong đám người rộ lên một trận cười vang.

Đại hán họ Vương kia lại không cười, ngược lại còn nhăn mặt hỏi: "Rốt cuộc Bao đại nhân có chém An Lạc hầu không?".

Tiếng cười liền ngừng bặt.

Từ nương tử mim cười nói: "Còn không phải chúng ta tới nghe kể chuyện sao, có lẽ hôm nay sẽ biết được kết cục

cũng chưa biết chừng".

Mọi người liền hiểu rõ, dáng vẻ mong chờ.

"Chậc chậc, vị đại tỷ này, liệu sự như thần! Tỷ nói không sai, chuyện tôi kể đến hôm nay là hết!".

Một giọng nói đột ngột phát ra từ phía trước đám người, dọa cho họ giật nảy mình.

Chỉ thấy một thiếu niên gầy yếu không biết tự khi nào đã xuất hiện, ngồi trên bàn kể chuyện vốn trống không, tay trái cầm ấm nước, tay phải cầm quạt, quạt phành phạch không ngừng.

Trong đám người nhất thời rộ lên một tràng hoan hô.

"Tiểu ca giảng chuyện, cuối cùng cậu đã tới rồi!"

"Mau mau, chúng tôi đều đợi nghe cậu kể nốt đoạn sau!"

Thiếu niên cười ha ha một tiếng, liền nhảy xuống bàn gỗ, đặt ấm nước lên bàn, giơ quạt giấy lên điềm nhiên quạt mấy cái, rồi đột ngột gập mạnh quạt vào, bộp Thoáng cái, mấy trăm con người im

một tiếng đặt lên bàn.

lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng lá cây rì rào trong gió.

Thiếu niên giảng chuyện... cũng chính là Kim Kiền, người phải nhận nhiệm vụ "giải quyết" khó khăn cấp bách trước mắt, nhìn thấy cảnh này, trong lòng chẳng cần ai ca ngợi cũng "tự sướng" rất nhiều.

Coi đi coi đi, coi khí phái của tôi này, xem khí thế của tôi nè, nhìn đại minh tinh tôi đây, chậc chậc, buổi biểu diễn vòng quanh thế giới của siêu sao nổi tiếng thời hiện đại cũng không được như thế này.

Hừ hừ, cái lão Công Tôn Trúc Tử này quả nhiên lợi hại, lại có thể nghĩ ra chiêu kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu như thế này.

Thông qua kể chuyện, loại phương pháp "thâm nhập thực tế, gần gũi với dân chúng, đi sâu đi sát thăm dò khai thác", mà "tập trung oanh tạc tuyên truyền" dựng lên hình tượng lão Bao một đời 'thanh thiên'", từ đó đạt được mục tiêu "khống chế và dẫn dắt dư luân", khiến cho bách tính tin tưởng lão Bao, cuối cùng đi đến kết quả hoàn mỹ ấy là thúc giuc bách tính kêu oan cáo trạng.

Thượng thượng sách! Ngay cả người hiện đại như mình cũng không theo kịp.

Có điều, Công Tôn Trúc Tử ngài có nằm mơ sợ rằng cũng không ngờ tới, mưu kế ngài hao tâm tổn trí mới nghĩ ra, lại giúp tôi đạt được địa vị "Đại sư giảng chuyện"!

Hê hê, "tiền" đồ nửa đời sau của mình xán lạn từ đây rồi!

"Này, tên kể chuyện, nộp phí thường lệ của hôm nay đi!"

Đang lúc Kim Kiền đắc ý, sướng rơn,

thì bỗng nghe một câu phá hỏng không khí vang lên bên tai.

Ngước lên nhìn, thì ra là mấy tên vô lại làm khó mình và Phạm Dung Hoa lúc trước.

"Ôi, mấy vị, hôm nay tới sớm thế", Kim Kiền vội khom lưng tươi cười nói.

"Bớt nhảm nhí đi, vẫn quy củ cũ, trước tiên nộp phí thường lệ hôm nay ra đã", gã cầm đầu nói.

"Vâng vâng vâng", Kim Kiền móc năm lượng bạc từ trong lòng ra giao vào tay gã, tiếp tục cười nói, "Mấy vị hôm nay cũng tới đây nghe kể chuyện sao?".

"Đương nhiên, Quách gia đặc biệt

giao phó, chúng ta phải để mắt tới ngươi!", một tên vô lại trong đám nói, "Nếu ngươi chỉ kể những điểm tốt của khâm sai đại nhân thì cho qua, còn nếu như ngươi dám có nửa điểm bất kính với khâm sai đại nhân thì, hừ hừ, coi chừng cái cổ để nuốt cơm của ngươi đấy".

"Vâng vâng vâng!", Kim Kiền vội vàng gật đầu liên tục.

Phí lời, ta sao có thể đập bể hình tượng đại nhân nhà mình chứ.

Gã cầm đầu gật đầu nói: "Ngươi biết thì tốt rồi! Mấy ngày nữa khâm sai đại nhân sẽ tới huyện Tây Hoa, nếu ngươi kể hay, khâm sai đại nhân nghe được sẽ rất cao hứng, Quách gia chúng ta cũng vẻ vang, tất sẽ không thiếu lợi ích của ngươi đầu!".

"Vâng vâng, đương nhiên đương nhiên", Kim Kiến tiếp tục gật mạnh đầu, lòng lại thầm cười khẩy:

Chậc chậc, không ngờ rằng Quách Quảng Uy còn rất thức thời nữa, đáng tiếc lần này ngươi vuốt mông ngựa lại bị ngưa đã rồi^[4]!

[4] Vuốt mông ngựa, từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ nịnh bợ.

Mấy tên lưu manh thấy dáng vẻ nghe lời của Kim Kiền thì vô cùng thỏa mãn, quay người ngồi một bên, chẳng thèm để tâm đến ánh mắt căm giận của chúng bách tính, điềm nhiên rót trà uống.

"Khụ khụ...", Kim Kiền hắng giọng, đôi mắt nhỏ chậm rãi đảo qua chúng bách tính ngồi dưới.

Mọi người đều cảm thấy tinh thần chấn động, ai nấy vềnh tai lên, mỗi người tập trung một trăm hai mươi phần trăm

tinh thần chú ý lắng nghe.

Chỉ thấy Kim Kiền cầm quạt lên vỗ bàn một cái, đôi mắt nhỏ mở lớn, cao giọng nói:

"Ôi chao, ôi chao, một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ, Ngư Miệu Triển Chiêu, cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm gì tốt? Ngài anh tuấn, tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa. Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phảm, ai mà không ngơi ca? Này là mũi, này là mắt, này là lưng áo, này là dáng người..."

"Khụ khụ, tiểu ca, đoạn này kể rồi!", có người trong đám đông cao giọng kêu lên.

"Này này, tôi nói này tiểu ca, sao mỗi lần bắt đầu kể cậu đều dùng mấy câu đó thế?"

Trong đám một trận cười vang lên.

Lại nghe có người cười nói: "Tôi nói

tiểu ca này, cậu đừng kể mấy câu đó nữa, mỗi lần nói được một nửa, không phải cành cây bay tới thì trên trời bỗng có ngói rơi. Hôm qua lại càng kỳ quái hơn, trong không trung lại có hòn đá to bằng cái bát lao đến, tôi thấy, mấy lời dạo đầu

này của cậu rõ ràng là không may mắn rồi!".

Lại một trận cười nữa vang lên.

Kim Kiền đứng trên đài, sắc mặt thoắt xanh thoắt trắng, trong bụng rất rất không cam lòng:

Hừ hừ, ta phải khêu đèn thức đêm, tập hợp những áng văn hay của trăm nhà mới nghĩ ra được đoạn dạo đầu "kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu" này, thế mà lại chẳng có người nào thưởng thức.

Mà cái con mèo không biết xem hàng

kia, lần nào cũng gây rối cắt ngang nửa chừng thì thôi đi, vất vả lắm mới đợi đến ngày Tiểu Miêu hộ tống Bao đại nhân xuất thành hội họp cùng với đoàn khâm sai, vốn định nhân cơ hội hiếm có này thể hiện bản lĩnh, ai ngờ được đám người này lại chẳng có tí khả năng thưởng thức gì cả, haizzz...

Dẫu cho có năng lực của thiên lý mã, nhưng lại vô duyên với Bá Nhạc^[5], than ôi buồn thay!

[5] Bá Nhạc: Sống ở đời Chu, vốn nổi tiếng với tài xem tướng ngựa, ông biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của từng con ngựa, rất giỏi trong việc giám định và phát hiện con nào là thiên lý mã, nhờ có Bá Nhạc mà người ta mới biết đến thiên lý

mã, mới phân biệt được đâu là ngựa thường và đâu là thần mã có thể ngày chạy ngàn dặm.

"Này, tên kể chuyện, ngươi rốt cuộc có kể không đấy?!", mấy tên vô lại bên cạnh cũng không vui, ồn ào đứng lên nói.

Lúc này Kim Kiền mới lấy lại tinh thần, hít hít mũi, hắng giọng, không cam lòng cất cao giọng, kể:

"Trở lại chuyện chính, lần trước kể

đến đoạn Bao đại nhân đương đêm thẩm vấn Trương Tụng Đức thu được vật chứng mới, sáng sớm hôm sau, liền gióng trống thăng đường, lần thứ ba xử An Lạc hầu Bàng Dục..."

Cả chơ lớn như vậy mà chỉ nghe thấy tiếng Kim Kiền vang lên xao động trong không trung, khi thì cao, khi thì thấp, khi thì chậm rãi, khi thì gấp gáp, lại thấy Kim Kiền chẳng qua chỉ mấy phen mở to đôi mắt nhỏ, nhướng mày, đấm ngực, giâm chân, lai có cảm xúc của "một tiếng hét vang núi cao đổ sụp, một tiếng rống dài phong vân đối sắc[6]"; lời lẽ trong miệng thoắt thì ào ào tựa thác chảy, ầm ầm như trống trân sấm sét vang trời, thoắt lai như nước ấm trời xuân hiền hòa lặng lẽ, rồi trở nên tràn trề sung mãn, cuồn cuôn ầm ào vot tới như dời non lấp hể

[6] Trích từ bài "Thảo Võ chiếu hịch" của Lạc Tân Vương, ông sinh vào khoảng cuối đời Trinh Quán, Đường Thái Tông. Thơ ông đẹp, sinh động, miêu tả cảnh xa hoa, giàu sang của quý tộc phong kiến đương thời rất tài tình.

Chỉ thấy những người ngồi dưới, tâm trạng lên xuống theo lời kể của Kim Kiền, khi thì kinh hãi, khi thì vui mừng, lúc lại phẫn nộ, lúc thì bi thương, nghe mà cứ kinh ngạc tán thán không ngớt, cảm phục mãi không thôi.

"Cũng bởi An Lạc hầu đền tội, nên thành Trần Châu lại một lần nữa được tái sinh!", chiếc quạt giấy vỗ một tiếng liền gập lại, Kim Kiền chắp tay ôm quyền nói: "Đến đây, câu chuyện đã kết thúc!".

Lại nhìn xuống chúng bách tính bên dưới, nửa thì kinh ngạc vui sướng, nửa thì nghi hoặc phân vân, ai nấy đều trọn tròn mắt, nhìn chằm chằm Kim Kiền, trong một thoáng, nơi đây vắng lặng như chốn không người.

Gì vây?

Sao đến tiếng vỗ tay cũng không có, chẳng giống mấy ngày trước gì cả?

Kim Kiền thấy rất khó hiểu, chỉ đành đứng ngay đơ trên đài, đôi mắt nhỏ đối nhãn cùng chúng bách tính. Đột nhiên, chợt nghe trong đám đông có người hô lên một tiếng: "Hay!".

"Hay! Kể rất hay!!!"

"Hay quá đi, nghe thật là sảng khoái!!!"

"Tiểu ca giảng chuyện, kể rất hay!!!"

Rào rào rào, bốp bốp bốp bốp...

Tựa như tảng đá lớn ném vào lòng hồ

Tựa như táng đá lớn nêm vào lòng hồ phẳng lặng, tiếng trầm trồ tán thưởng, tiếng vỗ tay khen ngợi hệt như cơn sóng từ trong đám người lan dần ra xa, tạo

thành những gọn sóng cộng hưởng với nhau.

Kim Kiền bỗng cảm thấy vinh quang,

mi mày nhướng cao, cười tít mắt, đang định ôm quyền chào cảm ơn thì đột nhiên nghe thấy có người lại quăng ra một câu, nhất thời kinh hồn thất sắc.

"Tuy rằng chỉ nghe một đoạn truyện thêu dệt, nhưng cũng thật là sảng khoái!"

Hå?!

"Khoan đã!!!", Kim Kiền nhảy phắt lên trên bàn, chỉ vào người vừa mới nói

anh đó, cái vị đại ca đội nón kia kìa, anh dựa vào đâu mà nói đây là truyện tôi thêu dệt ra?!".

quát; "Anh, anh! Đúng đúng đúng, là nói

Đùa cái gì vậy, chương trình "tường thuật thực tế" này là hàng thật giá thật, sao đảo mắt một cái lại thành chuyện bịa nhảm nhí được?

"Lẽ nào truyện cậu kế là sự thực?", lại có người hô lên.

Kim Kiền nghe mà nổi nóng, hai tay chống hông, trừng mắt quát: "Tất nhiên là sự thật rồi!".

Lòng lai thầm nghĩ: Nè nè, tôi là bé ngoan đó nha, tôi tận tâm tận lực, hao hết nước bot, mài mòn đôi môi đến nỗi mỏng dính mới dưng nên "thương hiệu lão Bao", sao chưa xuống đài đã bị người ta bôi đen rồi? Những vất vả của mình bị uổng phí là chuyên nhỏ, nhưng nếu làm hỏng đại sư của Công Tôn Trúc Tử thì lai là chuyên lớn! Những ngày tháng sau này của mình cũng khỏi cần nghĩ nữa.

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền lại càng chấn động, bèn chỉ tay lên trời, lại hô lên một tiếng: "Nếu có nửa câu bịa đặt, xin thiên lôi hãy giáng xuống!".

Những lời này vừa thốt ra, quả nhiên khí thế bất phàm, khiến chúng nhân đương trường chấn động, lặng ngắt như tờ.

Lâu sau, mới nghe có người hỏi: "Tiểu ca giảng chuyện, cậu nói Bao đại nhân thật sự trảm quốc cữu đương triều ư?".

"Đương nhiên là thật!", Kim Kiền nói chắc như đinh đóng cột.

Tuy rằng có con cua uống thuốc độc tự vẫn... chậc, nhưng mà kết cục cũng

phải để ý.

"Nhưng đó là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích!", có người lại

kêu lên.

không khác gì, chi tiết nhỏ này không cần

"Trảm tức là trảm!", Kim Kiền nghiêm mặt nói.

"Ha, tôi nói tiểu ca này, cậu đừng nói

đùa nữa!".

Lúc này Kim Kiền nhìn rất rõ, người nói lần này là một tiểu tử da ngăm đen ngồi cách mình chưa đầy một bước chân,

Kim Kiền vẫn còn ấn tượng, là Từ Tam.

"Nói đùa, tôi nói đùa khi nào?", Kim Kiền liền nhảy xuống bàn, nhìn thẳng vào Từ Tam giận dữ nói.

"Chẳng phải nói đùa thì là gì?", Từ Tam cũng đứng lên, bĩu môi nói, "Một vị quan sao có thể chém hoàng thân, cho dù Bao đại nhân là quan khâm sai thì cũng quá cường điệu rồi!", nói đoạn, còn quay người xua xua tay, hô lên với đám người phía sau, "Mọi người nói xem như thế có đúng hay không?".

"Đúng thế, đúng thế!"

"Chuyện như vậy không có khả năng!"

Mọi người đều phụ họa theo.

"Được rồi", nương tử của Từ gia cũng đứng dậy, vỗ một cái lên vai Từ Tam nói, "Chẳng qua là một đoạn truyện kể, hà tất phải so đo? Nghe xong rồi, về nhà làm việc thôi".

"Được, được", Từ Tam vội tươi cười trả lời.

"Giải tán thôi, giải tán thôi."

"Về nhà nào..."

Có người trong đám cũng nói như vậy.

Chỉ thấy chúng nhân đều đứng dậy, người thì nhấc ghế, kẻ thì ôm ấm trà, rồi tháo lều xuống, mắt thấy mọi người sắp tản đi đến nơi.

Kim Kiền nhất thời lòng buốt lạnh, trước mắt lần lượt hiện ra khuôn mặt đen sì u ám của Bao đại nhân, đôi mắt phượng dài của Công Tôn tiên sinh nheo lại cho đến đôi mắt sáng lấp lánh kia bỗng trở nên đen kịt như đầm nước âm u...

Ôi trời ơi, mẹ của con ơi!

"Mụ nội nó, toàn bộ đứng cả lại cho ta!!!"

Một tiếng quát này, uy chấn bốn phương, vang vọng tám hướng, chấn động tới mức lỗ tai của mọi người đều ong ong cả lên.

Chúng nhân kinh hãi, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy thiếu niên giảng chuyện không biết từ lúc nào đã nhảy phắt lên nóc nhà bên cạnh, đang nổi trận lôi đình quét mắt nhìn xuống đám bách tính phía dưới đường.

lại trước, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, bèn nhảy lên nóc nhà gầm một tiếng, nhưng lời vừa thoát ra khỏi miệng liền hối hận.

Lúc này Kim Kiền bi bức cho nổi

giận, bụng chỉ muốn giữ đám người này

Chỉ thấy chúng bách tính đều dùng vẻ mặt như nhìn kẻ điên chằm chằm ngó mình.

Còn mấy tên du thủ du thực phụ trách giám thị bộ dạng như muốn rút gân nghiền xương mình vậy.

Làm thế nào bây giờ?!

Thề độc chăng? Hay là cắt cổ?

Nếu không thì dứt khoát múa thoát y giữ lại đám người này trước đã, sau... lại thuyết phục thêm?

Vấn đề là với tư sắc này của mình, cho dù có múa thoát y sợ là cũng không có ai xem...

Nếu là Tiểu Miêu thì tốt rồi.

Chẳng cần phải múa thoát y, chỉ cần đứng đó nói một câu: Lời của Triển mỗ câu nào cũng là sự thực! Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn khắp xung quanh...

Hừ hừ, ai mà chống cự được chứ? Kẻ nào dám không tin?!

Haizzz, Triển đại nhân ơi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đau xót trong lòng, ánh mắt lại hướng lên ngọn cây đại thụ rợp bóng bên mé nóc nhà.

Mấy ngày trước, Nam hiệp Triển Chiêu vẫn ở trên cái cây này nghe mình kể chuyện...

Thật là có chút hoài niệm!

... Í?! Khoan đã!

Sự thật tự mò tới, ánh mắt Kim Kiền vừa hướng lên một cái, chẳng ngờ thật sự nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hy vọng.

Chỉ thấy Kim Kiền hai mắt sáng lấp lánh, nhất thời ưỡn ngực thẳng lưng, tràn đầy tự tin nói:

"Truyện tôi kể rốt cuộc là thật hay giả, chỉ nửa tuần hương nữa, mọi người sẽ biết!" Chúng bách tính trên đường nghe xong gương mặt ai nấy đều mang vẻ mù mờ, anh nhìn tôi, tôi ngó anh, cuối cùng lại quay sang nhìn lom lom Kim Kiền.

Kim Kiền mim cười, nhảy xuống, chỉ tay về phía cổng thành.

Mọi người đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy một viên lính thủ thành đầu đầy mồ hôi chạy tới, vừa chạy vừa hô: "Mau đi mời huyện thái gia, đoàn khâm sai đại nhân còn nửa dặm nữa sẽ vào tới cửa Tây rồi!!!".

Nếu nói huyện Tây Hoa mấy năm nay có chuyện lớn gì phát sinh không, thì Quách gia một tay che trời có thể tính là một chuyện, sau đó lại tới thiếu niên giảng chuyện khó hiểu kia cũng miễn cưỡng có thể coi là một chuyện, nhưng nếu thật sự nói đến đại sự thì không việc nào sánh được với việc này.

Việc nào?

Còn chuyện nào nữa!

phụng chỉ xuất tuần thế mà lại giá lâm đến cái huyện Tây Hoa nhỏ bé này, ngay cả huyện lão gia cũng phải đích thân ra khỏi thành để nghênh tiếp, anh nói xem chuyện này có lớn hay không?

Đường đường một Khâm sai đại nhân

Chớ nói đến bách tính huyện Tây Hoa này mà ngay đến Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa, cũng chưa từng gặp vị quan nào chức vị lớn đến như vậy, phải quỳ xuống đất nghênh đón, cả thở lớn cũng không dám, lại càng miễn bàn đến chuyện dân chúng căng thẳng chờ đợi ra

Chỉ thấy cờ xí phấp phới, thương kích

sao.

vệ thì uy vũ, rồi tiếng chiếng dẹp đường, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, đúng là: hùng phong tứ bề, uy chấn tám phương.

tua tủa, ky binh thì manh mẽ oai hùng, thi

Hoa trấn Thảo Kiều, Ngô Lượng tham kiến Khâm sai Bao đại nhân!"

"Ha, ha quan, Huyện lệnh huyện Tây

Quỳ trước kiệu lớn tám người khiêng, Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa ngay cả nói cũng không mạch lạc.

"Ngô huyện lệnh không cần đa lễ". Một giọng nói uy nghiêm phát ra từ trong kiệu, rèm kiệu vén lên, Bao đại nhân bước ra ngoài.

Chúng nhân tuy sợ hãi trước quan uy của Khâm sai, nhưng lúc này rốt cuộc lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng, đều len lén ngước lên nhìn trộm.

Mà vừa đưa mắt nhìn, có thể nói là được mở rộng tầm mắt.

Bao đại nhân, thân vận mãng bào màu đen, chân đi quan hài để đỏ, khuôn mặt đen như mực phát sáng, đôi mắt lấp lánh rực rỡ ẩn chứa oai nghiêm, chòm râu đen dài đến ngực, càng thêm phần uy phong, quả thật là mục quang sắc bén phân biệt trung gian, hẳn diện thâm trầm trấn giữ

quỷ thân.

Chỉ thấy Bao đại nhân nhìn bốn phía, cất tiếng: "Ngô huyện lệnh, vì sao nơi này lại có đông bách tính đến như vậy?".

"Bắm, bắm đại nhân, nơi đây chính là chợ của bản huyện, cho nên mới nhiều người đến vậy", Ngô huyện lệnh khom người đáp.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại nhìn quanh một vòng, lát sau mới tiếp: "Không biết Ngô huyện lệnh có thể an bài hành quán cho bản phủ được chăng?".

"Nếu đại nhân không chê, xin hãy ở tạm tại huyện nha."

"Cũng được", Bao đại nhân gật đầu, quay người chuẩn bị bước vào kiệu.

"Bao đại nhân! Thảo dân oan uổng quá!"

Đột nhiên có tiếng kêu lớn truyền ra từ trong đám người, Bao đại nhân và Ngô huyện lệnh cả người đều chấn động.

Chỉ là Ngô huyện lệnh rúng động vì kinh sợ, còn Bao đại nhân lại phấn chấn tinh thần. Bao đại nhân vẻ mặt nghiêm nghị, cao giọng quát: "Kẻ nào kêu oan?".

Chợt thấy một thiếu niên gầy nhỏ vội vã vạch đám đông đi ra, quỳ xuống trước đội ngũ kêu lên: "Là tiểu nhân kêu oan!".

Chúng nhân định thần nhìn kỹ, hả, còn không phải là thiếu niên giảng chuyện kia sao?

Bao đại nhân ra dấu cho hộ vệ đưa thiếu niên nọ đến trước kiệu, hỏi: "Ngươi có oan khuất gì?".

Thiếu niên giảng chuyện kia đầu cũng

không dám ngắng lên, nức nở nói: "Bao đại nhân, nỗi oan này của tiểu nhân chỉ có đại nhân mới có thể rửa sạch!".

Bao đại nhân khẽ chau mày, ngưng một chút hỏi tiếp: "Những lời này là thế nào?".

"Đại nhân, tiểu nhân bơ vơ từ nhỏ, cơ khổ, nhờ vào khéo ăn khéo nói, viết lách mấy bài, lấy giảng chuyện làm kế sinh nhai. Tiểu nhân tuy dốt nát kém cỏi, nhưng cũng biết lễ nghĩa luân thường, cho nên những chuyện tiểu nhân kể, đều là người thật việc thật, nửa câu bịa đặt cũng không có, mà nay lại có người vu

hãm tiểu nhân, nói những chuyện tiểu

nhân kế là thêu dệt nhảm nhí, khiến tiểu nhân vô cùng đau đớn, thực là oan uổng quá!"

Dứt lời, hai vai còn run rẩy vài cái

cho hợp với tình cảnh.

Bao đại nhân đuôi lông mày hơi đông,

"Bẩm đại nhân, chính là dân chúng toàn huyên Tây Hoa."

tiếp tục hỏi: "Kẻ nào vu hãm ngươi?".

Bách tính xung quanh nhất thời rối loạn lo lắng không thôi.

"Ngươi kể là chuyện nào?"

"Bẩm đại nhân, chính là sự tích đại nhân phát lương ở Trần Châu."

"Hửm? Bọn họ không tin ngươi chuyện gì?"

Kim Kiền ngắng phắt đầu lên, mục quang mãnh liệt, nói: "Bọn họ không tin An Lạc hầu Bàng Dục làm nhiều việc ác đã chết dưới trảm đao của đại nhân. Đại nhân, xin ngài hãy rửa oan cho tiểu nhân!".

Trên khuôn mặt đen sì của Bao đại

Thoáng chốc tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại nghiêm giong nói: "Còn có chuyên gì

không rõ, chớ ngại, có thể hỏi bản phủ

Xung quanh lại là một mảnh vắng

dưới Long đầu trảm!".

cho rõ ràng".

nhân thoáng một tia sửng sốt rất khó nắm bắt, nhưng hai mắt đảo một cái, thoáng chốc liền khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, ngắng đầu nhìn bốn phía, cao giọng nói: "Lời của thiếu niên này, câu nào cũng là sư thực, An Lac hầu đích xác đã chết

lặng.

Lát sau, mới có tiếng người rụt rè cất lên từ trong đám đông: "Dám, dám hỏi đại nhân, người nào đã cáo trạng An Lạc hầu?".

"Người nào?", Bao đại nhân bước lên trước hai bước, "An Lạc hầu coi muôn dân như cá thịt, gây ác bốn phương, khiến bách tính Trần Châu khổ không kể xiết, bách tính Trần Châu đều bị hắn bức hại, cho nên bách tính Trần Châu chính là nguyên cáo!".

Lại là một mảnh tĩnh lặng như chết.

"Vương tử phạm pháp tội như thứ dân! Bất luận là hoàng thân quốc thích, hay hương thân quan lại đương triều, chỉ cần làm thương tổn đến luật pháp Đại Tống, bản phủ nhất định sẽ y luật trị tội, tuyệt không nhân nhượng!".

Bao đại nhân thân hình thắng như cán bút, hai mắt tựa đuốc, quét qua từng bách tính đang quỳ phía dưới, cao giọng nói:

Giọng nói trầm trầm oai nghiêm, tựa như chuông khánh ngân xa, dư âm vang vọng, rúng động hồn phách.

Đột nhiên, không biết người nào cất lên tiếng khóc nghẹn ngào, hệt như có tín hiệu, nhất thời kích khởi nên ngàn vạn "Bao đại nhân, Bao đại nhân, chúng

tiếng kêu than nức nở.

thảo dân khổ quá!"

"Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng thảo dân..."

"Bao đại nhân... ngài nhất định phải trị tội Quách gia, hắn làm cho bách tính

huyện Tây Hoa chúng thảo dân khổ

Tạ trời tạ đất!

không kể xiết... hu hu..."

chúng, Kim Kiền mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy dáng vẻ kêu khóc thống khổ của bách tính xung quanh, lòng nàng không khỏi có chút buồn bã.

Nghe thấy những lời này của dân

Bao đại nhân đứng giữa rừng người, hai mắt nhìn bách tính xung quanh, đôi mày chau lại, sắc mặt sa sầm ngưng trọng, hồi lâu mới trầm giọng nói: "Án của các người, bản phủ thụ lý".

"Tạ Bao đại nhân!"

"Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên..."

"Ói!"

Một tiếng kêu chói tai rất lớn vang lên từ phía dân chúng, Kim Kiền quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Ngô Lượng, huyện lệnh Tây Hoa, hai mắt trắng dã, ngay đơ ngã thẳng xuống đất, vẻ như đã chết ngất đi.

Lại ngước lên nhìn Bao đại nhân, trong mắt mơ hồ lộ vẻ tán thưởng, còn Tứ đại kim cương bên cạnh đại nhân cũng hướng mình khẽ gật đầu.

Hå?

Sao hình như thấy thiếu một nhân vật cấp quan trọng vậy nhỉ?

Kim Kiền đang thấy khó hiểu thì đột nhiên trước mắt lóe lên một cái bóng màu đỏ, âm thanh sang sảng vang lên trong không trung:

"Chạy đi đâu?!"

Âm thanh lanh lảnh như gõ vào ngọc đẹp, tiếng hô vang vọng bao trùm chúng nhân.

Chỉ thấy bóng màu đỏ bay vút đi, rồi đáp xuống trước mặt mấy kẻ đang định

đào tấu phía xa kia.

vừa lăn vừa bò đến quỳ trước đội ngũ của quan khâm sai, dập đầu binh binh nói: "Bọn tiểu nhân biết tội, bọn tiểu nhân biết tội, xin đại nhân tha mạng!".

Trong nháy mắt, áo đỏ tung bay, Cự

Khuyết lóe lên, chưa đầy mấy giây sau đã thấy những kẻ kia gào khóc thảm thiết

Chính là mấy tên du côn xã hội đen thu phí bảo kê nọ.

"Đại nhân, mấy tên này là thuộc hạ của Quách Quảng Lly chúng đạng định

của Quách Quảng Uy, chúng đang định trở về báo lại cho chủ nhân thì bị thuộc hạ bắt giữ, xin đại nhân xử lý." Vạt áo đỏ tung bay, đáp xuống đất không một tiếng động, người trước mắt một thân quan bào đỏ, kiếm tuệ màu vàng, thân hình thẳng như tùng bách, mặt đẹp tựa ngọc, tuấn tú phi phàm, đôi mày lưỡi mác dài đến tóc mai, mắt như sao sáng, quả thực là phong thái đĩnh đạc, tư thế oai hùng.

Tiếng hô yếu dần, tiếng huyên náo chợt tắt, bốn phía dần trở nên tĩnh lặng, và càng lúc càng im ắng, ngay đến Bao đại nhân cũng có chút kinh ngạc, hồi lâu mới cất lên câu nói quen thuộc:

"Triển hộ vệ vất vả rồi."

Chẳng ngờ câu nói tập mãi thành thói quen này giờ đây lại dấy lên sóng gió.

kinh hãi:

"Ngự Miêu Triển Chiêu, là, là Ngự
Miêu Triển Chiêu!"

Chot nghe có người trong đám hét lên

Ngay sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của chúng nữ tử vang lên bốn bề, rồi một tràng âm thanh hô ứng tán thán, ào ào vang lên, rất náo nhiệt.

kinh hô càng lúc càng rõ ràng:
"Này pày tiểu ca giảng chuyên kia đã

Trong tiếng ồn ào, chợt nghe mấy câu

"Này này, tiểu ca giảng chuyện kia đã nói thế nào nhỉ?" "Cái đó... hẳn là... Một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ Ngự Miêu Triển Chiêu..."

"... Cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm nào tốt? Ngài anh tuấn tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa..."

"Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phàm, ai mà không ngợi ca?"

"Này là mũi, này là mắt, này là lưng áo, này là dáng người..." "Ôi chao ơi, bà ngoại của con ơi, tiếu tử giảng chuyện kia quả nhiên câu nào cũng là sự thực cả!"

Những câu dạng như thế vang lên không ngớt.

Kim Kiền lúc này rất hoan hỉ, cảm

giác sâu sắc rằng những cực nhọc mấy ngày qua của mình đã không uổng phí, hơn nữa thu hoạch còn rất phong phú. Hãy nghe những bách tính Tây Hoa

đáng kính đáng yêu này đi... Họ thuộc nằm lòng đoạn dạo đầu của tôi đó!

Nom khuôn mặt đỏ bừng của Tứ đại hiệu úy uy vũ cho đến đông đảo chúng hộ vệ... Nhịn cười khổ sở thật!

Đưa mắt nhìn ngón tay run run nằm rèm kiệu của Công Tôn tiên sinh... run

rầy này thực sự có tiết tấu nha!

Ngó gương mặt đen tím của Bao đại

nhân... nghẹn quá khó chịu lắm đó.

Cảm giác gió lạnh thấu xương vù vù xung quanh mình, hàn khí cắt da cắt thịt... Mình thấy lạnh quá đi mất aaaaa...

Rụt cổ lại, nhìn những khuôn mặt vừa

rồi còn vương nước mắt, lúc này lại tràn ngập ý cười của bách tính xung quanh, Kim Kiền không khỏi cảm khái:

Con cháu Viêm Hoàng [7], trai gái Trung Hoa, quả nhiên bất luận là ở thời nào nơi nào, đều mạnh mẽ dị thường!

[7] Viêm Hoàng: Tức Hoàng Đế và Viêm Đế trong văn hóa của người Trung Quốc. Viêm Đế còn có tên gọi khác là Thần Nông, Ngũ Cốc Tiên Đế, tương truyền ông là người dạy dân chúng trồng ngũ cốc và còn là ông tổ của nghề gốm sứ, y dược. Hoàng Đế hay Hiên Viên Hoàng Đế được coi là thủy tổ của người Hán, một vị vua huyền thoại anh hùng, là người sáng lập nên nền văn minh Trung Hoa. Người Hán coi cả hai vị vua này là tổ tiên của mình vì thế mới có thành ngữ "Con cháu Viêm Hoàng".

Hồi bốn

Ngự Miêu nổi giận vạn sự khó khăn,

tại khách sảnh Phạm thị tố mật án.

Huyện nha huyện Tây Hoa nằm ngay đường cái, quay mặt về hướng nam, cột đỏ ngói xanh, nền đá trụ gỗ, sân trước cửa huyện nha rất rộng, có thể chứa được cả trăm người. Bình thường rất hiếm

người đặt chân tới đây, nhưng hôm nay,

ngoài nha môn, vòng trong vòng ngoài, trùng điệp lớp lớp, đông như kiến cỏ, cơ hồ bách tính toàn huyện đều tụ tập ở đây.

trong ngoài huyện nha, trên công đường,

Bách tính đông đảo như vậy, chẳng phải là tới nghe thẩm án, cũng tuyệt không phải đến xem náo nhiệt, mà toàn bộ những người ở đây đều là nguyên cáo trên công đường, cáo trạng Quách Quảng Uy, nghĩa tử của đại thái giám nội cung Quách Hòe.

Chợt nghe tiếng trống trên công đường dồn dập, đường uy vang rền, Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên thăng đường thẩm án, thẩm vấn Quách Quảng Uy ác bá một huyện Tây Hoa.

Bách tính tiến vào công đường, rất tự nhiên tuân thủ nghiêm cẩn quy củ công đường, nhất tề quỳ xuống thành hàng, thần sắc căng thẳng.

Mà bách tính dồn lai ngoài cửa huyên

nha thì không được quy củ như vậy, tư thế nào cũng có, người đứng, người ngồi, bởi họ thực sự không nhìn thấy rõ tình huống trong công đường, cho nên đều dỏng hai tai lên hệt như tai thỏ mà nghe ngóng tình hình. Còn số bách tính ở vòng ngoài cùng, ngay cả nghe cũng chẳng rõ ràng, đơn giản là ngồi khoanh chân dưới đất, chờ đợi kết quả thẩm án.

Thậm chí có vài bách tính quỳ xuống bên cạnh khấn vái, miệng thì lầm rầm những câu như:

"Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, ngàn vạn lần xin hãy phù hộ cho Bao đại nhân làm rõ chuyện Quách gia, để bách tính huyện Tây Hoa chúng con có được những tháng ngày yên bình sau này."

"Ông trời ơi, ngàn vạn lần đừng để Quách gia lại gây họa cho bách tính nữa!" đại đế, Vương Mẫu nương nương, Jesus đại nhân, ông già Noel, bất luận là ai cũng được, ngàn vạn lần xin ngài hãy phù hộ án này nhất định phải xử ba ngày ba đêm, tốt nhất là thẩm án đến trời u đất ám, mệt tới mức mềm nhũn người kiệt quệ tinh thần, tới mức không rảnh để

quan tâm tới chuyện khác mới tốt!"

"Trời xanh ơi, đất rộng hỡi, Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng

Hå?!

Mấy bách tính đang cầu khấn liền sững người lại, quay đầu nhìn. Chỉ thấy bên cạnh có một người khom lưng quỳ xuống, vóc dáng gầy yếu, đôi mắt nhỏ dài chữ thập, lúc lại làm dấu hình chữ thập trước ngực, miệng thì rì rà rì rầm, nhanh vô cùng. Người nọ chính là Kim Kiền, thiếu niên giảng chuyện lúc trước.

nhắm chặt, lúc thì chắp hai tay thành hình

nhao đứng dậy:

Mấy người kia liền mất hứng nhao

"Ôi chao, tôi nói này tiểu ca giảng chuyện, cậu cũng tới đây góp náo nhiệt à?!"

"Chúng tôi đều mong án này có thể thẩm vấn xong sớm, cậu ở đây góp thêm lời, khấn loạn lên làm cái gì!"

"Đi mau đi, đi mau đi!"

"Nhao nhao lên cái gì, không thấy tôi đang bận hay sao?!"

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng mở bừng, tinh quang bắn ra tứ phía, nhất thời dọa cho mấy người kia giật nảy mình.

Nhưng chớp mắt một cái, lại thấy thần sắc Kim Kiền thay đổi, hệt như cà gặp phải sương héo rũ ra, ỉu xìu một đống, ôm đầu lại tiếp tục tự lầm bẩm một mình.

Mấy bách tính kia dựng thẳng lỗ tai lên nghe, nghe rồi lại càng không hiểu gì.

Chỉ nghe thấy mơ hồ vài từ, còn đại thể thì không nghe rõ.

"Tuyên truyền tạo thế lực, hiệu ứng danh nhân, hiệu ứng thần tượng... từ quần chúng mà ra cũng từ quần chúng mà tiêu, điều nào cũng không sai..."

"Không dễ dàng gì mới dựng nên được Idol áo đỏ, thật không dễ gì mà..."

"Lại nói đại đa số thần tượng, ai nấy đều tự hào hãnh diện đến thế, nghề nghiệp oai phong gấp cả trăm lần. Nhớ lúc ban đầu, khi mình còn ở thời hiện đại, có biết bao nhiều là người dù phải tranh nhau đến vỡ đầu cũng muốn làm

Idol..."

"Ây thế mà Tiểu Miêu trước khi rời đi khóe mắt còn ném tới một tia hàn quang, sao mà khủng bố vậy chứ..."

"Chậc chậc, hay là trước tiên mình nên tránh nơi đầu sóng ngọn gió, nhân lúc hỗn loạn trốn về Khai Phong phủ, đợi đến khi cơn giận của Tiểu Miêu tiêu tan rồi lại tính kế lâu dài..."

Nói đến đây, đột nhiên đôi mắt nhỏ của Kim Kiền sáng lên, rồi gật đầu như bổ củi tự nói một mình tiếp:

"Kế ve sầu thoát xác, rồi chuyển sang hoạt động bí mật... Như thế rất hay! Như thế rất hay!"

Mấy bách tính nọ lắc lắc đầu.

Tiểu ca giảng chuyện này tám phần là chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào lớn thế này, nhất thời bị dọa đến phát ngốc rồi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ồ lên náo loạn ở vòng người phía trong, bách tính vòng bên ngoài lập tức lên tinh thần, rầm rập rầm rập chạy tới trước vòng vây.

Kim Kiền đã mưu tính xong đường lui, lúc này thấy thế, tất nhiên không chịu bỏ qua, cũng chạy theo lên trước góp mặt vào đám đông.

Tới khi Kim Kiền tiến vào được biển người, thì bỗng nghe thấy có tiếng hô vang lên liên tiếp, nối nhau không ngừng, một câu lại tiếp một câu, mạch lạc rõ ràng, sinh động như thật, hệt như ký giả thời hiện đại tường thuật trực tiếp lại hiện trường vậy.

"Tới rồi tới rồi, Quách gia bị áp giải lên công đường rồi! Ôi chao, tóc tai tán loạn, y phục cũng xộc xệch, không ngờ Quách gia cũng có ngày như vậy." "Huynh xem kìa, người làm chứng trên công đường, ôi ôi?! Còn không phải là huyện thái gia của chúng ta? Sao mặt mũi nhọ nhem nhọ thủu vậy?"

"Bé tiếng, bé tiếng chút, Bao đại nhân nói rồi..."

Một mảnh yên lặng.

"Ôi trời, bà ngoại của con ơi, cẩu đầu trảm kìa! Khiêng cẩu đầu trảm đến rồi!"

"Giải tới rồi, giải tới rồi! Bao đại nhân ném thẻ lệnh, ném thẻ lệnh! Chém rồi! Chém rồi! Ôi trời, mẹ của con ơi!"

"Ôi cha mẹ ơi, máu kìa..."

Đám người liền xôn xao huyên náo hẳn lên, sau đó dần dần trở nên yên tĩnh hẳn, đột nhiên, cũng không biết là ai đi đầu, chỉ thấy bách tính trong ngoài huyện nha đồng thời "bịch, bịch" quỳ rạp xuống đất, khom eo khấu đầu.

"Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!"

"Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!"

"Ta Bao đại nhân!"

Trong ngoài huyện nha, bách tính nhất tề quỳ xuống, khấu đầu hô cảm tạ, xúc động đến dâng trào nước mắt, tiếng hô vang rền trời xanh, lệ rơi thấm ướt thềm đá, cảnh tượng cảm động khôn cùng.

Kim Kiền cũng thấy xúc động lây, quỳ trên đất hô vang mấy câu.

Hồi lâu sau, tiếng hô tạ ơn của bách tính mới dần nhỏ lại.

Chúng bách tính khấu đầu tạ ơn xong, liền vui hớn hở nhất loạt tản đi, không bao lâu sau, chỉ còn Kim Kiền đứng một mình ở cửa huyện nha, nhìn trái, ngó phải, tâm trạng lại rơi vào chán nản u sầu:

Bây giờ liền trở về Khai Phong?

Đi không từ biệt cũng ngang với tội trốn việc, liệu bát cơm ở Khai Phong phủ này có còn giữ được không?

Huống hồ, tiền khô cháy túi, đơn độc một mình, trên đường đi cũng không thể hít gió Tây Bắc mà sống được.

Ài...

không tồi của mình trong mấy ngày nay ở huyên Tây Hoa, nói thế nào mình cũng xem như đã lập được công đầu, lão Bao dù sao cũng phải cho mình vài phần mặt mũi chứ!? Châc châc, như thế thì quá tốt! Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền ha quyết

Hay là quay lại huyện nha, tránh né

cái vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó, chào từ biệt lão Bao, tiếng là có tình cảm sâu sắc, ăn ở có trước có sau, rồi tuyên bố mình có việc gấp phải đi trước một bước, lai hướng Công Tôn Trúc Tử mươn một món tiền... Dưa vào biểu hiện

tâm, nhấc chân định bụng sẽ rảo bước

giơ chân lên, lại cảm thấy không ổn, bụng lầm nhẩm: Nên đi vào từ cửa sau, hay đi vào từ

vào cửa lớn huyện nha, nhưng vừa mới

cửa truớc?

Thông thường thì mỗi lần xử án xong,

Công Tôn tiên sinh sẽ ở trên công đường của phủ nha sai người dọn dẹp sạch sẽ, còn Bao đại nhân thì quay về hậu nha nghỉ ngơi, Ngự tiền hộ vệ cũng đi theo bảo hộ.

Dựa vào suy đoán như vậy thì nếu đi vào huyện nha từ cửa sau, mức độ nguy hiểm cực cao; mà đi thẳng từ cửa trước gặp Công Tôn, mượn tiền lộ phí, tránh được Ngự Miêu, đây chính là "một hòn đá trúng ba con chim"!

Nghĩ thế, Kim Kiền híp đôi mắt nhỏ

đến công đường phủ nha thì lại có thể

rảo bước tiến vào cửa lớn của huyện nha.

Nhưng mũi chân vừa mới cham vào

lại, hàng lông mày nhướng cao, nhấc gót

nền đá xanh, lại thấy viu một cái, lông mao toàn thân dựng ngược lên hết cả.

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Kim Kiền trong lòng run lên, mới định

nào đi được nữa.

"Kim bổ khoái, còn không đi vào?"

lui gót chuồn êm thì đã muộn, chẳng thể

Giọng nói sang sảng theo gió truyền tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự vô cùng êm tai.

Nhưng vào trong tại Kim Kiền lại như tiếng Diêm La giục hồn.

Kim Kiền liền giật mình đánh thót, thoáng cái tay chân lạnh băng, làm sao còn có thể nhấc chân nửa bước.

"Kim bổ khoái?"

hai, vẫn không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, nhưng lại mơ hồ lộ ra hàn ý lạnh băng, rõ ràng là từ xa truyền đến, nhưng lại như ngay ở bên tai, rõ ràng là âm thanh không lớn, nhưng lại chấn động tới mức màng nhĩ hơi đau.

Giọng nói êm tai lại vang lên lần thứ

Đủ để thấy nội công thâm hậu của người phát ra tiếng nói, có thể liệt vào năm thứ hạng đầu trên giang hồ.

Ông trời của tôi ơi!

Kim Kiền khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, chỉ có thể cắn răng nhấc chân bước về phía công đường huyện nha.

Khoảng cách tuy chỉ mấy trượng, nhưng lại như cuộc trường chinh vạn dặm, mỗi một bước đi, đều nặng cả ngàn cân.

Đến khi Kim Kiền bước vào công đường, thì mồ hôi đã thấm đẫm vạt áo.

Trên công đường uy nghiêm túc mục,

năm người đứng đó.

một mặt dài, sắc mặt vàng như nghệ, chính là hai người Vương Triều, Mã Hán; hai người bên phải, một mặt đen, một mặt trắng, mục quang lấp lánh, chính là hai đại Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ.

Hai người bên trái, một mặt vuông,

Còn người chính giữa, vận quan bào đỏ đeo đai ngọc, ôm kiếm mà đứng, dưới hàng mi đẹp là đôi con ngươi lạnh băng, môi mỏng hơi mím, tựa như cười mà lại không cười, tựa như giận mà lại không giận, chỉ là lặng lẽ đứng ở đó nhưng lại cảm thấy quanh thân như là rồng cuôn hổ

điểm trên công đường là gió lạnh vi vút, mây buồn ảm đạm, "gió tà xơ xác lạnh thấu xương, mây đen vần vũ bi thương muôn vàn".

gầm, khí thế dâng trào mãnh liệt. Tô

đầu váng mắt hoa, toàn thân cứng ngắc, rất có dấu hiệu đột phát của chứng nhồi máu não.

Kim Kiến chỉ thấy khó thở tức ngực,

Chuyện, chuyện gì xảy ra?! Vì sao đường đường là Ngự tiền hộ vệ đi theo

Khâm sai đại nhân lại không an phận mà canh giữ bên cạnh Khâm sai đại nhân, ngược lại còn bày ra dáng vẻ "tính sổ" xuất hiện trên công đường này?!

Còn Công Tôn Trúc Tử ân cần khả ái đâu rồi?!

Mà Tứ đại kim cương sắc mặt nhăn nhó khó nhìn đứng ở đây làm gì?

Chẳng lẽ định bày tứ phương trận, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, để tính số mình?

"Kim Kiền, đứng ở đó làm gì? Còn không bước lên hành lễ?"

Âm thanh thuần hậu vang lên bên tai, ngước lên nhìn, chỉ thấy Triệu Hổ không biết tự lúc nào đã đến bên cạnh, vẻ mặt gấp gáp căng thẳng nhỏ giọng nhắc nhở mình.

Kim Kiền liền hoàn hồn, vội vàng ôm

quyền khom người, cao giọng nói: "Thuộc hạ bái kiến các vị đại nhân!".

"Kim bổ khoái không cần đa lễ", giọng nói sang sảng lại vang lên lần nữa, vẫn êm tai như lúc bình thường, hệt như gió xuân phất qua hàng liễu, xanh thẫm cả một khoảng mây trời, Kim Kiền nghe mà ngắn ngơ.

"Lần này xuất hành tới huyện Tây Hoa, Kim bổ khoái xung phong đi đầu, làm gương cho mọi người, tuy càng vất vả công lao càng lớn, nhưng cũng là cực khổ cho Kim bổ khoái rồi."

Hở?

Kim bố khoái không dám ngắng lên, vẫn ôm quyền khom người như cũ, vội vàng đáp: "Triển đại nhân quá khen, đây là bổn phận của thuộc hạ".

"Nói rất phải...", âm thanh sang sảng bỗng thay đổi đột ngột, mỗi một từ lại trầm xuống một từ, một tiếng lại gay gắt một tiếng, độ ấm ngập tràn ban nãy giờ

một tiếng, độ ấm ngập tràn ban nãy giờ đã bay biến, "Bao đại nhân mới rồi còn tán thưởng Kim bổ khoái không ngớt, nói

Chỉ một thoáng, gió xuân biến nước buốt, hàng liễu kết thành băng, không trung chớp giật xé toang bầu trời, mây vòn nay đã tả tơi. Quả là, "từng từ xé ruột xé gan, ruột gan nào có đủ mà xé đây".

thoải mái, lòng tràn đầy hoan hi".

Kim bố khoái tâm tư mẫn tiệp, tài ăn nói sắc bén, rất có phong phạm của một đại tướng; Công Tôn tiên sinh cũng tán thưởng nói: Nghe truyện Kim bổ khoái kể, còn hơn cả uống mười loại thuốc bổ, khiến kẻ khác tâm tình khoáng đat, vui vẻ

Liền có tiếng Tứ đại hiệu úy đồng thời hít một hơi khí lanh.

Mồ hôi lạnh từ trên đỉnh đầu Kim Kiền chảy xuống ròng ròng.

"Quá, quá quá quá khen rồi, đây, đây đây là bổn phận của thuộc, thuộc hạ..."

"Bốn phận?", âm thanh rét lạnh trầm trầm bỗng cao vút lên, hóa thành lưỡi dao băng lạnh lẽo, mũi dao sắc bén, hàn quang lóe lên, vèo vèo vút quanh công đường, cuối cùng đâm thẳng vào trái tim Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bịch một tiếng liền quỳ xuống đất,

tiên, thuộc hạ nhất thời nói năng hồ đồ, ngài đừng để ý đến những lời chó điên cắn càn của thuộc hạ, hãy coi như là thả rắm, căn bản không cần quan tâm đến! Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân dào dạt như nước sông chảy mãi không ngừng...".

kêu lên rên rỉ, ăn nói lộn xộn: "Triển đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, lòng dạ lớn lao có thể chứa đựng cả thuyền bè, trái tim khoan dung, có thể sánh với thần

... Cả công đường đều tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, cũng không biết Kim

rối loạn thần kinh, bỗng mơ hồ nghe thấy có người khẽ ho hai tiếng không hợp thời, lại như có ý cười rất nhẹ xen lẫn trong đó.

"Kim bổ khoái, có gì lại hành đại lễ

Kiến bị dọa cho đại não thiếu oxy hay là

như vậy, Triển mỗ sao nhận nổi?" Đề tài vừa chuyển, âm thanh cũng thay đổi, gió xuân lại lướt qua hàng liễu như cũ, mây nhẹ lại tung tăng bay lượn trên bầu trời. Kim Kiền nghe vậy toàn thân chấn động, liền ngắng đầu lên nhìn theo phản xạ.

Chỉ thấy người trước mặt, đôi con ngươi đen sáng rực như nước hồ thu, như sao lạnh trên trời, trong vắt không chút tạp chất, xán lạn chói lọi, chỉ là ẩn sâu trong đôi mắt ấy mơ hồ lộ ra chút tinh quang, tựa như vô tình phát ra một tia ranh mãnh.

"Triển mỗ gọi Kim bổ khoái tới đây, chỉ là muốn báo cho Kim bổ khoái. Bao đại nhân dự định cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trang trong ba ngày, mong rằng những người có oan khuất tất thảy đều được giải. Chỉ là huyện Tây Hoa này dù sao cũng ở chỗ xa xôi, rất nhiều nơi trong này còn chẳng có hơi người. Phải phiền Kim bố khoái quét dọn sạch sẽ trên dưới huyện nha cho gọn gàng ngay ngắn, hôm sau Bao đại nhân thăng đường thẩm án, cũng là để không đến nỗi ô danh Ngưng một chút, lại rất lễ độ thêm

một câu, "Kim bổ khoái thấy thế nào?".

Chỉ có như thế?

Khai Phong phủ."

"Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!"

Kim Kiền thẳng tắp người, hai mắt mở to, gấp giọng ôm quyền hô lớn, rất sợ người trước mặt lại đổi ý.

Triển Chiêu gật gật đầu, quay người

chậm rãi bay lên, giọng nói sang sảng theo gió đưa tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự là êm tai.

"Chúng nha dịch của huyện nha phải

tiến vào trong phủ nha, quan bào màu đỏ

tróc nã dư đảng của Quách Quảng Uy, sợ là không thể trợ giúp Kim bổ khoái một tay."

Hå?

"Nha dịch Khai Phong phủ tất nhiên là phải bảo vệ sự an toàn của Bao đại nhân, e là cũng chẳng thể phân thân ra được."

Ôi chao?!

"Kim bố khoái, công đường là nơi trọng địa của huyện nha, tất phải quét dọn tỉ mỉ, nhất định phải sạch bóng không một hat bui; thư phòng ở phía sau huyên nha, khách sảnh, vườn hoa, nôi đường, sương phòng và mười mấy gian phòng tả hữu, e là cũng phải quét tước sach sẽ một phen... Còn cả ba gian nhà xí trong huyên nha. Kim bố khoái cũng đừng quên."

Cuối cùng, còn rất lễ độ chêm vào một câu: "E rằng phải khiến Kim bổ khoái vất vả rồi".

Kim Kiền khóc miệng co giật một hồi: "Thuộc, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...".

Bóng áo đỏ thẳng tắp như cán bút biến mất ở cửa, trên công đường trừ Kim Kiền, bốn người còn lại đều không hẹn mà cùng thở ra một hơi, dáng vẻ phúc lớn mạng lớn cuối cùng cũng tránh được đại kiếp.

Chỉ thấy Vương Triều bước tới, vỗ vỗ vai Kim Kiền nói: "Kim bổ khoái, tự giải quyết cho tốt".

Triển đại nhân tính khí rất tốt...", được nửa câu lại không nói tiếp nữa.

Mã Hán tiến lên nói: "Kim bổ khoái...

Trương Long nhếch mép vui mừng, ra sức vỗ vào lưng Kim Kiền: "Hảo tiểu tử, ngươi kể chuyện rất hay, chỉ là... Ha ha, ta không nói, không nói nữa".

xem ra ta không thể giúp người rồi".

Dứt lời, bốn người đồng thời ôm

Triệu Hổ gãi gãi đầu nói: "Kim Kiền,

Dưt lới, bon người đóng thời ôm quyền thi lễ, vội vàng bước ra sau huyện nha. Trong không trung lại mơ hồ truyền đến mấy câu:

"Thật là thần kỳ, mới rồi ta sợ đến mức chân nhũn cả ra..."

"Cũng không biết Công Tôn tiên sinh

nghĩ thế nào nữa, bản thân thì theo Bao đại nhân vào sau huyện nha nhanh như chớp giật, bỏ mấy người chúng ta ở lại. Tiên sinh cũng chẳng nghĩ xem, thân thủ của mấy người chúng ta nào phải đối thủ của Triển đại nhân... Cũng may Triển đại nhân tính tình trước giờ rất tốt..."

"À... đúng rồi, các huynh có phát hiện hôm nay đại nhân thẩm án mau lẹ hơn bình thường rất nhiều không, ngay cả nói cũng ít đi..."

"Ài, bi một thân sát khí của Triển đại

nhân vây bọc, ai mà không muốn rời đi sớm một chút chứ? Chỉ trách tên Quách Quảng Uy kia quá xui xẻo đi, mới lên tới chưa nói được hai câu, đã bị Triển đại nhân trừng mắt một cái, sợ tới mức sắp vãi tè ra quần, có chuyện gì cũng đem ra khai tuốt tuột..."

Xì xà xì xồ, xì xà xì xồ...

Kim Kiền càng nghe da mặt càng rúm ró, lòng không khỏi giận dữ:

Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí, ngoài ra còn có Tứ đại hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ của Bao đại nhân,

danh chấn Khai Phong...

Đại quan tam phẩm đương triều, chưởng môn nhân đương gia nắm quyền Khai Phong phủ, Bao Thanh Thiên, Bao đai nhân, lai thêm chủ quản văn thư của

Đến cả một con mèo cũng không hàng phục được!

Thể thì còn được cái tích sự gì nữa...

Khói sương mịt mờ ôm đường nhỏ, ráng đỏ chiều hôm nhuộm đỉnh mây.

Hoàng hôn, mặt trời ngả về tây, chính là thời gian dùng cơm tối của huyện nha, mùi thơm của gạo lãng đãng bay trong không khí. Hộ vệ đoàn khâm sai và nha dịch huyện nha đều quây quần thành nhóm, tốp năm tốp ba, ngồi dưới bóng râm ăn tối.

Vốn là cảnh trí thanh nhàn, nhưng vì một người ghé qua mà khiến cho mọi vật hỗn loạn.

Chỉ thấy người ghé tới này, dáng mảnh lưng nhỏ, đôi mắt nhỏ hệt như đường chỉ, vận trang phục bổ khoái của Khai Phong phủ, bưng bát cơm khoan thai đi đến. Thấy người nọ đi tới, chúng nhân

trong huyên nha đều như nhìn thấy mãnh

quỷ dã thú, vội vàng lui ra sau mấy bước, chỉ sợ là tránh né không kịp.

Người nọ thấy vậy cơ hồ có chút khó hiểu, đi tới giữa sân viện, cước bộ liền

dừng lại, nhìn trái, ngó phải, khuôn mặt

đâm vẻ mờ mit ngơ ngác.

Hắn đứng đó, chúng nhân xung quanh quả thực không chịu nổi, chỉ thấy chúng nha dịch của huyện nha Tây Hoa đều bịt mũi, che bát cơm, dáng vẻ giận dữ nhưng Mà những tùy tùng của Khai Phong

phủ, rốt cuộc không nhịn được, trái đùn phải đẩy, cuối cùng đạp một nha dịch ra.

lai không đám nói.

Nha dịch kia, đầu mày nhíu chặt, mặt tràn ngập vẻ không tình nguyện, quay đầu hít sâu hai lần, mới bước từng bước chậm chập đi tới giữa sân cạnh người nọ nói:

"Tôi nói này, khụ, Kim Kiền, tôi cũng biết công việc Triển đại nhân an bài cho cậu không dễ dàng gì, nhưng cậu hãy suy nghĩ một chút tới huynh đệ chúng tôi! Câu xem câu có thể đổi sang chỗ khác ăn cơm được không?"

"Hả?", Kim Kiền kinh ngạc, quay đầu
nhìn vẻ mặt mọi người một lượt, nhất

thời máu nóng dồn lên não, miệng hét lên: "Lẽ nào ngay cả các người cũng không nói nghĩa khí như vậy?!".

Cái con mèo thối kia bản thân hắn ức hiến mình chưa đủ sao lại còn liên kết

hiếp mình chưa đủ sao, lại còn liên kết trên dưới nha dịch trong Khai Phong phủ cô lập mình, đúng là khinh người quá đáng mà!

Nha dịch kia nghe vậy liền sửng sốt, cau mày nói: "Tôi nói này Kim Kiền, chuyện này với không nói nghĩa khí có thứ mùi trên người cậu... Khụ khụ, nói thật là, có hơi buồn nôn...".

Lời còn chưa nói xong đã biến sắc,

liên quan gì? Chúng tôi chỉ là cảm thấy

lại vội vàng lùi xa mấy bước, há miệng hít sâu hai hơi.

"Mùi? Mùi gì?"

Kim Kiền chớp chớp đôi mắt nhỏ, đột nhiên vỗ trán một cái, xắn tay áo lên rút một cây ngân châm đâm trên huyệt vị ở cổ tay ra.

Thoáng cái, thứ mùi "tinh hoa của đậu

Kim Kiền bị sặc, chính mình cũng còn chịu không thấu.

Nhanh nhẹn cắm ngân châm lại vị trí cũ, Kim Kiền vôi vàng ngai ngùng lui lai

phụ thối trăm năm, tinh túy của vải bó chân ngàn năm" xộc thẳng vào mũi, làm

sau hai bước, vẻ mặt tươi cười nói: "Nhất thời quên mất, nhất thời quên mất, tôi mới quét dọn xong hai gian nhà xí, trên người đích thực không dễ ngửi, ha ha, thứ lỗi, thứ lỗi..".

Nói đoạn, bưng vội bát cơm chạy thẳng ra cửa sau phủ nha.

Lúc này mọi người mới thở ra một

hơi, ai về chỗ nấy, ai nói chuyện tiếp tục nói chuyện, ai ăn cơm tiếp tục ăn cơm.

Mà Kim Kiền khó ngửi, vẻ mặt đen sì, mang theo một thân "hương thơm" của "ngũ cốc luân hồi" chịu đựng thái độ ghét bỏ của quần chúng đang rì rầm bàn tán kia, vòng qua cả huyện nha ra đến cửa sau, cuối cùng mới tìm được một chỗ vắng.

cửa sau, cuối cùng mới tìm được một chỗ vắng.

Nhìn xung quanh không có người, Kim Kiền mới móc túi thuốc từ trong người ra, chọn lấy hai viên dược hoàn nghiền nát, rắc rắc lên người mình, sau đó rút

ngân châm ở cổ tay ra, hít hít mũi ngửi ngửi mấy lần trên dưới người mình, cho

Kim Kiền ngắng lên nhìn, chỉ thấy

"Ân. ân công?!"

Mới ăn được hai miếng thì bỗng nghe

có tiếng hô to:

đến khi thấy cả người mình chỉ còn lại mùi thuốc, chẳng còn cái dư vi "thơm tho" kia nữa, nét mặt mới từ từ giãn ra, cất ngân châm đi, ngồi tưa vào cánh cửa phía sau huyện nha, bưng bát cơm lên và.

trong con hem phía sau có hai người, một già, một trẻ đi tới.

Người bên trái, thân vân áo trắng sáng

bừng, thắt lưng tuyền một màu trắng quấn quanh eo nhỏ, mi mục như họa, má ngọc môi son, thực là mỹ thiếu niên.

Kim Kiền há hốc miệng, cơm vừa mới và vào miệng theo nước dãi chảy xuống từng hạt.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn, Kim Kiền kinh ngạc kêu lên:

"Tiểu ca hoa quả?!"

"Ân công!", Phạm Dung Hoa mục quang sáng rỡ, đánh giá trang phục trên người Kim Kiền một phen, khuôn mặt mang theo vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng nói, "Ân công quả nhiên là quan sai của Khai Phong phủ!".

"Gì?"

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa quay đâu, cung kính nói với lão phụ bên cạnh: "Mẫu thân đoán không sai, ân công quả nhiên là quan sai thuộc hạ của Bao đại nhân".

Lão phụ Phạm Dung Hoa dìu, vận áo vải chống trượng gỗ, lưng thẳng tắp như cán bút, mi mục hiền từ, hai mắt tuy

không có tiêu cự, nhưng mâu quang lấp lánh. Nghe được lời của Phạm Dung

Hoa, lộ ra ý cười, hướng về chỗ Kim Kiền khẽ gật đầu hỏi: "Vị tiểu ca này, có thể cho biết danh tính được không?".

Mây đỏ như lửa giăng khắp trời, ráng chiều rực rỡ xa vô tận, ánh tà dương nhuộm quanh thân, kim quang vấn vít, làm nổi bật một thân uy nghi cùng vẻ cao quý ngập tràn trên khuôn mặt lão phụ trước mắt.

Kim Kiền thầm giật mình, theo trực giác đặt bát cơm xuống, đứng dậy cung kính khom người ôm quyền đáp: "Tiểu nhân họ Kim tên Kiền, là bổ khoái của Khai Phong phủ".

"Kim Kiền... Cái tên này quả là rất có ý tứ...", Phạm đại nương mim cười, "Hai chúng ta có chuyện muốn gặp Bao đại nhân, có thể phiền Kim tiểu ca dẫn đường không?".

"Gặp Bao đại nhân", Kim Kiền thẳng

người, đôi mắt nhỏ nhìn hai người đối diên, khó hiểu nói, "Bao đai nhân đã có

lệnh, cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trạng trong ba ngày, bất luận là oan sai nào cũng đều có thể cáo lên. Hai vị nếu muốn cáo trạng, sao không tới cửa lớn gióng trống kêu oan?", ngưng một chút, đột nhiên như hiểu rõ bèn tiếp, "Hai vị xin hãy an tâm, dù là hừng đông hay nửa đêm, hoặc giờ cơm trưa, chỉ cần tiếng

trống kêu oan vang lên, Bao đại nhân đều lập tức thăng đường, tuyệt không chậm trễ dù chỉ một lát".

Phạm đại nương nghe vậy, sắc mặt có

chút kinh ngạc, hồi lâu mới thấp giọng nói: "Quả nhiên hiếm thấy, Đại Tống có được vị thanh quan chấp chính như vậy, sao phải sầu lo xã tắc không được trăm năm?".

"Mẫu thân...", Phạm Dung Hoa thấp giọng nói, "để hài nhi thay mẫu thân tới công đường gióng trống...".

"Hoa Nhi", Phạm đại nương lắc lắc đầu, vỗ mu bàn tay Phạm Dung Hoa nói,

một lời khó nói hết được, không thể nói ở trên công đường, vẫn phải phiền Kim tiểu ca dẫn đường".

Dứt lời khuôn mặt đoan chính, đôi con ngươi mờ mịt hướng thẳng vào Kim Kiền.

"Không cần", rồi ngắng đầu nói với Kim Kiền, "Kim tiểu ca, chuyện của lão thân,

Mắt mù vẫn thấu nhân tâm, một thân áo vải chẳng che uy quyền.

Kim Kiền nhất thời giật mình, hệt như bị trúng tà, vội vàng khom người nhường đường, để mẫu tử Phạm thị tiến vào, sau đó vội vã đi lên mấy bước, mặc dù biết Phạm đại nương mắt không nhìn thấy gì nhưng lễ nghi quy củ nửa điểm cũng không dám thiếu.

Ba người đi từ cửa sau huyên nha tiến

vào, xuyên qua sân viện, trên đường đi gặp không ít sai nha thị vệ, nhìn thấy ba người đều có chút kinh ngạc. Có điều nhìn dáng vẻ cung kính của Kim Kiền, lai thêm công việc đặc thù nơi đây bây giờ của nàng, nên chỉ đoán đó là trơ thủ Kim Kiền mời tới để quét dọn sạch sẽ huyện nha, một lời cũng không hỏi nhiều, ba người bởi vậy mà một đường thẳng tắp không có ai ngăn cản.

Chỉ thấy Phạm đại nương vững vàng

Haizzz, vừa mới thoát hiểm khỏi miệng mèo xong, quay người lại tự đâm đầu vào lưới mèo. Giờ này con mèo kia đang theo hầu lão Bao, chuyển này nếu Tiểu Miêu nguôi giân rồi thì tốt, còn nếu vẫn chưa thì... Hức, mình đây có khác nào "rảnh rỗi sinh nông nổi" đâu!

bước đi, dáng vẻ thận trọng; Phạm Dung Hoa thì nhìn đông ngó tây, khuôn mặt ngập tràn vẻ mới lạ thích thú cùng hứng chí; trái ngược hẳn Kim Kiền, vẫn đi canh hai người, cúi đầu ủ rũ, lòng thầm

lầm nhẩm không ngớt:

Kế cũng lạ, mình cũng coi như từng

gặp Hoàng thượng, thẩm vấn quốc cữu,

rồi, sao vừa bị đôi mắt mù của Phạm đại nương trừng lên một cái, liền hệt như quỷ ám, đầu óc u mê, một câu cự tuyệt cũng chẳng thốt ra được...

nhân vật có thân phận lớn nào cũng gặp

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng giật mình, không khỏi ngước mắt nhìn lão phụ bên cạnh.

Chỉ thấy Phạm thị đại nương này, vẻ mặt đoan chính nghiêm nghị, mắt hiện lên khí phách uy nghi, tuy một thân áo thô nhưng trong cử chỉ lại mơ hồ lộ ra quý khí hết sức tự nhiên.

Ai nha!!!

Kim Kiền cước bộ nhất thời chậm lại, đôi mắt nhỏ mở to, tròng mắt đảo mấy lượt nhanh như chớp, lúc này mới triệu hồi ba hồn bảy vía, bụng kinh hãi kêu lên:

Lẽ nào, lẽ nào vị đại nương này chính là cái vị... cái vị phi gì đó trong vụ "Li miêu hoán thái tử" trứ danh trong dã sử?

Sặc, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

"Li miêu hoán thái tử" dù sao cũng là dã sử, vừa không có bằng chứng lịch sử vừa không có tư liệu ghi chép, vốn chẳng có chút căn cứ nào.

Mặc dù xác thực có nhân vật Quách Hòe kia, nhưng vụ "Li miêu hoán thái tử" này vị tất đã có thật.

Huống hồ lão Bao vừa mới bức chết một con cua con, đảo mắt một cái lại chặt phăng một gốc của cây hòe già, vận khí của Khai Phong phủ dù sao cũng không đen đủi đến thế chứ!

Thần kinh căng thẳng, đơn thuần chỉ là do thần kinh mình căng thẳng mà thôi.

nhưng trái tim lại như treo giữa không trung, thế nào cũng có cảm giác toàn thân bứt rứt khó chịu, cả đường đi gan ruột cứ lơ lửng, bước chân khó khăn, rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng của lão Bao.

Trước cửa phòng có hai người đứng

Kim Kiền tuy không ngừng tư trấn an,

thẳng tắp, vận võ phục lục phẩm, thắt lưng đeo đao, uy vũ bất phàm, chính là Trương Long, Triệu Hổ.

Hai người vừa thấy Kim Kiền, trước tiên là sửng sốt, sau lại đánh giá Kim Kiền một phen, da mặt cuối cùng cũng giãn ra, vui vẻ.

thối không thể ngửi, không cách nào lại gần, căn bản là không có chuyện như vậy mà!".

Triệu Hồ cũng tiếp lời: "Đúng thế,

Chỉ thấy Trương Long tiến lên hai

bước, đi đến cạnh người Kim Kiền ngửi ngửi, chặc lưỡi nói: "Mấy sai dịch kia đúng thật là nói năng bậy bạ, còn nói Kim Kiền ngươi toàn thân đầy mùi xú uế,

đúng thế, Kim Kiền trên người ngươi ngọai trừ có chút mùi thuốc, căn bản mùi gì cũng chẳng có cả".

Lúc này Kim Kiền thực có chút dở

Dút lời còn ra sức gất manh hai cái.

Tòan thân đầy mùi xú uế...
Thối không thể ngửi...

Không cách nào lai gần...

khóc dở cười.

Tất cả đều là cái loại tính từ khỉ gì thế?!

Công tích mình đi giảng chuyện sao không truyền nhanh được như vậy?

Rõ thật là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, "xú" danh đã truyền ngàn dặm!

"Hai vị đại nhân, hai vị phía sau thuộc hạ thân mang kỳ oan, muốn gặp mặt Bao đại nhân, xin phiền hai vị đại nhân thông báo một tiếng."

Chỉnh lại thần sắc, Kim Kiền ôm quyền nói.

Trương Long, Triệu Hố thoáng cái thần sắc mang vẻ nghiêm túc, ngắng đầu nhìn mẫu tử Phạm thị phía sau Kim Kiền mội cái, gật gật đầu nói:

"Kim bổ khoái chờ chút!"

vào cửa, không lâu sau đã thấy vội vã bước ra: "Kim bổ khoái, đại nhân mời ngươi hãy đưa mẫu tử họ vào".

"... Vâng...", Kim Kiền ôm quyền thi

Dứt lời, Triệu Hổ liền xoay người đi

lễ, đôi mắt nhỏ đảo một cái, liền kéo Triệu Hổ qua thì thầm, "Triệu đại ca, Triển đại nhân có ở trong phòng khách không?".

Triệu Hổ sửng sốt: "Triển đại nhân tất nhiên phải hộ vệ bên cạnh Bao đại nhân".

Kim Kiền gương mặt liền trở nên ủ rũ như nhà có đám, tiếp tục: "Triệu đại ca, một chuyện, hai mẫu tử này có thể phiền ngài dẫn vào không, thuộc hạ sẽ không vào...".

"Kim bổ khoái?" Triêu Hổ khó hiểu

thuộc hạ muốn thương lượng với ngài

"Ai da, một đại nam nhân, rề rà như đàn bà làm gì?!", Trương Long phía sau

nói.

lớn giọng quát lên, đưa tay ra sau lưng Kim Kiền vỗ một cái, "Triển đại nhân lại không thể ăn thịt ngươi, huống hồ hai mẫu tử này là Kim bổ khoái ngươi đưa tới, hai chúng ta sao có thể dẫn vào?".

Kim Kiền bị vỗ cho lảo đảo, thân hình

chúi về phía trước, một chân đã đặt trong ngưỡng cửa phòng khách rồi.

Da mặt co giật một trận, Kim Kiền chỉ đành cắn răng quay đầu nói với mẫu tử Phạm Dung Hoa: "Hai vị mời theo tôi".

Chỉ là lúc quay người, vừa vặn thoáng thấy trên khuôn mặt hai đại Hiệu úy lộ vẻ xem kịch vui chẳng hề che giấu.

Hay cho hai cái tên này, ta nhớ kỹ rồi!

Vòng qua bình phong chạm trố hoa rỗng, liền đi tới phía trong phòng khách, ngước mắt lên nhìn một cái, Bao đại

áo đỏ đứng bên phải, Vương Triều, Mã Hán mỗi người đứng một bên, uy phong lầm lẫm. Đúng là: Uy nghiêm chẳng nằm ở

miệng, kính sợ tự sinh trong lòng.

nhân đang ngồi giữa, Công Tôn tiên sinh vận áo xanh đứng bên trái, còn vị hộ vệ

Mã Hán phản ứng nhanh nhạy nhất, vừa thấy Kim Kiền tiến vào, lập tức soạt soạt lủi nhanh hai bước đến bên tường, lách lách đẩy cửa sổ ra, thân thủ quả là linh hoat.

Kim Kiền đầu mày chau lại: Mã Hán, anh giỏi thật đấy!!!

Cửa số vừa mở, không khí trong phòng nhất thời biến đổi một cách vi diệu.

Chỉ thấy Bao đại nhân đôi mắt sáng ẩn chứa ý cười, Công Tôn tiên sinh mắt phượng hơi nheo, da mặt Vương Triều hơi đỏ, Mã Hán lộ vẻ ngượng ngùng.

Bao đại nhân, vẫn nghiêm sắc mặt, hai mắt sáng trong, không hề có vẻ gì khác... Chỉ là khóe môi mơ hồ có xu hướng nhếch lên.

Ngược lai vi hô vệ áo đỏ bên canh

Kim Kiền thầm thở dài một hơi, tiến lên ôm quyền nói: "Thuộc hạ bái kiến đại nhân".

"Kim bố khoái không cần đa lễ", Bao đại nhân nói, "Hai người phía sau người

là người muốn kêu oan?".

"Đúng là vậy!", Kim Kiền đáp, quay

người thấp giọng nói với mẫu tử Phạm thị, "Tới bái kiến đại nhân đi".

Phạm Dung Hoa sắc mặt hơi tái, nét

mặt khẩn trương, nhún gối định quỳ xuống, lại bị Phạm đại nương giơ trượng gỗ ra ngăn lại, nói: "Hoa Nhi, không vội! Đợi Bao đại nhân xem qua vật trên

người mẫu thân rồi quỳ cũng chưa muộn".

Mọi người nghe mà không khỏi cả kinh, đều mang vẻ mặt sửng sốt.

Kim Kiền liền cảm thấy hư thoát: Vận khí Khai Phong phủ thật sự đen đủi như vậy?!

Chỉ thấy Phạm đại nương mò mẫm lấy từ trong người ra một cái túi bằng vải bông, đưa tới, Vương Triều vội bước đến nhận lấy, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận túi vải mở ra

nhìn, thoắt cái liền biến sắc, xoạt một tiếng đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi: "Vật này là có từ đầu?".

Phạm đại nương rũ mi mắt, yên lăng

một lát, mới chậm rãi cất tiếng: "Nếu Bao đại nhân nhận ra vật này, thì cũng biết sư việc nghiêm trọng tới mức nào,

mong Bao đại nhân cho tả hữu lui ra, khi ấy lão thân sẽ nói rõ". Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều biến

Lời này vừa thốt ra, ai nây đều biển sắc.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh vẻ mặt ngưng trọng, Triển Chiêu khẽ chau đôi mày lưỡi mác, Vương Triều, Mã Hán hướng đại nhân nhà mình, khuôn mặt ngập tràn lo lắng.

Tuy không biết trong túi là vật gì, nhưng ngay cả Bao đại nhân trước nay dù "Thái Sơn có đổ sụp trước mắt mặt cũng không đổi sắc" mà còn phản ứng như thế, lại thêm những lời vừa rồi của lão phụ, tất nhiên có thể đoán được sự việc lần này nhất định nan giải vạn phần.

Đương lúc mọi người kinh hãi, thì thấy Kim Kiền đột nhiên khom người ôm quyền, cao giọng hô: "Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui trước!".

Mọi người lại cả kinh.

Phải biết quan sai phục dịch, trước nay chỉ có thượng cấp sai khiến làm việc, còn thuộc hạ thì gắng sức mà làm, nào có nha dịch lại tự chủ trương xin cáo lui trước bao giờ.

Mọi người lại không biết, lúc này Kim Kiền cũng là do tình thế cấp bách, nên mới làm ra hành động "quân tử phòng thân" này thôi:

Tiêu rồi tiêu rồi, nom điệu bộ này của Phạm đại nương, tám phần là tiết mục "Li miêu hoán thái tử" rồi! quốc mẫu nắm quyền hậu cung!

My God!

Án lần này xử lý khó khăn, hệ số nguy

hiểm cao, làm sao có thể giống như

những án khác được?!

Nghĩ đến boss đứng sau bức màn lần này: Đại thái giám Quách Hòe thế lực bao trùm nội cung chiếm vị trí hạt nhân! Còn có đương triều Thái hậu, bản triều

Lúc này không rút lui, còn đợi đến bao giờ?!

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền hạ quyết tâm,

co người lại, lặng lẽ lùi ra sau.

nghe thấy Kim Kiền hô lên, liền đột nhiên hoàn hồn, biến sắc, ra lệnh: "Vương Triều, Mã Hán, ra ngoài nói Trương Long, Triệu Hổ canh giữ nghiêm mật, bản phủ muốn bí mật thẩm án!".

Bao đại nhân vốn đang chấn đông, nay

"Thuộc hạ tuân lệnh", Vương Triều, Mã Hán lĩnh mệnh thoái lui.

Nhìn quanh một vòng, Bao đại nhân thần sắc thận trọng, trầm giọng nói: "Những người trong phòng lúc này, đều là người mà bản phủ phó thác tính mệnh, lão phu nhân không cần kiêng ky!".

Gì?!

Lùi được một nửa Kim Kiền kinh hoàng thất sắc, vội ôm quyền gấp giọng hô: "Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ...".

"Kim tiểu ca, đỡ lão thân ngồi xuống", Phạm đại nương bên cạnh đột nhiên cất tiếng.

O hå?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền trọn tròn thành long nhãn, miệng há to có thể nhét được cả quả trứng gà, nom trái ngó phải, mọi người tuy nghiêm nghị dị thường, nhưng không hề có chút nghi hoặc nào, hệt như việc mình ở chỗ này chính là chuyện bình thường nhất trên đời.

nhìn những người khác, lai thấy thần sắc

"Kim bổ khoái, đỡ lão phu nhân ngồi xuống", Bao đại nhân gật đầu lên tiếng.

Kim Kiền nhất thời thấy trong ngực dâng lên một cảm gíac đắng chát khổ sở:

Hức hức, lỡ bước lên thuyền giặc, quay đầu khó vô cùng...

Hồi năm

Mật sử nội cung được phơi bày,

Thanh Thiên định tâm chỉnh tam cương.

Tự cổ chí kim, phàm là làm hoàng đế, đều bị ba ngọn núi lớn đè nặng bức bách, ấy là yêu cầu về chính trị, yêu cầu về nghề nghiệp và yêu cầu về bản thân, vì thế hiển nhiên họ đều có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, đây vốn là

không thiếu chuyện phong lưu ở chốn hậu cung.

Nguyên phối phu nhân của đồng chí Tống Chân Tông (cũng tức là Hoàng hậu điện hạ) mất sớm, vị trí chính cung bỏ trống, vì thế trong hâu cung, người người

điều kiện cơ bản nhất. Mà lão hoàng đế tiền triều, cũng tức là đồng chí Tống Chân Tông, cũng không phải ngoại lệ, tần phi vô số, giai nhân dập dìu, tất nhiên

Mà trong số đó, có hai phi tử đặc biệt nhất: Một người họ Lưu, xưng làm Lưu phi; một người họ Lý, tất nhiên phải gọi

đều mơ ước đến vị trí này, tranh đấu

không ngừng.

là Lý phi.

tình như tỷ muội, tương kính hữu lễ, ở chung với nhau có tiếng là "hài hòa". Mà sự hài hòa đó giữa chốn hậu cung vốn "tranh sủng như chiến trường, không phải người chết thì ta vong", là cực kỳ hiếm

thấy. Thế nên đồng chí Tống Chân Tông ngày ngày phải ngao du trong biển

Nói về hai vị Lưu phi và Lý phi này,

giấm^[1], tất nhiên là càng thêm sủng ái họ.

[1] Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ

được chọn một. Phòng phu nhân tính tình cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau "uống giấm, giấm chua" còn được dùng với ý nghĩa ghen tuông, đố ky

Vì thế khi hai vị phi tử này đồng thời hoài thai, đồng chí Chân Tông liền đem hai viên kim hoàn tặng cho hai người, hơn nữa còn khắc chữ trên đó, với những dòng khác nhau.

Kim hoàn tặng Lưu phi trên đó viết: Kim Hoa cung Lưu phi.

Kim hoàn đưa Lý phi trên đó viết:

Ngọc Thần cung Lý phi.

Mà sự thực chứng minh, trong chốn hậu cung này, nơi mà những con sóng ngầm giao tranh kịch liệt, sống chết chỉ một đường, thứ gọi "hài hòa" kia chỉ là biểu hiện hời họt bề ngoài, không chịu nổi bất kỳ một thử thách nào.

Mà người phá vỡ sự hài hòa hiếm hoi trong hậu cung này lại chính là đồng chí Tống Chân Tông.

Vào một ngày nọ rượu uống quá chén, đồng chí ấy mới lâng lâng nói nhiều hơn một câu: "Hai vị ái phi nếu ai sinh hạ được long tử, thì hài tử sẽ được lập làm chính cung thái tử, còn mẹ thì được lập làm hoàng hậu".

Tục ngữ nói: Say rượu hỏng việc, lời này quả nhiên là chân lý.

Kẻ nói vô tâm, người nghe cố ý.

Chính cung thái tử, khái niệm ấy như thế nào? Đó chính là người kế nhiệm hoàng đế!

Mẹ của thái tử, khái niệm ấy là gì? Là người kế nhiệm chức vị thái hậu!

Cám dỗ lớn nhất thế gian cũng chỉ đến

Thế nên hại vị nương nương an tâm

vây mà thôi!

Thế nên hai vị nương nương an tâm hồi cung đợi đến khi lâm bồn.

Chỉ là Lý phi đích thực an tâm hồi cung chờ sinh, còn Lưu phi trong lúc chờ sinh đồng thời còn lên kế hoạch trù tính kỹ càng cho tương lai của mình.

Nếu Lưu phi sinh hạ long tử trước, hiển nhiên mọi sự đều tốt lành, nhưng nếu Lý phi sinh trước, thì sẽ như thế nào?

Thân ở trong cung Kim Hoa, Lưu phi

cùng thủ hạ đắc lực bắt đầu lặng lẽ suy tính, âm thầm trù bị. Có danh nhân đã nói: Không diệt vong

trong im lặng, thì cũng là bùng nổ trong im lặng.

Mà kẻ trầm mặc lặng lẽ trong cung Kim Hoa, nhân vật đại boss siêu cấp phản diện đến khi bạo phát lên thì chỉ một câu thôi "kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu", ấy chính là đồng chí Quách Hòe.

Nhắc tới đồng chí Quách Hòe này, thì không chỉ có công phu nịnh nọt a dua bợ đỡ, bày mưu tính kế, lôi bè kéo cánh tinh

thông tỏ tường, mà điều đặc sắc nhất là, đồng chí Quách Hòe còn được trời phú cho đủ thứ từ khả năng sáng tạo đến tinh thần dũng cảm dám nghĩ dám làm.

<u>©DTV</u>

Cái đó gọi là: Chỉ có không nghĩ ra, chứ chẳng có không làm được.

Mà đồng chí Quách Hòe, nhân vật phản diện số một, trong lúc vắt óc suy nghĩ dưới áp lực nặng nề, đã nghĩ ra một kế siêu cấp kinh điển "kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu" đó chính là... đem mèo tráo thái tử.

lý, nhưng Lưu phi lại có bản lĩnh đem cái sự "ngớ ngẫn" và "vô lý" này biến đổi thành "sự thực" và "chân thực".

Bởi vì trùng hợp thay, đồng chí Lưu

Không chỉ rất ngớ ngắn mà còn rất vô

phi lại là con hổ cái nắm quyền, rất gian ngoan xảo trá, rất có thể lực, rất có lai lịch trong hậu cung này.

Mà gàng trùng hơn hơn người họ ginh

Cản ta thì chết, nghịch ta thì vong!

Mà càng trùng hợp hơn, người hạ sinh long tử trước chính là Lý phi.

Thế nên Lưu phi và đồng chí Quách

Hòe, trợ thủ đắc lực, bắt đầu ra tay thực thi, các bước cụ thể là:

Bước đầu tiên, tìm một con mèo rừng,

cạo hết lông đi, khiến cho nó trở nên trụi lủi đỏ hỏn, máu me bê bết, bước này do Quách Hòe dẫn đầu, đem một cung nữ tâm phúc và một bà đỡ đẻ mua chuộc từ trước, thừa cơ Lý phi còn đang choáng ngất do mất máu sau khi sinh, liền dùng mèo tráo Thái tử.

Không hiểu vì sao phải cạo hết lông mèo đi?

Cho xin đi, mời về học lại môn Sinh vật học.

Khi sinh ra ai mà không trần trụi, đỏ hỏn, bê bết máu?

Đưa một con mèo lông lá tươi tốt tới, liếc mắt một cái há có thể không nhận ra đó là động vật họ mèo đem đánh tráo Thái tử?

Lẽ nào đồng chí Tống Chân Tông từ nhỏ đã được tiếp nhận một nền giáo dục tinh anh trí thông minh lại bị sụt giảm?

(Sau này sự thực chứng minh trí thông minh của đồng chí Tống Chân Tông vẫn còn, nhưng chỉ số tình cảm hiến nhiên lại không cao, nhất thời kích động liền mất đi sức phán đoán.)

Bước thứ hai, do cung nữ tâm phúc đảm nhiệm, mang Thái tử tìm một chỗ vắng vẻ trong cung âm thầm giết đi, ném

xuống cầu Kim Thủy, thần không biết, quỷ không hay.

Bước khứ ba, cho mời đồng chí Tống Chân Tông tới, diễn thành tiết mục đặc

sắc, Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, là tại họa cung đình.

Vì thế Lý phi dù có trăm miệng cũng không biện bạch được, ngay cả ngày ở cữ còn chưa kịp hưởng thì đã bị tổng tiễn

vào lãnh cung.

Việc lớn đã thành! Lưu phi hoan hỷ, Quách Hòe sướng rơn, cung Kim Hoa mừng rỡ.

Đáng tiếc, Lưu phi và Quách Hòe tuy tâm kế cao siêu, nhưng ánh mắt lại chẳng được như vậy...

Cung nữ Khấu Châu được bọn họ nhận định tâm phúc, bản chất là kẻ chính trực, vốn ôm trong mình sự trung nghĩa của nữ trung hào kiệt.

Khấu Châu không giết chết Thái tử,

mà đưa đến phòng của thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, Trần Lâm.

Thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, có thể tự do ra vào cung cấm.

Vì vậy Trần Lâm công công, vốn có lương tri, liền lợi dụng chức vụ, đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, giao vào tay Bát vương gia.

Bát vương gia biết lúc này mình không phải là đối thủ của Lưu phi, đành phải nhận Thái tử là con ruột mình, đứng sau hai nhi tử thân sinh, trở thành Tam

thế tử.

Lại nói về Lưu phi, một tháng sau cũng hạ sinh long tử, liền được phong làm Thái tử, còn bản thân Lưu phi thì được phong làm Hoàng hậu, hiển nhiên mãn nguyện, sung sướng vô ngần, tiền đồ một mảnh đẹp tươi.

Tiếc thay, hành ác quá nhiều, thiên lý chuyển vần, ác giả ác báo, vị Thái tử này đoản mệnh sống chưa được sáu năm thì mắc phải bệnh lạ, đi về trời Tây.

Thế nên đồng chí Tống Chân Tông không có nhi tử nối dòng, cũng chẳng có thái tử kế vị.

Vương gia tiến cung diện thánh, đồng chí Tống Chân Tông vừa nhìn đã thấy dung mạo hình dáng của Tam thế tử rất giống mình hồi nhỏ, sinh lòng yêu thích, lập tức đập bàn quyết định lập làm Đông cung thái tử, kế thừa hoàng vị.

Thái tử Đông cung được lập, hiển nhiên phải tới các cung xem xét, mà

Trùng hợp thay Tam thể tử của Bát

Cung cuối cùng Thái tử đến chính là lãnh cung, mà trong lãnh cung chỉ có một vị nương nương, ấy là Lý phi cung Ngọc

người phu trách đưa Thái tử đi lai chính

là thái giám Trần Lâm.

Thần.

Cho đến ngày hôm đó, Lý phi mới biết rõ chân tướng oan tình của bản thân, cũng lần đầu tiên trông thấy nhi tử thân sinh của mình.

Nhưng lúc này, Lưu hậu căn cơ đã vững, rễ sâu bao trùm, không còn cách để xoay chuyển tình thế.

Chỉ còn hy vọng duy nhất, đó là con ruột mình một ngày kia đăng cơ làm hoàng đế, mới có năng lực chống lại Lưu hậu, thay mình rửa sạch oan khuất.

Vốn là như vậy, nhưng lại nảy ra một sai sót nhỏ.

Thái tử tuy không biết Lý phi chính là

mẹ ruột mình, nhưng vì mối dây mẫu tử ruột rà, từ lúc gặp mặt Lý phi cứ bận lòng không thôi, cuối cùng hướng Lưu hậu xin xá miễn cho tội của Lý phi, khiến cho Lưu hậu sinh nghi, liền lệnh cho Quách Hòe đi tra khảo Khấu Châu.

Khấu Châu tự biết mạng chẳng dài lâu, không chút do dự liền nhảy lầu tự sát.

Lưu hậu nghi ngờ càng sâu, cuối cùng dẫn tới ý muốn giết người.

Ba ngày sau, lãnh cung cháy lớn, Lý phi chết trong biển lửa.

Lưu hậu cuối cùng cũng an lòng, rốt cuộc ngôi vị thái hậu vẫn là của bà ta.

Nhưng bà ta không biết, nhân trận hỏa hoạn này, Lý phi lại được hai thái giám trung nghĩa xả thân bảo hộ, giúp đỡ trốn ra khỏi cấm cung.

Tiểu thái giám thay Lý phi vùi thân trong biển lửa tên là: Dư Trung.

Thái giám giúp Lý phi trốn ra khỏi

cấm cung có tên là: Tần Phượng.

bà con xa họ Phạm, nhà ở huyện Tây Hoa trấn Thảo Kiều. Vị Phạm tiên sinh này thời trẻ là một nam tử tuấn lãng nức tiếng xa gần, phu phụ hai người mất sớm, chỉ để lại một nhi tử thông minh hiểu chuyện, tên gọi là: Phạm Dung Hoa.

Thái giám Tần Phượng có một người

Lý phi vì trận hỏa hoạn trong lãnh cung mà hai mắt bị mù, Tần Phượng và Phạm Dung Hoa vẫn ở bên không rời không bỏ, sau Tần Phượng bệnh chết, bỏ lại Lý phi mẹ góa con côi sống dựa vào nhau cho đến ngày hôm nay.

nào cũng biết được một, hai phần; cũng là "chuyện cũ năm xưa" mà cái vị vững vàng ngồi trên ghế, Phạm đại nương với vẻ mặt bình tĩnh dị thường mất trọn một canh giờ mới chậm rãi kể lại rõ ràng.

Đây chính là chân tướng của "Li miêu hoán thái tử" mà phàm là người hiện đại

Trong phòng khách mờ tối chỉ nghe chất giọng bình thản châm rãi của Pham

túi của lão thân, ngài nghe rõ rồi chứ?"

"Bao đại nhân, đó là lai lịch vật trong

chất giọng bình thản chậm rãi của Phạm đại nương, ánh tịch dương nhàn nhạt, yếu dần, rồi cuối cùng hướng đến một mảnh tĩnh mịch mờ mờ.

Tà dương chầm chậm chiếu qua song cửa, rọi vào những bóng mờ chồng chéo lên nhau trong phòng khách, lộ rõ thần sắc chấn động của mọi người.

Cả phòng im lặng như chết.

Bao đại nhân khuôn mặt đen nặng nê ngưng trọng, từ từ mở chiếc túi gấm trong tay, lấy vật trong đó ra, cầm trên những đầu ngón tay.

Trong một thoáng, ánh hào quang tràn ngập trong phòng, rực rỡ chói mắt.

đưa mắt nhìn kỹ thì thấy trên kim hoàn khắc mấy chữ tinh tế: "Ngọc Thần cung Lý phi".

"Đại nhân, đây...", Công Tôn Sách và Triển Chiêu đồng thời kêu lên, gương mặt không nén được vẻ kinh ngạc.

Phạm Dung Hoa nhìn chẳm chẳm vào

Phạm đại nương, hai mắt ngập tràn hơi

nước, đôi môi run rấy không ngừng.

Vật Bao đại nhân cầm trong tay, chính là một viên kim hoàn lớn bằng quả trứng gà, lấp lánh ánh vàng, vô cùng tinh xảo,

Mặt Kim Kiền ảo não như khóc tang, hệt như thấy quỷ vô thường đòi mạng, so ra còn hơn cái vẻ kinh hãi của mọi người trong phòng khách, nổi bật khác thường, may thay lúc này không có ai để ý tới.

Phạm đại nương vẻ mặt bình tĩnh dị thường, đôi mắt mù tĩnh lặng như nước, lặng lẽ nhìn hướng Bao đại nhân, chầm chậm hỏi: "Bao đại nhân, có hối hận khi nghe lão thân kể đoạn chuyện cũ năm xưa này không?".

này không?".

Bao đại nhân mắt sắc như điện, bình tĩnh nhìn thẳng vào lão phụ trước mặt, trầm giong thốt ra từng chữ: "Làm sao

biết kim hoàn này là thật hay giả?".
Đôi mắt mù phẳng lặng như nước kia

nương trầm giọng đáp: "Nếu không ngại Bao đại nhân có thể vặn mở kim hoàn ra xem thử".

Ánh mắt của mọi người bắn thẳng đến,

thoáng qua một tia gọn sóng, Phạm đại

chỉ thấy hai tay Bao đại nhân vừa chuyển, kim hoàn kêu cách một tiếng tách thành hai nửa, bên trong kim hoàn có giấu một viên ngọc sáng chói, trong suốt lấp lánh, sáng trắng như nước, tản ra ánh hào quang nhàn nhạt long lanh.

"Cửu khúc dạ châu?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngạc thốt lên.

"Công Tôn tiên sinh nhãn lực không

khai quốc, là bảo bối truyền thừa của hoàng thất, thế gian này chỉ có hai viên, một viên ở đây, viên còn lại nằm trong kim hoàn của Thái hậu đương triều".

Tiếng người trong phòng khách nhất

tồi", Phạm đại nương buồn bã cất tiếng, "viên châu này chính là 'Cửu khúc dạ châu' mà tổ tiên Tổng thị có được lúc

thời mất đi. Đột nhiên Bao đại nhân đứng nhất

Đột nhiên, Bao đại nhân đứng phắt dậy, vén vạt áo quỳ xuống, khấu đầu hô: "Vi thần Bao Chửng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế".

Mọi người hoảng hốt, ngạc nhiên

không biết phải làm sao.

Trái lại Kim Kiền phản ứng nhanh nhất, viu một cái liền tiến lên, quỳ xuống hướng Phạm đại nương dập đầu: "Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiền khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!".

Triển Chiêu, Công Tôn Sách liếc nhau một cái, khẽ gật đầu, đồng loạt quỳ xuống khấu đầu hô:

"Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" "Chủ bộ^[2] Khai Phong phủ Công Tôn Sách khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế!"

[2] Nắm quyền quản lý sổ sách.

Phạm đại nương... không lúc này phải gọi là Lý hậu, chầm chậm đứng dậy từ trên ghế, trong đôi mắt mù lòa bình lặng xao động từng đợt từng đợt sóng nhỏ, môi run run, cánh tay khẽ nhấc lên, sang sảng cất tiếng: "Bao ái khanh bình thân, chúng ái khanh bình thân...".

Giọng nói vẫn bình thản không chút gọn sóng như cũ, nhưng cuối câu mơ hồ lộ ra âm rung rung. Mọi người nghe xong, mới nhất tề đứng dậy, khom người rũ mắt, không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên, lại nghe thấy "bịch" một tiếng phía sau Lý hậu.

Chúng nhân đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động, thì thấy Phạm Dung Hoa thân hình mảnh khảnh cuộn tròn trên đất, run lên nhè nhẹ, âm giọng run rẩy cất lên:

"Thảo dân Phạm Dung Hoa khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Mọi người đều sửng sốt.

Lý hậu cũng kinh ngạc, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc hỏi: "Hoa Nhi, mau đứng dậy, đây là cớ gì?".

"Thảo, thảo dân không dám...", trong giọng nói mơ hồ lộ ra âm rung rung.

Trên khuôn mặt Lý hậu tràn ra ý cười bất đắc dĩ, lần lần tiến lên, cúi người đỡ Phạm Dung Hoa dậy, chậm rãi nói: "Con là hài nhi của vi nương, bất luận thân phận của vi nương thế nào, con vẫn là hài nhi của vi nương!".

"Mẫu thân...", Phạm Dung Hoa ngước lên, trên khuôn mặt tinh tế đã vương đầy những giọt nước mắt trong suốt như những hạt châu, "Hài nhi không phải nhi tử ruột của mẫu thân, từ nay về sau, không thể, không thể tiếp tục phụng dưỡng mẫu thân nữa, cũng không thể nấu

cháo, đấm lưng cho mẫu thân...".

đầu, khuôn mặt hiện ra ý cười hiền từ yêu thương, "Hai mẹ con chúng ta nương tựa vào nhau hơn mười mấy năm nay, vi nương sao có thể không cần Hoa Nhi chứ? Vi nương quen nghe Hoa Nhi đông dài, cũng quen được Hoa Nhi đấm lưng bóp vai, làm sao có thể bỏ được Hoa

"Hài tử ngốc...", Lý hậu khe khẽ lắc

"Vânal Sau này hài nhi nhất định sã

Nhi?".

"Vâng! Sau này hài nhi nhất định sẽ vẫn giống như trước, ngày ngày đấm lưng bóp vai cho mẫu thân!"

Phạm Dung Hoa vừa nghe được những lời này, vẻ mặt nghiêm túc, cầm chặt hai tay Lý hậu, thấy Lý hậu nắm lại cổ tay mình, đôi mắt chớp chớp lấp lánh, không khỏi nhướng môi lên nở một nụ cười.

Hoa lê ngậm mưa, nhìn mà xót thương.

Nụ cười xán lạn, rạng rỡ vô song.

Châc châc...

Nghe được thân phận tôn quý của mẫu thân, lo lắng đầu tiên lại chính là sau này không thể nấu cháo, đấm lưng cho mẫu thân...

Thế gian này lại có người không tính toán thiệt hơn như vậy, thực hiếm thấy...

Thật đúng là mỹ thiếu niên hiếu thuận!

Kim Kiền đang lúc xúc động cảm khái thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng kình phong ập tới, quét qua hai chân, đột nhiên thấy chân mềm nhũn, bịch một cái liền quỳ xuống đất.

O hå?

Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, Kim Kiền lập tức nhận thức được rằng bản thân đã bi điểm huyệt.

Là cái tên mắt ngắn nào khéo chọn lúc mình đang thưởng thức mỹ thiếu niên mà ra tay phá hoại hả?

Kim Kiền nhất thời bốc hỏa, đôi mắt nhỏ quét qua, bắn về phía Triển Chiêu, lại kinh ngạc khi thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng đồng thời vén vạt áo quỳ xuống, miệng hô to:

"Vi thần Bao Chẳng tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ

Triển Chiêu tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế!"

"Chủ bộ Khai Phong phủ Công Tôn Sách tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Ai ya!

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn.

Đương triều Thiên tử là nhi tử ruột của Lý hậu, mà Phạm Dung Hoa lại là nghĩa tử của Lý hậu, hiển nhiên cũng là nghĩa đệ của Hoàng thượng...

Nghĩa đệ của hoàng thượng chẳng khác nào vương gia thiên tuế!

"Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiền tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Kim Kiền vội vàng khấu đầu hô theo.

Chậc chậc, vẫn là Tiểu Miêu phản ứng nhanh.

Nếu ngay cả Bao đại nhân còn quỳ, mà mình không quỳ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao. Tiểu Miêu, ngài đủ nghĩa khí!

"Bao, Bao đại nhân?! Triển, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh! Ân, ân công?!"

Phạm Dung Hoa vừa thấy bốn người quỳ trước mặt, thần sắc quẫn bách cuống quýt, bước vội lên nâng họ dậy.

"Phạm Dung Hoa sao có thể nhận nổi đây! Dung Hoa giảm thọ mất! Các vị đại nhân xin hãy nhanh đứng đậy!"

"Tạ Vương gia!", bốn người đồng thời đứng lên thi lễ. Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu vừa nghe những lời này, sắc mặt tất cả đều trầm xuống.

Kim Kiền cũng rất phiền não đau đầu, đôi mắt nhỏ len lén nhìn sắc mặt mọi người, lòng không khoải cảm khái:

Một người là Thái hậu đương triều lòng dạ hiểm độc, một kẻ là Tổng quản

khanh!".

Lý hậu nghe giọng nói thất kinh của Phạm Dung Hoa thì lắc đầu cười cười, lại hướng về phía Bao đại nhân, nét mặt dần nghiêm túc, nói: "Bao khanh, oan khuất của ai gia hoàn toàn nhờ cây vào thái giám nội cung, quyền thế khuynh đảo trong ngoài triều, chức trọng quyền cao.

Lão Bao chẳng qua chỉ là một triều quan tam phẩm...

Đây khác nào lấy trứng chọi đá, đâm đầu vào chỗ khó!

Lý hậu đôi mắt mù sáng quắc, bất động chẳng dời.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, sắc mặt ngưng trọng.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngước lên,

không giải, thử hỏi thế gian thiên lý ở đâu? Bao Chửng ắt sẽ tận tâm tận lực, trả lại cho Thánh thượng một người mẫu hâu, trả lai cho hâu cung một người Thái hâu, trả lai một lẽ công bằng cho thiên ha!". Lý hâu nghe xong, chầm châm nhắm chặt mắt lại, hai hàng lê trong suốt từ từ chảy xuống, nghẹn ngào nói: "Ai gia thực

ánh mắt nghiêm nghị nói: "Bao Chửng ăn lộc của vua, tất sẽ vì nước tận trung, san sẻ nỗi lo cùng Hoàng thượng? Quách Hòe, Lưu hậu làm loạn cung đình, khiến người và thần cùng căm phẫn; Thiên cổ kỳ oan của Thái hậu, tất sẽ được rửa sach. Án này nếu không xét, oan này nếu

không chọn lầm người, Bao khanh quả là người trung quân ái quốc...".

Bao đại nhân ôm quyền thi lễ: "Thái hậu quá khen, đây là bổn phận của vi thần!".

Lý hậu khẽ gật đầu, lau đi dấu lệ, lại hỏi: "Không biết Bao khanh định xử lý thế nào?".

Bao đại nhân chau mày suy tư trong

chốc lát, rồi đáp: "Khởi bẩm Thái hậu, lúc này chúng ta thân ở nơi xa xôi, người đông nhiều lời, tai mắt khắp chốn, e rằng chuyện sẽ bị lộ, bởi vậy thần xin Thái hậu thứ cho vi thần tội mạo phạm, không

thể tiết lộ thân phận Thái hậu trước mọi người, chỉ đành xin Thái hậu hạ mình, trước tiên theo đoàn khâm sai của vi thần hồi kinh, sau đó sẽ bàn tính kỹ lưỡng".

Lý hậu gật đầu, nhìn về phía Bao đại nhân, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa: "Hoa Nhi, vi nương mệt rồi, đỡ vi nương đi nghỉ".

Bao đại nhân vừa nghe, vội cao giọng hô: "Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đâu?!".

"Có thuộc hạ!", bốn đại Hiệu úy đẩy cửa bước vào, ôm quyền đáp. "Mời mẫu tử Phạm thị tới sương phòng nghỉ ngơi! Nhất định phải bảo vệ họ an toàn!"

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

bảo hộ bên cạnh Lý hậu và Phạm Dung Hoa. Lý hậu vịn vào cánh tay Phạm Dung

Bốn đai Hiệu úy nhận lệnh, lập tức

Hoa, chậm rãi bước về phía lối ra, tới ngưỡng cửa liền dừng cước bộ, nói:

"Trong triều đình, người hiền đức độ rất nhiều, Bao đại nhân có biết vì sao lão thân cứ một mực kêu oan với đại nhân không?"

Hả?

Mọi người nghe mà không khỏi sửng sốt

Kim Kiền cũng khó hiểu, nghĩ thầm:

Chẳng phải Khai Phong phủ là thắng

địa án oan án sai nổi danh thiên hạ, thiên cổ lưu danh, dương danh tận hải ngoại sao?

Muốn kêu oan thì đến Khai Phong

phủ! Đây là thường thức mà ai ai cũng đều biết, có gì kỳ quái nào?

Chợt nghe Lý hậu tiếp tục không nhanh không chậm nói:

"Quách gia là nghĩa tử của Quách

Hòe, Bao đại nhân vẫn y luật định tội, chứng tỏ Bao đại nhân không úy ky quyền thế, không sợ hoàng quyền; hơn nữa Bao đại nhân vì bảo vệ bách tính Tây Hoa, còn nghĩ cách để dân chúng toàn huyện cùng cáo trạng lên trên..."

Ngưng một chút, lại tiếp:

"Đoạn truyện kể mấy hôm nay, quả là rất có ý tứ."

Nói rồi bước qua bậc cửa ra ngoài.

Để lại bốn người trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.

Hai câu trước n

Châc...

Hai câu trước nghe hiểu liền, là khen ngợi Bao đại nhân.

Kim Kiền tâm tư lóe sáng nhanh như

Nhưng câu cuối cùng này là ý gì?

điện giật, đôi mắt nhỏ đảo một cái, nhất thời kinh ngạc sung sướng:

Nói vây là vi Thái hâu tân nhiệm này

thích nghe giảng chuyện, thế thì há chẳng phải sau này mình sẽ có "vốn giắt lưng" để đi nịnh nọt hoàng thân quốc thích sao?!

Trời cao ơi, đất dày hỡi, cuối cùng tôi cũng có ngày hát vang bài "cá muối khô còn có thể hồi sinh" rồi!

"Công Tôn tiên sinh, bản phủ cho rằng câu cuối cùng của Thái hậu ngụ ý rất sâu xa, không biết tiên sinh nghĩ thế nào?" Kim Kiến đang mặc sức tưởng tượng về tương lai tươi sáng, đột nhiên nghe Bao đại nhân bên cạnh hỏi, vội vàng hoàn hồn, dựng tai lên nghe ngóng.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh suy nghĩ một chút, ôm quyền nói:

"Học trò cho rằng, lời ấy của Thái hậu ám chỉ vụ án này không tầm thường,

liên đới rất lớn, nếu muốn rửa sạch oan khuất cho Thái hậu, tất phải là người có dũng có mưu, mưu dũng tương hợp, dũng mưu phối hợp thì mới đảm đương được. Mà Thái hậu từ vụ án của Quách Quảng Uy đã đoán đinh được đai nhân chính là

người phù hợp, cho nên mới lựa chọn

đại nhân."

Bao đại nhân nghe xong không khỏi vuốt râu mim cười nói: "Lời này của tiên sinh rất đúng. Chỉ là Thái hậu nhận định sai rồi, bản phủ tuy có cái dũng của kẻ thất phu, nhưng nếu không có Công Tôn tiên sinh hiến kế, không có Triển hộ vệ bảo hộ giúp đỡ, không có Kim bổ khoái trợ lực, thì sao có thể xưng là kẻ có dũng có mưu được?".

Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt, đồng thời ngước mắt lên nhìn về phía vị khâm sai mặt đen.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đen sì của

tầng chính khí lẫm liệt, nghiêm giọng nói: "Bao Chửng có được ba người tương trợ, sao phải sầu lo án oan không được giải, thiên hạ bất công đây?!".

"Đại nhân, học trò...", đôi mắt

Bao đại nhân như được ma thêm một

phượng của Công Tôn tiên sinh hơi hồng lên, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ cảm động.

"Đại nhân, thuộc hạ..." Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, trong đôi con ngươi lấp lánh ánh sáng.

"Học trò (thuộc hạ) dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!", Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đồng thời ôm quyền cao giọng hô.

nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!", Kim Kiền cũng bước lên trước, vành mắt hơi đỏ lên, ôm quyền cất tiếng thề.

"Đại nhân, thuộc hạ dù phải nhảy vào

Chậc chậc... mấy câu này của lão Bao thực sự nói rất hay, rất diệu kỳ!

Dư âm còn vang vọng trong tai, khơi dậy ý chí, khắc ghi trong lòng.

Nói theo ngôn ngữ của chính phủ thì phải gọi là: Tinh thần chủ nghĩa tập thể,

đoàn kết chính là sức mạnh!

Mà trong tục ngữ của dân gian, còn có một cách giải thích tương đối phổ biến và dễ hiểu:

Chúng ta đều là những con châu chấu cùng buộc trên một sợi dây, ai cũng đừng hòng chạy!

Ngày hôm sau, Bao đại nhân không dám trì hoãn dù chỉ chốc lát, hạ lệnh cho đội ngũ lập tức khởi hành hồi kinh. có Tứ đại hiệu úy đã được thông báo nội tình theo sát bên mình bảo vệ, vấn đề an toàn không phải lo lắng gì.

Kim Kiền rốt cuộc cũng thoát khỏi cơn ác mộng quét dọn sạch sẽ huyện nha lẫn nhà xí, hân hoan vô cùng.

Lý hậu và Phạm vương gia được xưng

là họ hàng xa của Bao đại nhân, theo đoàn khâm sai cùng khởi hành hồi kinh.

Trên đường đi, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh xem xét tình hình, qua mấy

ngày sau, đã tìm ra đối sách:

Lưu hậu quyền lực khuynh đảo trong ngoài triều, Quách Hòe một tay che trời,

Nếu muốn lật đổ Lưu hậu, Quách Hòe, ắt phải tìm được nhân chứng.

Thái giám Trần Lâm, Bát vương thiên tuế, đều là những nhân chứng sống có sức nặng, nếu có hai người này tương trợ việc giải oan tất nhiên sẽ có hy vong.

Mà án này liên đới rất lớn, lại liên quan trực tiếp đến những bí mật trong cung, hơn nữa đám tay chân của Quách

hai người đều là những kẻ không dễ đối phó. Mà nguyên cáo Lý hậu lại không quyền không thế, chỉ vỏn vẹn có một viên kim hoàn làm vật chứng, án này khó khăn

trở ngai trùng trùng.

Hòe rất nhiều, nếu không cắn thận, để lộ ra chút phong thanh gì, thì tính mạng của Lý hậu sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên kế sách tra án tất nhiên bí mật điều tra là thượng sách, điều tra công khai là hạ sách.

Bao đại nhân cũng đã quyết định xong quá trình làm việc: Sau khi trở về Đông Kinh Biện Lương, trước sẽ mời công công Trần Lâm, sau lại tới cung Nam Thanh bái kiến Bát vương, trình kim hoàn để thừa nhận quốc mẫu, rồi làm chứng trên công đường. Tiếp đó Bao đại nhân, Bát vương thiên tuế sẽ hợp nhau lai

tấu lên trên, bẩm rõ với Thánh thượng,

xin Thánh thượng phán xét.

Như thế, Lý hậu mới có hy vọng rửa sạch án oan.

Mưu lược đã định, mọi sự đều chuẩn bị đầy đủ, ai nấy đều xắn tay áo lên chỉ chờ về đến Biện Lương là bắt tay hành động.

Trái ngược lại với tinh thần khẩn trương của mọi người, trên đường đi tất thảy đều bình yên vô sự, không có nguy hiểm gì.

Chỉ trừ cái vị Phạm tiểu vương gia

kia, hành động cử chỉ có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Đây không phải nói Phạm Dung Hoa

thường xuyên gây chuyện thị phi. Trên thực tế, dung mạo của Phạm tiểu vương gia xuất chúng, nói năng khéo léo xác đáng, cử chỉ hữu lễ, chỉ qua mấy ngày mà đoàn khâm sai từ trên xuống dưới ai nấy đều nhất tề khen ngợi, được yêu thích và hoan nghênh nhiệt liệt, mức độ chỉ xếp sau Ngự Miêu Triển Chiêu mà thôi.

Nói Phạm tiểu vương gia ngoài dự liệu của mọi người là vì thái độ, cách cư xử có chút khiến người ta khó mà lý giải được. Phạm Dung Hoa đối với Bao đại nhân, tôn kính hữu lễ, điều này rất bình thường.

Đối với Công Tôn tiên sinh, lại càng tôn kính hơn, đều này cũng rất bình thường.

Đối với Ngự tiền hộ vệ Triễn Chiêu, chỉ một từ thôi: sùng bái... điều này gặp nhiều rồi cũng chẳng lạ, tất nhiên là bình thường rồi.

Đối với những người khác, bất luận chức quan lớn hay nhỏ, đều khiêm

nhường hữu lễ, quả là hiếm thấy, điều này lại càng bình thường.

Duy chỉ có một điểm bất thường, ấy chính là cử chỉ Phạm tiểu vương gia đối đãi với Kim Kiền.

Trên dưới Khai Phong phủ đều biết

Kim Kiến, người này công phu miệng lưỡi lợi hại, tài ăn nói sắc bén, lời nói bén nhọn như tên. Về khả năng chặt chém giá cả ở chợ thì có dõi mắt khắp thành Biện Lương cũng chẳng có ai địch nổi, vốn có danh xưng "Chém giá tại chợ thiên hạ không địch thủ", sức chiến đấu đó quả là đáng sợ, chỉ có thể dùng hai từ "hung hãn" để hình dung.

Nhưng trừ điểm đó ra thì chả còn gì đáng kể nữa.

Khinh công rất tốt, nhưng so ra vẫn kém Triển đại nhân một khoảng lớn;

Y thuật thì chắp vá gom nhặt, so với Công Tôn tiên sinh thì thua xa;

Võ nghệ thì chả có, so với Tứ đại hiệu úy... Ài, không thể so sánh;

Về uy vọng... Khụ khụ...

Hơn nữa người này bình thời yêu tiền

biếng, ngại khó ngại khổ, tham sống sợ chết, mức độ tích cực làm việc thật sự không cao...

Cho nên, trên dưới Khai Phong phủ

như mạng, hay giở thủ đoạn để lười

thôi:

Một tên nhãi nhép mồm miệng dẻo quẹo, khôn lỏi, hạ cấp mà thôi.

khi đánh giá Kim Kiền thì chỉ có một câu

Nhưng, hết lần này tới lần khác cái tên Kim bổ khoái này, lại được vị tiểu huynh

đệ Phạm Dung Hoa, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cực kỳ tôn kính. Luôn đi theo phía sau nghiêm túc kính

cần, tuyệt không vắng bóng.

Như thế thử hỏi làm sao lại không khiến người ta bất ngờ, phỏng đoán sôi nổi cho được.

Đừng nói trên dưới Khai Phong phủ cảm thấy khó hiểu, mà đến cả bản thân Kim Kiền cũng thấy kỳ lạ.

Theo lẽ thường mỗi ngày có thể được một vị vương gia thiếu niên dung mạo như hoa như ngọc đối với bản thân rất mực tôn kính hữu lễ, vốn phải là một chuyện đáng mừng có chút vui tai vui mắt, nhưng nếu đi kèm là ánh mắt không vui của Bao đại nhân, vẻ không tán

tia nhìn lạnh lẽo của Triển đại nhân thì cũng đủ khiến người ta như đứng đống lửa, như ngồi đống than rồi.

Cho nên, Kim Kiền cuối cùng đã hạ quyết tâm, chon một ngày hoàng đạo trời

thưởng của Công Tôn Trúc Tử, cùng với

trong gió mát đi tìm Phạm vương gia nói cho rõ ràng.

©STE.NT

"Bẩm Vương gia, ti chức xin Vương gia sau này đừng tới tìm ti chức nữa."

"Dám hỏi Kim bổ khoái vì sao lại nói ra những lời này?", Phạm tiểu vương gia không hiểu.

"Vương gia chính là cành vàng lá ngọc, hoàng thân quốc thích, ti chức với cao không nổi."

"Dung Hoa nào phải là cành vàng lá ngọc gì chứ, hoàng thân quốc thích..."

"Cho dù Vương gia nghĩ như thế nào thì Vương gia cũng là nghĩa tử của Thái hậu, đương nhiên phải là hoàng thân."

"Kim bổ khoái..."

"Có ti chức!"

"Lẽ nào huynh ghét bỏ Dung Hoa sao?"

"O hå?!"

"Quả nhiên là ân công ghét bỏ Dung Hoa..."

"Vương gia, vì sao lại nói lời này? Ti chức gánh không nổi!!!"

"Nếu ngày đó không có ân công cứu giúp, thì tính mạng Phạm Dung Hoa đã không còn, đâu thể có ngày hôm nay? Nhớ ngày ấy, ân công không chê thân

Dung Hoa chỉ mới thay đổi thân phận, ân công đã xem Dung Hoa như kẻ xa lạ, lẽ nào không phải là ghét bỏ Dung Hoa sao?"

phận áo vải của Dung Hoa, nguyện xả thân tương cứu, nhưng đến bây giờ Phạm

"...", Kim Kiền trọn tròn mắt.

Chỉ thấy vị Vương gia thiếu niên trước mắt thần sắc nghiêm nghị, đôi con ngươi chiếu thẳng vào mình, mục quang kiên định, nhưng cũng khó giấu nổi ánh nước lấp lánh, tựa như sóng nước hồ thu dập dềnh, sóng sánh khiến cho Kim Kiền loạn nhịp hụt hơi, đầu óc choáng váng.

"Vậy sau này Dung Hoa còn có thể tới tìm Kim bổ khoái nói chuyên phiếm

"Ti chức chưa từng nghĩ như vây..."

"Đội ơn Vương gia không chê, ti chức nào dám..."

"Đừng gọi Dung Hoa là Vương gia nữa, Dung Hoa thấy không quen..."

"Ti chức không dám!!!"

không?"

"Haizz...", Phạm Dung Hoa vẻ mặt thất vọng, thở dài, nhìn Kim Kiền một Dung Hoa, từ nhỏ Dung Hoa đã ước ao có một đệ đệ, sau này ta sẽ gọi đệ là Tiểu Kim nhé".

"... Đội ơn Vương gia yêu thích...", khóc môi Kim Kiền giật giật.

cái, rồi đột nhiên hai mắt sáng lên, bước lên mấy bước, ở bên cạnh Kim Kiền đánh giá hai lượt, gật gật đầu nói, "Kim bổ khoái tuổi tác ước chừng còn nhỏ hơn

Biện Lương, hôm nay thất bại thảm hại, mũ giáp tả tơi mà quay về. Vì vậy trong đoàn khâm sai, thường

Kim Kiền, cái người được mệnh danh đê nhất chém giá ngoài chơ ở Đông Kinh "Tiểu Kim, đừng ăn nhiều quả dại như

bắt gặp những câu như thế này:

vậy, không tốt cho thân thể đâu."

"Tiểu Kim, Triệu Hổ đại ca kêu đệ đi hỗ trợ, sao lại từ chối?"

"Tiểu Kim, sao lai ăn mặc lôi thôi thế

như thế còn ra thể thống gì?!"

"Tiểu Kim, sao lại không cẩn thận vây, áo quần rách cũng không biết khâu

vá..."

kia? Mau chỉnh trang gọn gàng lại, để

Thế nên ánh mắt khó hiểu của mọi người đều biến thành ánh mắt xem náo nhiệt.

Vì vậy, đương lúc Kim Kiền quẫn bách, cùng đường bí lối, không cách nào thoát thân, liền hạ quyết tâm bất chấp nguy hiểm cũng phải đi tìm cái vị thần tượng trong lòng Phạm tiểu vương gia để xin viện trợ, ấy thế mà người nào đó chỉ nhe nhàng buông ra một câu:

"Triển mỗ có tài có đức gì mà ý kiến có thể chi phối Vương gia được?"

Nói rồi, thúc ngựa lướt đi.

Bỏ lại Kim Kiền ngu mặt đứng nguyên tại chỗ, mặc cho phía sau ma âm lại vang lên:

"Tiểu Kim, ta đã vá y phục của đệ xong rồi, mau tới xem thử..."

Mẹ ơi, sao bỗng dưng vô duyên vô cớ lại có thêm một bà má già thích lảm nhảm vậy chứ!

Tiểu Miêu, ngài thấy chết không cứu, thực là quá không trượng nghĩa rồi!

.

Mấy trăm người đoàn khâm sai, trùng điệp nhấp nhô, mất nửa tháng mới trở về Đông Kinh Biện Lương.

Hôm ấy, đoàn khâm sai của Bao đại nhân đi tới bên ngoài Nam Huân môn ngoại thành Biện Lương, thanh la dẹp đường vang rền, cờ phướn phấp phới, bách tính trong thành điều biết Bao đại nhân đã về, tất cả hân hoan lạ thường, đứng sắp hai bên đường chào đón.

Một thoáng, con đường bỗng trở nên chật ních, biển người đông nghịt khiến cho đội ngũ của Bao đại nhân bị ngăn trở, tất cả đều đi thong thả, ngay đến đội ky binh đi đầu cũng không thể không

xuống ngựa đi bộ, tránh bất cẩn làm dân chúng bị thương.

Không dễ dàng gì mới tới nội thành,

còn chưa vào cửa thì quan coi thành liền cấp tốc tới báo, nói rằng có người cung

kính đợi ở cửa thành đã lâu, thỉnh Bao đại nhân hạ kiệu để gặp mặt.

Tin báo được truyền tới này khiến mọi

người đều sửng sốt.

Nên biết lần này Bao đại nhân ra

ngoài chính là phụng chỉ xuất hành, tới nơi nào đều như thánh giá giá lâm, lúc này tuy đã hồi kinh, nhưng còn chưa đến phục mệnh với Hoàng thượng, Bao đại

nhân vẫn mang thân phận khâm sai, theo lý mà nói nếu có người tới nghênh đón cũng phải quỳ xuống trước kiệu, nào có cái lý mời khâm sai hạ kiệu gặp mặt.

Chỉ trừ trường hợp ngư giá giá lâm,

Bao đại nhân nghe xong, tất nhiên không dám trễ nải, liền vội vàng hạ lệnh

hoặc là Vương gia chờ đơi đã lâu.

dừng kiệu, chỉnh lại mũ quan, giũ giũ quan bào, kéo lại đai ngọc, hạ kiệu ra nghênh đón.

Hài quan còn chưa chạm đất đã nghe phía trước truyền tới tiếng cười sắc nhọn cao vút: "Ha ha ha, Bao đại nhân chuyến này đi cực khổ rồi, chúng ta thi lễ trước ở đây."

Chúng nhân ngước mắt lên nhìn, ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy phía trước đội nhân mã là một đoàn người, vận y phục bằng gấm đầu đội mão ngọc, tay cầm phất trần, đứng chỉnh tề hai bên.

Người đứng chính giữa, đầu đội mũ ô sa cần ngọc, thân vận bào gấm hoa đỏ, đai lưng vàng bạch ngọc, thắt lưng đeo

phất trần màu trắng bạc, trong suốt như tơ. Thân cao chưa đầy sáu thước, vai xuôi, bụng ỏng, eo lưng núc ních đầy những thịt rung rung lên xuống theo tiếng cười, mái tóc hoa râm, khuôn mặt tròn ủng, da dẻ sáng bóng, đôi hàng lông mày bac văn veo kéo đến tân tóc mai, hai con mắt ti hí gian tà, bọng mắt chảy xệ, cặp môi ửng đỏ, cái cầm trơn nhẫn, tuổi tác chí ít cũng phải khoảng sáu mươi.

tua ngọc phỉ thúy rủ dài, tay cầm một cây

Tiến Chiêu lùi lại phía sau vài bước không một tiếng động, không dấu vết đứng bảo vệ bên cạnh chiếc kiệu mạc ở phía sau kiệu quan của Bao đại nhân. Ngồi trong chiếc kiệu ấy chính là Lý hậu

nương nương cung Ngọc Thần; đứng kế bên kiệu là Phạm Dung Hoa với vẻ mặt nghiêm nghị ngưng trọng.

Công Tôn tiên sinh vừa liếc đôi mắt

phượng, ánh mắt quét qua, Tứ đại hiệu úy cùng lắc mình, nghiêm cẩn đứng hai bên Bao đại nhân.

Kim Kiền tuy không rõ vì sao, nhưng

nhìn thấy tình hình không tốt, cũng lập tức lui lại vài bước, theo sát phía sau Triển Chiêu.

Chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt nghiêm lại, đôi mắt sắc bén long lên, lập tức phát ra quan uy, tiến lên một bước ôm

Quách Hòe, Quách công công đợi đã lâu, thất lễ rồi!".

Những lời này vừa thốt ra thì chợt nghe thấy tiếng hít khí lanh trong kiệu của

quyền nói: "Bao Chẳng không biết

Kim Kiền liền run rẩy, nghĩ thầm:

Lý hâu.

Cái lão tròn vo, sáng bóng như bôi dầu này chính là Quách Hòe ô danh lẫy lừng đây sao?

Nom hệt như cái bánh trôi to đùng trơn bóng toàn dầu nát nát đầy những lông với tóc!

Tiêu rồi tiêu rồi, boss đã bất ngờ xuất trận, phe ta trang bị cấp bậc đều không đạt chuẩn, chuẩn bị tinh thần chết luôn cho nhanh!

Hồi sáu

Tại cửa thành tiểu sai dịch cứu nguy,

trong khách sảnh cùng thương nghị

Quách Hòe, Quách công công và phủ doãn Khai Phong, Bao Chẳng, Bao đại nhân, một là kẻ tác oai tác quái, làm mưa làm gió, tráo trở lật long trong cung; một là quan thanh liêm nghiêm cấn thân trọng. vì nước quên thân, minh oan cho trăm ho, bình thời cũng nhìn nhau không thuận mắt, tất nhiên rất ít qua lại. Nói dễ nghe một chút thì là "không cùng chí hướng sao mưu tính sư nghiệp được[1]", nói khó nghe thì là "nước sông không pham nước giếng".

[1] Nguyên văn: Đạo bất đồng bất tương vi

mưu, câu này xuất xứ từ **Luận Ngữ**, thiên Vệ Linh công.

Nhưng hôm nay, vị Quách công công này vô duyên vô cớ lại không quản vất vả diễu qua cả nửa thành Biện Lương chạy tới trước cửa thành đặc biệt chờ Bao đại nhân, như thế làm sao không khiến người khác khó hiểu cho được.

Mà mấy vị biết được chân tướng vụ án "Li miêu hoán thái tử", lại càng kinh ngạc hoài nghi không thôi, có điều trên khuôn mặt vẫn chẳng mảy may để lộ ra nửa phần.

Chỉ thấy Bao đại nhân khẽ gật đầu, ôm

"Quách công công, bản phủ có lễ!"

quyền tiếp tục thi lễ nói:

Quách Hòe, da mặt như căng lên, cũng nho nhã đáp:

"Ha ha, ta không nhận nổi, Bao đại nhân có lễ!"

Nói xong hai câu này, hai người tựa hồ không còn gì để nói, chỉ là cùng thẳng lưng ưỡn ngực, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Trước cửa thành, một bên là đoàn hộ

cản chỉnh tề; bên kia là đội nghi thức của các công công ở nội cung, phất trần phiêu phất, chẳng mảy may lui lại.

Hai vị đại ca đứng đầu, một vị mặt

vệ khâm sai, cờ phướn tung bay, nghiêm

đen thui, mắt sắc như điện, chính khí rực rỡ; một vị mặt bóng loáng, mắt ti hí lấp lóe ánh quang, ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhất thời, gió như ngưng đọng, âm thanh lặng bặt, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, sau đó mới thấy khuôn mặt Bao đại nhân từ từ Quách công công đến cửa thành nghênh đón bản phủ là có chuyện gì muốn báo cho bản phủ biết chăng?".

"Bao đai nhân vì đâu lai nói lời này?"

giãn ra, ôm quyền nói: "Không biết

Quách công công liếc đôi mắt ti hí một cái, cơ thịt rung lên, dọn ra một bộ mặt tươi cười nói: "Chỉ là ta nghĩ Bao đại nhân đi Trần Châu chuyến này trên đường cực nhọc vất vả, nên đặc biệt đón chờ ở cửa thành, chuẩn bị chút lễ mọn để nghênh đón Bao đại nhân".

Nói đến đây, Quách công công hơi nghiêng đầu, nói với tiểu thái giám phía sau: "Còn không dâng lên?".

Tiểu thái giám phía sau vội vàng bưng một khay nhỏ bước nhanh lên trước, trong khay đặt một cái hộp nhỏ bằng gỗ đàn khảm hoa viền vàng.

"Quách công công, đây...", Bao đại nhân kinh ngạc.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lẽ nào Quách công công thực sự đặc biệt tới để tặng lễ vật cho Bao đại nhân?

Ngay trước cửa ngõ tiến vào kinh

Dưới con mắt của bao người?

Gióng trống khua chiêng rầm rộ như thế này để... tặng lễ vật?!

thành?

Lẽ nào hắn không sợ Bao đại nhân trị hắn tội đưa hối lộ sao?

Dị thường, quả thực vô cùng dị thường!

Chọt nghe Quách công công tiếp tục cười nói: "Ta cũng biết, Bao đại nhân trước nay rất liêm khiết, thứ đồ tầm bạc châu báu gì cả, miễn cho Bao đại nhân lại chê cười".

Nói đoạn, ngưng một chút, rồi ngước mắt lên nhìn khuôn mặt đầy sửng sốt của

thường đương nhiên khó lọt được vào tuệ nhãn của Bao đại nhân, thế nên ta cũng không tặng những thứ đồ bỏ đi như vàng

Bao đại nhân một cái, khẽ cười một tiếng, đưa tay mở nắp hộp ra.

Chỉ thấy trong hôp có mười lo sứ men

Chỉ thấy trong hộp có mười lọ sứ men xanh nằm ngay ngắn chỉnh tề, miệng lọ dùng sáp đỏ phong kín lại.

Quách Hòe nhấc một lọ lên, khẽ lắc lắc nói: "Chỉ là ta nghe nói, Bao đại

bênh mắt. Mười lo thuốc trong chiếc hộp này đều do ta thỉnh các vi thái y của Thái y viên trong cung tân tâm tân lưc, dùng những dược liệu quý giá nhất phối chế thành, chắc hẳn ít nhiều sẽ giúp ích cho bệnh mắt của lão phu nhân. Chút tâm ý nhỏ cũng là bày tỏ sư tôn kính, mong Bao đai nhân nhân cho". Một tràng những lời này nói ra vừa có tình vừa lễ độ, ngôn từ khéo léo, xác đáng, nhưng khi lot vào tai mấy người

Khai Phong phủ lai như sét đánh giữa

trời quang.

nhân trên đường hồi kinh đã tìm được một người cô họ hàng xa thất lạc nhiều năm, mà lão phu nhân thường sầu lo vì Bao đại nhân nửa đường tìm được một người cô họ hàng xa, người cô này lại sầu lo vì bệnh mắt...

Những chi tiết nhỏ nhặt như vậy mà Quách Hòe ở xa ngàn dặm lại có thể biết tường tận, nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí đến cả thuốc trị bệnh mắt cũng đã chuẩn bị từ sớm...

Trời ơi!

Thuộc hạ Quách Hòe có bao nhiều tai mắt?

Lại có bao nhiều tai mắt được sắp xếp trong đoàn khâm sai?

Những tai mắt này đã nghe được bao nhiều tin tức rồi?

Quách Hòe biết được đến đâu?

Thân phận Lý hậu hắn đoán định được mấy phần?

Vừa nghĩ đến những lời nói, hành động, tính toán trên đường đi đều bị Quách Hòe giám thị cả, sao không khiến người ta lạnh sống lưng, tóc tai dựng ngược.

không khỏi có chút ngưng trọng, nhưng chỉ một thoáng liền khôi phục lại như bình thường, ôm quyền khom người thi lễ, hồi đáp rành mạch:

"Quách công công khách khí rồi, cô

Bao đại nhân nghe xong sắc mặt

mẫu của bản phủ chẳng qua chỉ là bá tính bình dân, lại nhọc lòng Quách công công quan tâm như vậy, thực là nhận lễ mà lấy làm hổ thẹn."

Quách công công nhướng hàng lông mày chỗi xể nói: "Bao đại nhân nói thế là sai rồi, Bao đại nhân trung với vua, thương yêu bách tính, cần chính liêm khiết, thế nhân ai ai cũng biết, ta chẳng qua chỉ tặng một phần lễ mọn cho lão phu nhân, thực chẳng đáng kể gì, chẳng đáng kể gì, ha ha ha...".

"Quách công công khách khí..."

"Bao đại nhân, vậy lễ này...?"

"Bao Chửng cảm kích, xin thay cô mẫu nhận lễ."

"Ha ha ha...", Quách Hòe cười một tràng thích thú, cười đến nỗi đám thịt mỡ toàn thân rung lắc dữ đội, "Đã như thế

thì ta cũng an tâm rồi. Có điều ta ở cửa thành đợi đã lâu, nay không dễ gì mới

gặp được Bao đại nhân cùng lão phu nhân, nếu không hành lễ thỉnh an lão phu nhân thì thật chẳng ra thể thống gì".

Những lời này vừa thốt lên, thân hình Bao đại nhân chấn động, cả người cứng đơ, đôi mắt hổ nhìn thẳng vào khuôn mặt

tươi cười đầy những nếp nhăn bóng loáng của vị công công béo múp.

Mà những người còn lại cũng biến

sắc.

Chỉ thấy Tứ đại hiệu úy sắc mặt trắng bệch, Công Tôn tiên sinh khuôn mặt thoáng xanh, Ngự tiền hộ vệ vẻ mặt ngưng trọng, còn Phạm Dung Hoa khuôn mặt ẩn hiện sắc đen.

Về phần Kim Kiền thì sắc mặt rất phong phú, xanh đen xanh tím đều hiện lên một lượt, cuối cùng dừng lại ở màu trắng bệch.

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi, cái này khẳng định là đại sự không ổn, tất cả xong rồi!

Như vậy xem ra, cái tên Quách công công này chắc chắn đã đánh hơi được chút phong thanh gì rồi, đoán ra vài phần thân phận đặc biệt của người cô hờ bỗng dựng xuất hiện của Bao đại nhân, cho

nên mới ở đây tiếng là "tặng lễ vật", thực

chất là "nhận người" xem rõ thực hư.

Lý hậu ở trong cung nhiều năm, lại có quan hệ thân thiết từ trước với Lưu hậu, chủ nhân của Quách Hòe, thử hỏi Quách Hòe sao lại không nhận ra?

Nếu để Quách Hòe nhận ra Lý hậu... Cái này không cần phải nói nữa!

Lúc này Trần Lâm chưa mời, Bát vương chưa gặp, nhân chứng chẳng có một ai, chỗ dựa vững chắc thì không có, lại lộ mất Lý hậu, con át chủ bài chưa lật, như thế thì vở tuồng này làm sao diễn tiếp được?

Nhưng nếu không cho Quách Hòe gặp Lý hậu...

Dựa vào cái gì nào?

Người ta tốt xấu gì cũng đường đường là Thái giám tổng quản nội cung, lại mang đội nghi thức đến nghênh đón còn tặng lễ vật, về tình về lý người cô của đai nhân cũng nên gặp mặt một lần.

Nếu mọi người cứ năm lần bảy lượt ngăn cản, phót lờ không gặp, chưa kể tới Quách công công có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu đương triều, chỉ riêng hành động này thôi, há lại không khiến cho Quách Hòe càng thêm nghi ngờ!

Gặp, không được!

Mà không gặp, cũng không xong!

Phải làm thế nào mới được đây?!

Chi thấy Quách Hòe quét mắt một vòng, khóe miệng nhếch lên, lắc lư tiến vài bước, ôm quyền nói: "Bao đại nhân, có thể thỉnh đại nhân dẫn đường, để ta chào hỏi lão phu nhân được chăng?".

Bao đại nhân nhíu mày, hồi lâu không nói. Quách Hòe đi vòng qua người Bao đại nhân, ra sau lưng ngài, trên khuôn mặt thoáng qua một nét cười lạnh: "Bao đại nhân, mời!".

"... Quách công công, mời!", Bao đại nhân thầm thở dài một tiếng, chỉ đành

"Mời!", Quách Hòe da mặt khẽ động

quay người, cung kính đáp.

Hai người đồng thời nhìn nhau, lại cùng nhấc gót tiến lên.

Kim Kiền đang đứng bên cạnh kiệu

Đừng nói tới Kim Kiền như vậy mà ngay cả Phạm Dung Hoa đứng bên cạnh kiệu, Tứ đại hiệu úy phía sau Bao đại nhân, còn có Công Tôn tiên sinh cách đó không xa, sắc mặt cũng càng lúc càng xấu đi.

Đột nhiên, trước mắt có bóng người chọt lóe lên, bóng áo đỏ đứng chếch bên kiêu thoắt cái đã ở trước kiêu không một

"căng dần đều" theo từng bước chân.

Lý hậu, giương mắt lên nhìn khóe mắt Quách Hòe phát ra những tia sáng lạnh lẽo, khóe miệng mang theo ý cười, bước một bước lại ưỡn ẹo một cái, khoan thai tiến về phía trước, nàng chỉ thấy da đầu

tiếng động rồi.

Áo đỏ như lửa, thân thẳng tựa tùng.

Bóng dáng màu đỏ chỉ yên lặng đứng trước kiệu thôi mà không khí liền có chút biến hóa vi diệu.

Sắc mặt mọi người cùng lúc giãn ra, rồi khôi phục lại như lúc bình thường.

Chỉ có sắc mặt Kim Kiền là ngoại lệ, da mặt bộp một cái thoắt đổi thành sắc nửa vàng nửa xanh.

Không vì điều gì khác, chỉ là trong

nghe được rất rõ một tiếng ra lệnh trầm trầm, vô cùng quen thuộc:

lúc Triển Chiêu di chuyển, Kim Kiền

Lời ít mà ý nhiều, đơn giản dễ hiểu...

"Kim bố khoái, dược!"

hiểu mới lạ á!

Kim Kiền nhất thời cảm thấy mông lung, lòng thầm gào lên bất đắc dĩ:

Tiểu Miêu, ngài xông pha chiến trận còn kéo tôi làm cái đệm lưng... Hừ, cái

đó coi như thôi, dù sao cũng không phải lần đầu, tôi bị chèn ép quen rồi... Chỉ là,

Miêu đại nhân ơi, sao ngài có một câu thôi cũng chẳng thèm nói cho rõ ràng?

Dược? Cái gì dược?

dược kết hợp?

Độc dược, xuân dược, hay là cao da

Trung dược, Tây dược, Trung - Tây

chó?

Miêu đại nhân, ngài phải thêm định ngữ vào chứ!

Nói không đầu không đuôi thế, làm sao tôi đoán ra được?

Huống hồ cái cây hòe già khụ kia cố ý đến gây sự, chuẩn bị dược có thể dùng được sao?

Mà dù thế nào cũng không thể đem cái lão Quách Hòe này đầu độc, đốt xác, phi tang xuống con hào bao quanh thành cho xong chuyện được...

"Lão phu nhân, Quách Hòe ở đây có lễ."

Kim Kiền đang quay cuồng suy nghĩ, những suy tư bay tán loạn, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng chào mắt lên nhìn, nhất thời da đầu liền tê dại.

Chỉ thấy Quách Hòe đã đến trước kiêu, chắp tay thi lễ, đôi mắt ti hí như

đường khâu nhướng lên, cặp môi đỏ ửng khẽ nhếch, hay cho vẻ mặt kinh điển của

hỏi, thoáng cái liền hoàn hồn, vừa ngước

một đại thái giám vai phản điện.

Rèm kiệu của Lý hậu vẫn im lìm, chẳng mảy may lay động, không một âm

thanh.

Bao đại nhân ở bên tiếp lời nói: "Cô mẫu, trước kiệu là tổng quản Tứ ti bát xứ trong cung, Quách Hòe Quách công công tới đây để thỉnh an cô".

Một mảnh im lặng.

Hồi lâu sau mới có âm thanh già nua truyền ra trong kiệu: "Ta chẳng qua chỉ là một bà già nơi xó chợ, lại phiền đại nhân trong cung tới thỉnh an, hiền chất à, đây không phải là khiến cho bà già này giảm thọ hay sao?".

"Cô mẫu dạy rất phải...", Bao đại nhân một bên cúi đầu nói.

Quách Hòe nghe thấy âm thanh truyền từ trong kiệu ra, hơi nheo mắt, đôi lông mày chổi xể nhướng lên, lại nặn ra khuôn sai rồi. Bao đại nhân làm quan mấy năm nay, có công với xã tắc, bởi thế cô mẫu của Bao đại nhân đương nhiên đáng nhận một lễ này của ta".

Nói rồi, lai đưa mắt nhìn rèm kiệu kín

mặt tươi cười nói: "Lão phu nhân nói thế

mít không một ngọn gió lùa, chân mày nhướng lên, tiếp: "Thế nhưng hôm nay lão phu nhân ngay cả lộ diện cũng không chịu, phải chăng là ghét bỏ thân phận của ta?".

ta?".

"Quách công công nặng lời rồi", Bao đai nhân cúi đầu nói.

Quách Hòe giương mí mắt lên, liếc

mặt núc ních rung lên, quét mắt nhìn chúng nhân xung quanh một vòng, rồi tiếp tục: "Ta lần này xuất hành cũng đã bẩm báo với Thái hâu lão nhân gia người rồi, nay tình huống lại như thế, kêu ta làm sao quay về tâu với Thái hâu đây?". Lời này dịch ra chính là: Khốn kiếp, đến cả bà mẹ già của Hoàng đế, sếp đứng đầu mà cũng dám đắc tội, đám các ngươi còn muốn lăn lộn chốn này hay

Bao đại nhân nói: "Nếu không phải như thế, ta đích thân tới đây thi lễ với cô mẫu của Bao đại nhân, nhưng lão phu nhân ngay cả rèm kiệu cũng không nhấc lên, đó không phải là xem thường ta thì là gì?", ngưng một chút, cơ thit trên khuôn

Lời vừa nói ra, ai nấy đều biến sắc, không khỏi cùng nhìn về phía chiếc kiêu

mộc mạc giản đơn của Lý hậu.

không?!

Lát sau, trong kiệu mới truyền ra tiếng nói:

"Quách công công nói quá rồi, bà già này chẳng qua trên đường đi không cẩn thận nhiễm phong hàn, không thể ra gió, mong công công lượng thứ."

"Ò?" Quách Hòe nhướng mày nói, "Thì ra là lão phu nhân có bệnh trong cung tới đây chấn trị cho lão phu nhân!".

"Không cần phải như thế, chẳng qua là chút cảm mao, nghỉ ngơi mấy ngày là

người, ta sẽ phái người thỉnh thái y trong

"A? Sao có thể qua loa như vậy?", Quách Hòe chau đôi mày chổi xể nói, "Ta tuy bất tài nhưng cũng biết sơ về

dược lý, có thể xem mạch cho lão phu

sẽ hết bênh."

nhân được chẳng?!".

Nói đoạn, Quách Hèo lắc lư thân hình bước hai bước về phía trước kiệu, vươn tay định nhấc rèm kiệu lên. "Quách công công, khoan đã."

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, đứng ngay ngay ngắn phía trước ngăn Quách Hòe lại, cao giọng nói.

Quách Hòe nheo mắt một cái: "Triển hộ vệ?".

Bỗng nghe âm thanh từ trong kiệu truyền ra:

"Quách công công không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, Công tôn tiên sinh đã chẩn trị cho bà già này rồi, giờ đây bệnh đã không còn trở ngại, không cần phiền đến tôn giá của công công."

Quách Hòe trưng ra một nụ cười, nói: "Y thuật của Công Tôn tiên sinh ta đương nhiên rất tin tưởng, nếu bệnh của lão phu nhân đã không còn trở ngại gì, vậy vì sao không thể gặp ta?".

Quách công công nhướng đuôi mày,

"...", trong kiệu nhất thời im lặng.

cười lạnh một tiếng, cánh tay giơ cao, lại định nhấc rèm kiệu lên.

"Keng!", tiếng kiếm nhấc khỏi vỏ vang giòn. Chuôi kiếm Cự Khuyết đè lại cánh tay định nhấc rèm của Quách Hòe, chẳng mảy may thoái nhượng, kiêng dè.

"Quách Công công khoan đã!", âm thanh sang sảng cất lên.

Quách Hòe biến sắc, chầm chậm ngắng đầu, đôi mắt ti hí nhìn chằm chằm vào vị hộ vệ áo đỏ trước mặt, lạnh lùng nói: "Triển hộ vệ... đây là cớ vì sao?!".

"Thân thể lão phu nhân không tốt, không thể ra gió, mong Quách công công lượng thứ." Triển Chiêu vẻ mặt rất cung kính, không hòn không giận, nhàn nhạt lãnh đạm, nhưng trong giọng nói sang sảng lại mơ hồ lộ ra hàn ý.

Quách Hòe mở to đôi mắt ti hí liếc nhìn, mí mắt nâng lên một nửa cũng bóng loáng hệt như da mặt, không khống chế được mà có chút run rẩy: "Triển hộ vệ quả thực rất chiếu cố lão phu nhân!".

"Quách công công quá khen", Triển Chiêu khẽ gật đầu, cung kính đáp, Cự Khuyết trong tay lại chẳng hạ xuống nửa phân.

"Quách công công", Bao đại nhân

lão nhân gia người lúc này không thể ra gió, Quách công công lại khăng khăng đòi gặp, nếu chẳng may bệnh tình của lão nhân gia ngài nặng thêm, há chẳng phải phần tâm ý này không còn ý nghĩa nữa sao?!".

phía sau cao giọng nói, "bản phủ cũng biết tâm ý của Quách công công, chỉ là

biến sắc, quay người, đôi mắt lộ ra tia hung ác, "Ta phụng ý chỉ của Thái hậu tới đây thỉnh an lão phu nhân! Lẽ nào Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hâu ư?".

"Bao đại nhân!", Quách Hòe nhất thời

Bao đại nhân mở trừng mắt, hai mắt

như có điện, cao giọng nói: "Không phải Quách công công đã thỉnh an rồi đó sao?!".

"Ngay cả mặt của lão phu nhân cũng còn chưa gặp, sao có thể coi là thỉnh an?!", Quách Hòe quát lớn.

"Lẽ nào Quách công công lại không biết lý lẽ như thế?!"

"Chẳng lẽ Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hậu?!"

Một người mặt đen, một kẻ mặt bóng loáng, nhìn nhau trừng trừng, khí thế

bùng bùng chẳng ai kém ai, bầu không khí căng thẳng vạn phần, chỉ chạm vào một cái thôi sẽ lập tức bùng nổ.

Kim Kiền đang nép sát bên sườn kiệu của Lý hậu, đôi mắt nhỏ đảo tròn hết nhìn Bao đại nhân lại liếc sang Quách Hòe, rồi lại từ người Quách Hòe nhìn qua Bao đại nhân.

Một mập đen, một béo múp bóng nhẫy, hai mập đứng sóng đôi, kẻ tám lạng người nửa cân, chậc! Tình hình không ổn rồi...

Hå?!

cảm giác quen thuộc khiến Kim Kiền run rẩy toàn thân, theo trực giác nàng ngước mắt lên nhìn, vừa hay đối diện với đôi con ngươi đen láy sáng rực.

Đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn thẳng về

Sống lưng bỗng dưng lạnh toát, thứ

Lời nói mới rồi không hiểu rõ lại lần

nữa vang lên bên tại Kim Kiền:

"Kim bổ khoái, dược!"

phía Kim Kiền.

Trán Kim Kiền liền đổ mồ hôi lạnh.

Suy nghĩ của động vật họ mèo quả nhiên khó mà thấu tỏ được...

Chậc, thây kệ tất cả, nếu Tiểu Miêu đã muốn dược, mình đều dâng hết!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nhanh nhẹn tháo đai lưng xuống, lấy ra mấy viên đạn dược, vung tay ném ra ngoài.

Hành động này của Kim Kiền, ngoại

trừ Quách công công đưa lưng về phía Kim Kiền ra thì chúng nhân Khai Phong phủ đều nhìn thấy rất rõ, chỉ cho là Kim Kiền lại có kỳ chiêu, nên cũng không ngăn cản. Nhưng chẳng ai ngờ tới, cú vung tay ném đi này của Kim Kiền lại sinh ra hậu quả khó lường đến như vậy.

Đùng đùng đoàng đoàng...

Chỉ nghe thấy mấy tiếng nổ lớn...

Trong nháy mắt, bốn phía khói bụi dày đặc cuồn cuộn dâng lên, tối tăm mù mịt, gió mây đổi sắc.

Chỉ một thoáng, chúng nhân đoàn khâm sai đều bi khói bui dày đặc bao

phủ bên trong. Mà khói này, lại có màu

đỏ, cam, xanh, lục, lam, chàm, tím, mỗi màu đủ cả, xen lẫn nhau, khởi phát lên

thối đa dạng tạp nham, thơm thối trộn lẫn vào nhau, thum thủm gay gay ngai ngái, khó ngửi vô cùng, xộc thẳng vào mắt vào mũi, buốt lên tận óc.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

hệt như lot trong sương mù; còn mùi thì

9D1 v. Intep.// www.dev ebook.com

Trong màn bụi mù đặc quánh kia tiếng ho khan, tiếng hắt xì không ngừng vang lên bên tai, xen lẫn trong đó có không ít tiếng nôn mửa.

Có hai cụm từ có thể diễn đạt tình huống này: Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Trong đó, có mấy tiếng nói vang lên rất rõ ràng, âm lực mãnh liệt xuyên thấu qua màn khói bay thẳng vào tai mọi người.

"Có thích khách!", giọng nói sang sảng xướng lên đầu tiên, nghe ra có chút tương tự với giọng của vị Ngự tiền hộ vệ, hơn nữa theo âm thanh vang lên, cơ hồ còn có bóng áo đỏ phóng vút lên.

"Khụ khụ... người đâu, bảo vệ Quách công công!", âm thanh như chuông rền, giọng nói này vô cùng quen thuộc trên công đường của Khai Phong phủ, nhưng giờ đây lại chẳng có mấy vẻ lo lắng.

"Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Triển hộ vệ, mau mau hộ tống Quách công công hồi cung!", chất giọng lúc bình thường rất nho nhã mà hiện tại có hơi cao một chút, chẳng qua... nghe sao có chút không tư nhiên...

"Thích khách?! Có thích khách?! Người đâu, mau bảo vệ ta! Khụ khụ khụ khụ?! Người đâu.. khụ khụ... Triển, Triển hộ vệ?! Người túm lấy cổ áo ta làm gì?!", nghe thấy âm thanh này liền có thể tưởng tượng ra bộ dạng toàn thân đầy thịt với mỡ của Quách Hòe bị dồn ép đến thế nào.

"Vì lo cho sự an toàn của công công,

sang sảng cơ hồ có chút gấp gáp, nghe kỹ còn có chút ý tứ nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc.

"Này! Khụ khụ, ta khi nào nói muốn

thuộc ha chỉ đành đắc tôi!", chất giong

hồi cung?! Bao đại nhân... Bao Hắc Tử!!! Khụ khụ! Triển Chiêu, ngươi mau thả ta xuống, nghe thấy không...", tiếng quát tháo hô hoán xa dần, hệt như bị một cơn gió mạnh cuốn đi thổi cho tan tác, đủ để thấy cả người cũng bị di chuyển rất nhanh.

Về phần đội ngũ của Khai Phong phủ, thiếu niên thanh tú mỹ lệ bên sườn kiệu của Lý hậu nước mắt lưng tròng, ho khan không ngừng, vừa ho vừa quay sang sai dịch gầy gò bên cạnh hỏi:

"Khụ khụ khụ, Kim Kiền, rốt cuộc đệ đã ném cái gì vậy?"

"Khụ khụ... đệ bịt mảnh vải trên mặt

"Đan khoi..." (Chú thích: Đan khói...)

"Mat na phong đoc..." (Chú thích:

Mặt nạ phòng độc...)

"Khụ khụ, quả thực là quá..."

làm gì thế?"

"Quá khan quá khan..." (Chú thích: Quá khen quá khen...)

"Khụ khụ khụ..."

Tình trạng vô cùng thê thảm như vậy kéo dài chừng một tuần hương, khói mù dần tan đi, lại nhìn về phía trước cổng thành, cảnh tượng tan tác hỗn đôn.

Mấy trăm thị vệ uy vũ đoàn khâm sai, mấy chục thái giám oai phong trong nội cung, sắc mặt ai nấy đều xanh lét, hai mắt đỏ lừ, bò lê trên đất mà ho khan không ngừng, còn có một bộ phận sức đề kháng kém, đã sớm nôn ọe rên rỉ, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Trong đám đó, chỉ có một người có

định lực kinh người, vẫn có thể đứng vững như thường, sắc mặt tuy có chút xanh đen nhưng thần sắc trấn định, nhìn kỹ thì ra là phủ doãn Khai Phong, Bao đại nhân.

Bao đại nhân cau chặt mày, nhìn quanh một vòng, mới cao giọng: "Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đâu?".

"Đại nhân, có chúng thuộc hạ...", âm

những người phía dưới, xanh mét như tàu lá.

Bao đại nhân nhíu mày: "Triển hộ vệ đâu?".

"Có thuộc hạ!", âm thanh sang sảng từ trên cao truyền xuống.

thanh từ cách đó không xa vang lên, chỉ thấy Tứ đại hiệu úy vừa ho vừa thở hồn hền bò từ dưới đất lên, sắc mặt y hệt như

Mọi người ngước mắt lên nhìn, thì thấy bóng áo đỏ đạp bước trên không lướt tới, thân như hồng nhạn, nhanh tựa chớp giật, thực là một thân khinh công tuyệt thế.

Sắc mặt Triển Chiêu vẫn như thường, đôi mắt trong suốt lấp lánh, đáp xuống đất ôm quyền cung kính nói: "Khởi bẩm đại nhân, Quách công công đã được thuộc hạ hộ tống hồi cung an toàn, xin đại nhân hãy yên tâm".

Bao đại nhân nhìn chằm chằm khuôn mặt Triển Chiêu, da mặt đen sì hơi giật giật, khế gật đầu nói: "Triển hộ vệ vất vả rồi".

"Đó là bốn phận của thuộc hạ."

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay

nhìn bốn phía, nghi hoặc gọi, "Công Tôn tiên sinh?".

"Có học trò...".

Công Tôn tiên sinh bước ra từ phía sau kiệu quan của Bao đại nhân, thần sắc vẫn như thường, chỉ là trên phần miệng và mũi có bịt một chiếc khăn, định thần nhìn kỹ thì đó là một dải đai lưng.

Lân này không chỉ Bao đại nhân mà ngay cả da mặt Tứ đại hiệu úy cũng đều giật giật.

Bao đại nhân nhìn quanh mọi người,

gật đầu nghiêm sắc mặt nói: "Theo bản phủ đi xem lão phu nhân".

Mọi người gật đầu, cùng Bao đại nhân đi đến trước kiệu của Lý hậu.

nhìn kỹ lại có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đứng bên

Nhưng đến khi mọi người đinh thần

trái phía trước kiệu hai mắt đỏ ké, ho khan hắt xì không ngừng.

Rèm kiệu mộc mạc được vén lên, Lý hậu ngồi ngay ngắn bên trong, hai mắt nhắm chặt, tay vuốt ngực, sắc mặt tuy có người khác tất nhiên là tốt hơn gấp mấy lần. Kim Kiền đứng phía bên phải, trên mặt bịt một chiếc khăn, đang cầm vạt áo quạt phật phật cho người trong kiệu, vừa quạt miệng vừa không ngừng xun xoe:

"Lão phu nhân, người vừa uống một

hơi trắng một chút, nhưng so với những

viên thuốc, chính là 'Thanh thâm hoàn' do thuộc ha đốc hết tâm huyết luyên chế thành, có thể nói là đai bổ 'có bênh tri bênh, không bênh bổ thân'! Chỉ cần người uống thuốc, lập tức liền trở lại như bình thường. Bây giờ thuộc hạ quạt thông gió trước, phòng khi luân chuyển, nếu như người còn có chỗ nào khó chịu phải mau nói cho thuôc ha biết, thuôc ha sẽ đi

cho người..."

"Khụ khụ...", Công Tôn tiên sinh ho khan hai tiếng.

thình Công Tôn tiên sinh đến bắt mạch

Lúc này Kim Kiền mới nhìn thấy nhóm người Bao đại nhân, vội vàng đứng thẳng, khom người ôm quyền: "Thuôc ha

bái kiến đai nhân!".

Da mặt Bao đại nhân khẽ giật giật hai cái, bước lên thi lễ: "Cô mẫu vẫn khỏe chứ?".

Nghe thấy tiếng Bao đại nhân, Lý hậu

mới từ từ ngắng lên, khẽ cười nói: "Hiền chất không cần lo lắng, lão thân tất thảy vẫn tốt cả".

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay sang Phạm Dung Hoa hỏi: "Phạm hiền chất vẫn khỏe chứ?".

"Khụ khụ, làm phiền Bao đại nhân lo lắng rồi, Dung Hoa... vẫn khỏe". Phạm Dung Hoa vừa ho vừa đáp.

Lúc này khuôn mặt Bao đại nhân mới giãn ra, lại quay người cao giọng nói: "Người đâu, chuẩn bị kiệu, hồi phủ!".

"Thuộc hạ tuân lệnh!", mấy người bên cạnh đồng thanh ôm quyền đáp.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhận lệnh, liền lập tức chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị nhập thành hồi phủ.

Thế nhưng chúng thuộc hạ bị ảnh hưởng bởi khói mù rất sâu, nhiều thị vệ ngay cả đứng cũng không vững, dùng dàng trọn cả canh giờ, đoàn khâm sai mới khôi phục lại đội hình ban đầu, lảo đảo xuất phát vào trong thành.

Có điều trong một canh giờ này, chúng nhân đều nghe được mấy câu đối đáp ngụ ý rất thâm sâu. "Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn phải phiền tiên sinh chuẩn bị cho bản phủ mấy chiếc khăn che mặt, phòng khi cần đến."

"Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết."

"... Ù'm, cũng chuẩn bị cho mấy người Vương Triều vài chiếc."

"Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?"

"Triển hộ vệ..."

"... Đại nhân."

"... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị."

"Học trò hiểu rồi..."

Cho đến khi đoàn khâm sai về được đến phủ nha Khai Phong thì cũng đã hoàng hôn. An bài thỏa đáng sơ qua cho chúng nha dịch, Bao đại nhân liền gấp rút triệu tập mấy người tâm phúc cùng mẫu tử Lý hậu đến khách sảnh để cùng thương nghi đai sư.

Bên ngoài khách sảnh, Tứ đai hiệu úy sắp xếp nghiêm cẩn, chuyên tâm canh gác. Trong khách sảnh, Lý hâu ngồi chính giữa phòng, Pham Dung Hoa, Bao đai nhân ngồi hai bên trái phải, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu thì đứng canh Bao đại nhân, Kim Kiền không có chỗ, chỉ đành đứng xa xa cách Phạm Dung Hoa một thước, bộ dáng rất không tình nguyên.

Lý hậu sắc mặt u ám, đôi mắt mù không chút ánh sáng nhìn chăm chăm về phía Bao đại nhân nói: "Bao khanh, lần này Quách Hòe đến, hẳn là...".

quyền đáp: "Khởi bẩm Thái hậu, sợ là Quách Hòe đã đoán được thân phận Thái hậu...".

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề, ôm

Lý hậu chau mày, trầm ngâm hồi lâu, sau đó chầm chậm cất tiếng: "Bao khanh giữ kín thân phận của ai gia nghiêm cẩn đến thế mà Quách Hòe còn có thể thăm dò được... Lẽ nào Quách Hòe thật sự thần thông quảng đại như vậy?"

Bao đại nhân nhìn Lý hậu một cái, nhíu mày ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêng người hỏi: "Không biết Công Tôn tiên sinh có cao kiến gì không?".

Mọi người nghe xong nhất thời sửng sốt.

Bao đại nhân đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, nghiêm túc nói: "Tiên sinh, mời nói rõ".

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, tiếp

tục nói: "Hôm nay Quách Hòe đợi ở cửa thành có hai mục đích. Thứ nhất, mươn

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm

ngâm giây lát, rồi ôm quyền tiến lên đáp: "Thái hậu cùng đại nhân không cần phải lo lắng quá mức như vậy, theo như học trò thấy, hôm nay Quách Hòe đơi ở cửa

thành ngược lai còn lô ra sơ hở!".

cớ thỉnh an để nhận người. Nhưng theo như học trò thấy, hành động này lại là hạ sách".

Nói đến đây, mọi người đều có chút khó hiểu, cùng nhìn về phía Công Tôn tiên sinh với vẻ mờ mịt.

một tiếng: "Quách Hòe muốn nhân khi vấn an mà xác nhận thân phận Thái hậu. Nếu nhìn thấy Thái hậu, đương nhiên đó

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ cười

là tốt nhất, nhưng nếu trên dưới Khai Phong phủ liều chết không để hắn gặp, hắn cũng có thể xác định được thân phận người. Kế này vốn là một mũi tên trúng hai đích, nhưng Quách Hòe lại không thể

tiết mục 'bắt thích khách', khiến cho kế họach hắn tỉ mỉ sắp xếp toàn bộ bị đảo lộn hết".

Tới đây, ý cười trên khuôn mặt Công

ngờ được rằng, đột nhiên lại xuất hiện

Tôn tiên sinh càng sâu, đôi mắt phượng lướt về phía Kim Kiền, hơi hạ giọng nói tiếp: "Kỳ thực đừng nói là Quách Hòe, mà ngay cả trên dưới Khai Phong phủ, ai mà có thể ngờ được...".

Trong một thoáng, mọi người mắt sáng như đuốc, rừng rực bắn về phía Kim Kiền, nhất thời, trong phòng tịnh không một tiếng động, im ắng tới nỗi có thể nghe được cả tiếng tim đập.

liếc nhìn xung quanh một vòng, liền thấy sắc mặt mọi người không tốt, mí mắt giật giật, vội vàng đánh lạc hướng: "Công

Kim Kiền chỉ thấy da đầu tê dai, lén

Tôn tiên sinh nói rất đúng, nói rất đúng! Không biết mục đích thứ hai là...". phượng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục: "Lý do thứ hai là Quách Hòe muốn mươn hành động hôm nay để ngầm ám chỉ với đại nhân, rằng những hành động việc làm của chúng ta đều nằm dưới sự giám thị của y, lấy đó mà uy hiếp đại nhân chớ có hành đông thiếu suy nghĩ. Chỉ là cách làm này cũng tư bộc lộ điểm yếu của nó".

Công Tôn tiên sinh nheo đôi mắt

Mọi người lại càng không rõ.

Phạm Dung Hoa nhíu mày nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh lời này giải thích thế nào?".

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: "Tiểu vương gia, nếu ngài là Quách Hòe, sớm đã xác định chắc chắn thân phận Thái hậu, ngài sẽ làm thế nào?".

"Điều này...", Phạm Dung Hoa cau chặt mày, ngưng một chút, rồi ngước lên nói, "ắt là phải giết người diệt khẩu, tuyệt mọi hậu họa".

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu nói: "Nhưng trên đường đi Quách Hòe lại không giết người diệt khẩu, điều đó cho thấy Quách Hòe cũng không chắc chắn về thân phận Thái hậu, cho nên mới nghĩ ra kế 'nhận người này', nói đến đây, Công Tôn tiên sinh liền mim cười, "Nghĩ lại

hậu cũng không cách nào xác định được, lại phải đích thân lặn lội tới để thăm dò. Hẳn là đám tai mắt tay chân của Quách Hòe, công phu nghe ngóng chẳng qua cũng thường thôi".

trên đường đi, hành trình suốt nửa tháng, nhưng Quách Hòe đến cả thân phân Thái

Những lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi vui mừng, Bao đại nhân, Lý hậu khuôn mặt đều giãn ra, Kim Kiền thì thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nghĩ bụng:

Thì ra cái cây hòe già này hôm nay bày bố rầm rầm rộ rộ đến như vậy, chẳng qua cũng chỉ là hư trương thanh thế cho Chậc chậc, đáng tiếc đáng tiếc, lại bị

Công Tôn Trúc Tử một lời vach trần hết

oai mà thôi.

cå.

Bao đại nhân gật đầu, nói: "Một lời này của Công Tôn tiên sinh quả nhiên sáng tỏ thông suốt. Vậy không biết theo như cao kiến của tiên sinh, bây giờ nên làm thế nào?"

Công Tôn tiên sinh nghiêm sắc mặt lại, ôm quyền nói: "Đại nhân, theo ý học trò, án này nhất định phải nhanh chóng tìm đủ nhân chứng, sớm thẩm vấn sớm kết thúc mới tốt, nếu để chậm chỉ e đêm

dài lắm mộng!".

Bao đại nhân gật gật đầu: "Bản phủ cũng nghĩ như thế, án này phải xử nhanh không thể chậm, phải gấp mà không thể dây dưa".

"Lời này giải thích thế nào?", Lý hậu hỏi.

Bao đại nhân khom người đáp: "Bẩm Thái hậu, nếu Thái hậu muốn rửa sạch oan khuất, thứ nhất phải có vật chứng, thứ hai phải có nhân chứng. Vật chứng kim hoàn tuy rằng đã có, nhưng nhân chứng bao gồm hai người Trần Lâm và

Bát vương, chúng ta vẫn chưa gặp được,

nếu để cho Quách Hòe và Lưu hậu đi trước một bước, vi thần e hai nhân chứng ấy khó mà giữ được".

Lý hậu cả kinh, kêu lên: "Bao khanh là nói, Quách Hòe và Lưu hậu sẽ hại hai người họ?".

Bao đại nhân cúi đầu nói: "Vi thần

không dám vọng ngôn. Chỉ là hai người Quách Hòe và Lưu hậu, quyền khuynh triều dã, tai mắt vô số, thế lực rộng lớn phức tạp, không thể khinh thường, chúng ta phải đề phòng cẩn thận", ngưng một chút lại nói, "Việc cấp bách bây giờ,

chính là gặp Trần Lâm công công và Bát vương thiên tuế, đợi đến khi nhân chứng "Đại nhân nói rất đúng!".

Bao đại nhân gật gật đầu, cao giọng:
"Vương Triều, Mã Hán, Trương Long,
Triệu Hổ!".

"Có thuộc hạ!", bốn người cũng bước

"Lập tức chuẩn bị kiệu, bản phủ muốn

tiến cung, gặp Trần Lâm Trần công

Công Tôn tiên sinh ôm quyền nói:

vật chứng có đủ, thì sẽ lập tức bẩm báo với Thánh thượng, xin Thánh thượng làm

chủ".

vào ôm quyền hô.

công."

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Giao phó xong xuôi, Bao đại nhân lại hướng Lý hậu thi lễ: "Thái hậu trên đường vất vả, xin hãy di giá đến sương phòng nghỉ ngơi".

Lý hậu gật đầu: "Bao ái khanh vất vả rồi".

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người, đột nhiên biến sắc, hô: "Khoan đã".

Bao đại nhân nghi hoặc, hỏi: "Công

Tôn tiên sinh?".

giọng nói: "Đại nhân, hôm nay Quách Hòe thăm dò bất thành, nhất định sẽ lại nghĩ ra kế khác, chỉ e kế sau chiêu số sẽ càng nham hiểm xảo quyệt hơn". Bao đại nhân nghe vậy liền nhíu mày.

Chỉ thấy đôi mắt phượng của Công

Tôn tiên sinh nhìn chằm chằm vào Lý hâu, rồi quay sang Bao đại nhân, trầm

Phạm Dung Hoa không khỏi kinh sợ, hơi biến sắc nói: "Công Tôn tiên sinh những lời này, chẳng lẽ muốn nói tính mạng mẫu thân sẽ gặp nguy hiểm?".

lát, chầm chậm cất lời: "Cũng chưa hẳn như vậy. Lúc này Thái hậu mang thân phận là cô mẫu họ hàng xa của Bao đại nhân, không hề dính líu đến Quách Hòe, Lưu hậu và Thánh thượng, không danh không phận, Quách Hòe có gì phải sợ hãi nào? Điều học trò lo lắng chính là sự an toàn của một vât".

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây

Lý hậu biến sắc, hỏi: "Ý Công Tôn tiên sinh là kim hoàn?".

Công Tôn tiên sinh gật đầu đáp: "Kim hoàn chính là vật chứng then chốt! Nếu kim hoàn còn thì có thể chứng minh được thân phận của Thái hậu, nếu kim hoàn

Triển Chiêu cau chặt mày nói: "Tiên sinh nói, Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn?".

Công Tôn tiên sinh gật đầu, sau lại chầm chậm lắc đầu.

Mọi người thấy vậy, đều vô cùng khó

mất thì thân phận của Thái hậu không cách nào chứng thực được. Đến lúc đó, cho dù Trần Lâm công công, Bát vương thiên tuế cùng nhận ra Thái hậu, nhưng không có gì làm bằng chứng, sợ rằng khó có thể che lấp miệng lưỡi thế gian, Thái hâu muốn chính danh e cũng vô vong".

Phạm Dung Hoa mở miệng hỏi: "Công Tôn tiên sinh, ngài như thế là sao?".

Công Tôn tiên sinh chau mày nói: "Lưu hâu có kim hoàn, tất nhiên hiểu được tầm quan trọng vô cùng của kim hoàn trên tay Lý hâu, cho nên học trò mới đoán Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn; nhưng Quách Hòe đến cả thân phân của Lý hâu cũng chưa xác định được, thì há có thể biết kim hoàn đã nằm trong tay chúng ta? Cho nên những điều học trò suy đoán chẳng qua cũng chỉ là dựa theo lối suy nghĩ thông thường, e có chút thiên kiến"

Lý hậu nghe xong cũng cảm thấy sự việc nghiêm trọng, vội lấy kim hoàn từ túi gấm ở trong người ra: "Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, kim hoàn này nên cất giữ ở đâu?".

Mọi người nghe vậy, nhất thời cũng

Nên biết trên dưới Khai Phong phủ này, có tiếng là cần kiệm, liêm khiết,

nên an bài thỏa đáng thì tốt hơn".

thấy nan giải.

Bao đại nhân chau mày giây lát, trầm giọng nói: "Tuy nói như thế, nhưng những suy nghĩ của Công Tôn tiên sinh không phải là không có lý, kim hoàn này... vẫn

tên trộm đạo nào thương nhớ chúng cả.

Cho nên cả Khai Phong phủ lớn nhường này mà đến cả khố phòng chứa tiền bạc, của cải cũng chẳng có, lại càng không nói đến cái gì như mật thất cất giữ báu vật.

Hôm nay bỗng dưng nhảy ra một viên

kim hoàn, biết cất ở đâu đây?

thanh bạch, vật đáng tiền duy nhất chỉ có Thượng Phương bảo kiếm và ba trảm đao. Chỉ là bốn thứ đồ này, tuy quan trọng và có ý nghĩa to lớn, nhưng lại không cách nào mua bán... Nói trắng ra là, cho dù có người dám bán cũng chẳng có kẻ nào dám mua, tất nhiên không có

Mọi người đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh không hổ danh là Chủ tịch hội đồng cố vấn của Khai Phong phủ, đôi mắt phượng đảo một cái liền nghĩ ra cách:

"Cho một người mang theo bên mình, lại lệnh cho kẻ khác đi theo bảo vệ, tất nhiên sẽ không còn sơ hở gì."

Chủ ý rất hay, nhưng để ai mang kim hoàn, vật có hệ số nguy hiểm cực cao như vậy, bên mình đây?

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Lý hậu, nhưng đồng thời lại thầm lắc đầu.

Cho xin đi, đây là mục tiêu công kích, mang theo kim hoàn bên người, chẳng phải là gióng trống khua chiếng gọi người đến cướp sao?

Ánh mắt mọi người lại đưa sang Bao đại nhân...

Hằng ngày đều thượng triều, bãi triều, xuất môn, tìm chứng cứ, mấy ngày này còn phải gặp Trần Lâm công công, Bát

vạn nhất chỉ không cẩn thận một chút mà làm mất kim hoàn thì phải làm sao?

Ánh mắt lại đưa sang Công Tôn tiên

vương thiên tuế, bận rộn đến như vậy,

Túc trí đa mưu, tâm tư kín đáo, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, có điều... mấy ngày này là thời kỳ đặc biệt, e là Công

sinh...

Tôn tiên sinh phải theo hầu bên Bao đại nhân, tỷ lệ xuất môn quá cao, không nên quá mạo hiểm.

Thế là ánh mắt mọi người lại nhìn sang vị Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ...

Võ nghệ cao cường, không người địch nổi, cũng là lựa chọn hàng đầu. Chỉ là... nếu thật sự có thích khách đạo tặc tới,

Triển hộ vệ phải ưu tiên bảo vệ cho kim hoàn hay ưu tiên bảo vệ cho Thái hậu? Hơn nữa, đao kiếm không có mắt, vạn nhất Triển hộ vệ không cẩn thận một chút bị thích khách chém rách vạt áo, kim hoàn rơi ra ngoài, há chẳng phải quá dễ

Mọi người thầm thở dài, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiền.

dàng cho thích khách hay sao?

Tâm nhãn nhiều, đi đứng nhanh nhẹn...

đứng quá nhanh, kim hoàn nếu nằm trong tay người này e là còn cầm chưa nóng tay đã mang đi đổi bạc rồi cũng nên...

Cho nên, ánh mắt mọi người đồng loạt

Nhưng chỉ sợ tâm nhãn quá nhiều. đi

đều hàm chứa một loại thông tin:

Tiểu ca, chính là ngài đó! Ngài mau

bắn về phía Phạm Dung Hoa, nhãn quan

nhận đi!

"Chính là phải làm phiền Tiểu vương gia rồi", Công Tôn tiên sinh dứt khoát quyết định. thoái thác, cung kính nhận lấy túi gấm, cẩn thận cất vào trong ngực áo, nghiêm sắc mặt nói: "Dung Hoa nhất định sẽ liều mình bảo vệ kim hoàn".

Đôi mắt lấp lánh ánh nước long lên, eo lưng nhỏ nhắn thẳng băng, lúc này

Phạm Dung Hoa tất nhiên không dám

thiếu niên lộ ra vài phần bản sắc anh hùng.

Tinh thần mọi người đều chấn động.

Chọt nghe Bao đại nhân cao giọng ra lệnh: "Triển hộ vệ, Kim bổ khoái nghe lệnh, bản phủ lệnh cho hai người các

ngươi theo sát bảo vệ Tiểu vương gia an

toàn, nếu Tiểu vương gia có chút sa sẩy gì, ta sẽ hỏi tội hai người các người!".

"Thuôc ha tuân lênh!", Triển Chiêu

"... Thuộc hạ tuân lệnh!", Kim Kiền thầm biểu hiện ra vẻ mặt như đưa đám

ôm quyền cao giong đáp.

trả lời.

Theo sát bảo vê?

Cũng tức là nói phải theo sát bên cạnh bảo vệ 24/24...

Cùng một con mèo gần đây tính khí cổ

quái khác thường đi theo bảo vệ một "bà má già" lắm mồm dị thường ư?!

Đừng nói là hai mươi tư giờ, chỉ sợ chưa được một, hai tiếng mình cũng vong mạng rồi...

Lão Bao ơi là lão Bao, chắc không phải ngài ghét bỏ tôi vì hiệu quả quá "kinh hoàng" của đạn khói, cho nên mới nhân cơ hội này báo thù đấy chứ...

Ngoại truyện nhỏ:

Mở ngoặc giải thích ý nghĩa thực sự

Tôn Trúc Tử, hàng thật giá thật, tuyệt không giả dối...

"Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn

phải phiền tiên sinh chuẩn bị mấy cái khăn che mặt cho bản phủ, phòng khi cần

đoạn đối thoại giữa lão Bao và Công

đến."

(Công Tôn tiên sinh, tiên sinh thực thông minh, cởi đai lưng xuống làm khăn che mặt, nhưng đai lưng quan

phục của ta, há có thể nói cởi là cởi

được?!)

"Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết." (Học trò sơ suất không nghĩ tới, lúc trở lại lập tức sẽ chuẩn bị cho đại nhân.)

"... Ùm, cũng chuẩn bị cho bọn Vương Triều mấy chiếc."

(Bọn Vương Triều cũng rất thê thảm, đừng quên chuẩn bị cho họ mấy cái.)

"Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?"

(Bọn Vương Triều đều có, lẽ nào không chuẩn bị cho Triển hộ vệ?) "Triển hộ vệ..."

(Triển hộ vệ này cũng quá tệ rồi, bỏ chạy một mình nhanh như chớp, cũng không để ý tất cả chúng ta sống chết thế nào, tối thiểu cũng nên đưa bản phủ đi cùng tránh xa khỏi khu vực nguy hiểm chứ! Bản phủ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Không chuẩn bị cho hắn!)

"... Đại nhân."

(Điều này không tốt lắm đâu, về sau tính mạng người thân và gia đình chúng ta hoàn toàn trông cậy vào Triển hộ vệ đó!)

"... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị."

(Công Tôn tiên sinh, một lời của tiên

sinh như thức tỉnh người trong mộng, bản phủ nhất thời sơ suất, lại quên mất Triển hộ vệ bất luận thế nào cũng không thể đắc tội được, nhất định phải chuẩn bị cho hắn một chiếc, còn phải là loại chất lương tốt nữa!)

"Học trò hiểu rồi..."

(Đại nhân anh minh.)

Ha ha, chỉ là truyện cười, tiêu khiên cho vui thôi...

Hồi bảy

nơi khách sảnh bàn hiểm chiêu.

Gác đêm không nguy lai hoảng,

Trăng khuyết lơ lửng giữa trời không, đã đến giờ lên đèn, trong Tam ban viện bổ khoái theo Bao đại nhân xuất hành đi Trần Châu đều bình an trở về, mọi người tất nhiên sẽ tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho các huynh đệ đi Trần Châu lần này.

phủ Khai Phong chúng nhân tụ tập lại, náo động, ồn ã vô cùng. Chúng nha dịch,

Trịnh Tiểu Liễu tuần phố trở về, vừa mới vào cửa viện liền bị chúng nha dịch vây quanh, mồm năm miệng mười nói:

"Tiểu Liễu à, Kim Kiền cùng phòng cậu chuyến này trở về vẻ vang lớn lắm đó!"

"Ở Trần Châu dùng trí tóm gọn An Lạc hầu, tại Tây Hoa giảng chuyện, ai da, có thể giúp đỡ rất lớn cho Bao đại nhân của chúng ta!"

"Trước đó chuyện lập đại công đều là Triển đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại nhân chia nhau làm, đâu đến lượt đám

nha dịch bổ khoái chúng ta? Nay Kim Kiền thực đúng là làm cho đám bổ khoái, nha dịch chúng ta được nở mày nở mặt!"

Vương đại thẩm ở phòng bếp cũng chen đến, hét lớn:

"Nào nào nào, Tiểu Liễu, món thịt kho tàu tối nay đây, mang về phòng đi. Ta vừa mới thấy Kim tiểu tử, sắc mặt không tốt lắm, sao lại gầy hơn trước vậy chứ, mau mang về cho cậu ta tẩm bổ."

đi, mau đi xem Kim Kiền thế nào, khéo lại đổ bệnh."

"Còn có những cái này cũng mang đi..."

"Đúng đấy, đúng đấy, tôi cũng vừa nhìn thấy Kim Kiền trở về phòng xong, mặt mũi sao lại trắng bệch như ma vậy chứ? Câu cũng mang cái bánh rán này về

Thế là Trịnh Tiểu Liễu còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, thì tay trái bị nhét món thịt kho tàu, tay phải bị dúi một đám bánh rán lớn, trên cổ còn quàng mấy cây hành, bị mọi người xô xô đẩy đẩy tống

vào trong phòng của chính mình.

Liễu mới hoàn hồn lại, vội vàng đặt các thứ trên tay xuống, mặt tràn ngập vẻ hoan hỷ xông vào phòng trong, cao giọng gọi: "Kim Kiền, rốt cuộc cậu cũng về rồi, tôi nói cho cậu cái này... A?!".

Đứng giữa phòng hồi lâu, Trịnh Tiểu

Tiếng nói đột nhiên ngừng bặt.

Trịnh Tiểu Liễu trợn tròn đôi mắt, nhìn chằm chằm người trong phòng.

Chỉ thấy người trong phòng, eo nhỏ lưng gầy, vẻ mặt suy sụp, bộ dạng hệt như ai đó vừa nãy nói: Mặt trắng bệch như ma.

Hơn nữa càng khiến Trịnh Tiểu Liễu kinh ngạc hơn là, Kim Kiền mặt mũi trắng bệch đang ra sức, cố gắng, chuyên tâm, tập trung... gói ghém đồ đạc...

Đừng nói là gói ghém đồ đạc chạy trốn đấy chứ?

Hồi lâu sau, Trinh Tiểu Liễu mới tìm

"Kim, Kim Kiền, câu làm gì vây?"

họi lau sau, Trịnh Tiêu Liêu mới tìn lại được cái lưỡi của mình, lắp bắp hỏi.

vai Trịnh Tiểu Liễu nghiêm trang nói, "Anh về đúng lúc đấy, tôi có mấy lời đang định tìm anh dặn dò đây!"

Khó mà thấy được vẻ mặt Kim Kiền lại trịnh trọng đến vậy, Trịnh Tiểu Liễu

cũng không khỏi sửnng sốt, vội gật đầu đáp: "Kim Kiền câu nói đi, tôi nhất đinh

sẽ làm theo."

"Tiểu Luc!" Kim Kiền nghe tiếng

ngẳng đầu lên, tay thuần thục gấp chăn lại buộc chặt, rồi nhảy xuống giường đi đến bên Trinh Tiểu Liễu, đưa tay vỗ vỗ vào

Kim Kiền thở dài một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: "Cái gì gọi là đời người may rủi sớm trưa khôn lường, trăng có vuông tròn... Í? Mùi gì vậy, thơm quá?".
"Hå?!", Trịnh Tiểu Liễu nhất thời kinh

khi tròn khi khuyết, sự đời sao được

ngạc.

Kim Kiền hít hít mũi, bôp bôp bôp

mấy bước chạy ra phòng ngoài, vừa thấy món thit kho tàu đặt trên bàn, hai mắt liền

sáng lên, đặt mông ngồi xuống cạnh bàn, chẳng chút khách sáo chộp lấy đôi đũa gắp lên bỏ vào miệng, vừa ăn vừa lúng búng nói: "Thơm mà không ngấy, ngậy mà không mỡ, tay nghề như thế này khẳng định là tuyệt kỹ của Vương đại thẩm phòng bếp; cái bánh rán này không mềm quá không cứng quá, lửa vừa vặn không

cháy sém, không khô quá, nhất định là tay nghề của vợ Trần bổ khoái; hành này, a, chắc là từ Tiểu Sơn Đông đưa tới...".

"Kim, Kim Kiền...", da mặt Trịnh Tiểu Liễu có chút không khống chế được mà co giật.

"Tiểu Lục, đứng xa thế làm gì? Cùng ăn đi!"

Trịnh Tiểu Liễu thầm thở dài, nghiêm mặt lại, ưỡn thẳng lưng, cao giọng hỏi: "Kim Kiền, rốt cuộc cậu muốn nói gì?".

"Ô... đúng đúng đúng...", Kim Kiền

phục vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tiểu Lục, nghĩ đến mấy tháng nay chúng ta cùng phòng, tình nghĩa sâu đậm, sau khi tôi đi rồi, nếu Tiểu Lục ca anh gặp chuyện khó khăn, sợ rằng tôi cũng không giúp gì được...".

lại nhét thêm hai miếng thịt vào miệng rồi mới quệt quệt môi, đứng dậy, khôi

"Kim Kiền?!", Trịnh Tiểu Liễu cả kinh, "Cậu nói gì vậy?!".

Kim Kiền rũ mi mắt, khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt trắng bệch dần hiện lên vẻ đau đớn, chầm chậm nói: "Ở đầu giường của

tôi thẳng viên gạch thứ năm từ bên trái sang, cũng tức là viên gach thứ nhất bên

trừng trừng nhìn Kim Kiền chầm châm đi vào phòng trong, vác boc đêm, rồi từ từ đi ra phòng ngoài. Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

"Kim, Kim Kiền...", Trịnh Tiểu Liễu càng nghe càng không hiểu, hai mắt mở

tài, chỉ có thể làm được đến thế".

phải sang, viên gạch thứ tám từ trên xuống, sau nó có một lỗ hồng, bên trong tôi cất năm mươi sáu văn tiền. Tiểu Luc ca nếu một ngày nào đó anh cần dùng đến tiền, thì hãy cầm lấy đi... Kim Kiền bất

Dự cảm không lành trong lòng càng lúc càng rõ rệt, chân như mọc rễ, hồi lâu sau cũng không cách nào di động được.

Chỉ thấy Kim Kiền vác bọc lớn chăn

đệm đẩy cửa phòng ra, ngắng đầu nhìn trời, miệng lẩm bẩm: "Núi xanh còn đó, sông kia chảy dài, Tiểu Lục ca, ngày sau sẽ còn gặp lại..."

Lời còn chưa dứt, bóng dáng nhoáng một cái hệt như sương khói, phiêu đãng chẳng còn.

"Kim Kiền!", Trịnh Tiểu Liễu biến sắc, xông ra ngoài hét lớn, chỉ thấy gió mát hiu hiu thổi, bóng cây mờ mịt, chẳng còn thấy bóng dáng Kim Kiền đâu.

chưa nói rõ với tôi...", Trịnh Tiểu Liễu tìm Kim Kiền khắp nơi mà không thấy, không khỏi lo lắng trong lòng, gào to.

Phòng bên cạnh ló đầu ra, không hiểu hỏi: "Tiểu Liễu, cậu ồn ào cái gì thế? Kim Kiền được phái bảo vệ nhân chứng cùng với Triển đai nhân rồi, mấy ngày

"Kim, Kim Kiền, câu đi đâu, câu vẫn

nữa là trở về thôi!".

"Hả?!", một đàn quạ đen quạc quạc

bay qua đầu Trịnh Tiểu Liễu.

Chỉ là như vậy...

Vậy vì sao lại hệt như là dặn dò chuyện hậu sự vậy?

Dăn dò hâu sư?

Đối với Kim Kiền mà nói, tuy không đúng hẳn nhưng cũng chẳng khác là bao!

Nguyên cớ đều từ một câu của Ngự tiền tứ phẩm đới đao thị vệ mà ra:

"Tiểu vương gia, thuộc hạ đã suy xét nhiều lần, xin phiền Tiểu vương gia ở tạm trong phòng thuộc hạ, để bảo đảm sự an toàn của Vương gia!"

Tốt! Cực tốt! Một mảnh tốt đẹp!

Kế từ đó, một "bà má già" Vương gia lắm mồm, một "Ngự Miêu", còn có một người từ tương lai tới, tất cả đều tập trung vào cái "ổ mèo" của Khai Phong phủ.

Giường êm nệm ấm chẳng ngủ, ngược lại còn phải chui vào cái "ổ mèo" ngả ra đất này mà nghỉ... lại nghĩ đến hai nhân vật chung phòng này... hừ hừ, một chữ "thảm" sao có thể hình dung cho trọn!

kia nghe xong liền hưng phấn dị thường, vội vàng gật đầu tán thưởng không ngừng.

Chậc, thành viên của hội fans "Ngư

Trái lại cái vị tiểu ca Phạm Dung Hoa

Miêu'', trước nay vốn không có tiết tháo gì, điều này Kim Kiền có thể lý giải được.

Nhưng điều đáng hận là, lúc Triển Chiêu đưa đôi mắt đen láy sáng rực nhìn sang, hỏi: "Kim bổ khoái nghĩ thế nào?", Kim Kiền cũng vô cùng không có tiết tháo vội vàng gật đầu tán đồng:

"Triển đại nhân nói rất phải!"

Haizzz, xem ra mặc dù thích ứng đã lâu, nhưng mình đối với "Mỹ miêu kế" vẫn không có sức đề kháng.

Cho nên khi Kim Kiền gói ghém chăn đệm, dặn dò xong xuôi hậu sự, đi tới trước cửa phòng Triển Chiêu, vẫn đang trong quá trình kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc.

"Kim bổ khoái, đã đến vì sao còn không vào?", bên trong đột nhiên truyền ra giọng Triển Chiêu.

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn, ôm

quyền tiến vào: "Thuộc hạ làm phiền rồi".

Đẩy cửa tiến vào, nhất thời trước mắt

như sáng lên, đồ dụng vật phẩm sắp xếp

gọn gàng ngăn nắp, phòng ốc sạch sẽ, phảng phất hương cỏ thơm, con ngươi lại đảo một cái thì thấy Phạm Dung Hoa khuôn mặt bối rối ngồi cạnh bàn, Triển Chiêu thân thẳng như cán bút canh giữ bên cạnh, hai người nhìn thấy Kim Kiền đều sửng sốt.

"Tiểu Kim, trên lưng đệ là...", Phạm Dung Hoa ngạc nhiên nói.

"Kim bổ khoái, ngươi đây là...",

Triển Chiêu cũng có chút khó hiểu.

Kim Kiền đặt phịch chăn đệm xuống, trả lời vẻ đương nhiên: "Bẩm Tiểu vương gia, Triển đại nhân, đây là chăn đệm của thuộc hạ".

"Chăn đệm?", Phạm Dung Hoa mở to đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Kim Kiền vừa giở bọc chăn, vừa nói,

"Đây là hương chống muỗi, đây là gối trúc, đây là chăn chiên trải phía dưới cùng chống ẩm, đây là hai cái nệm. Haizzz, trên đất lạnh lắm, cũng không biết trải hai lớp đệm có được không nữa... cũng may thuộc hạ có đem theo

hai cái chăn, nếu lạnh hơn sẽ lại trải thêm một cái...".

"Kim bổ khoái", Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, "lúc nãy ngươi nói quay về phòng lấy mấy đồ quan trọng, lẽ nào chính là những thứ này?"

Kim kiền dừng tay, ngắng đầu nhìn

Triển Chiêu nghiêm mặt nói: "Triển đại nhân minh giám. Chăn đệm này đương nhiên là vô cùng quan trọng! Bao đại nhân lệnh cho thuộc hạ và Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, thuộc hạ tất sẽ dốc hết sức lực, ngày đêm không nghỉ. Buổi tối Triển đại nhân và Tiểu vương gia cùng một giường, thuộc ha chỉ

bị chăn đệm đầy đủ, vạn nhất bị lạnh thì...".

"Khoan đã!", Triển Chiêu và Phạm Dung Hoa đồng thanh quát lên, "Dung Hoa (Triển mỗ) khi nào nói muốn cùng

Triển đại ca (Tiểu vương gia) ngủ chung

môt giường?!".

có thể trải nệm nằm trên đất... Ai da, thuộc ha sơ lanh từ nhỏ, nếu không chuẩn

"Hả?", Kim Kiền không rõ vì sao bị quát, ngước mắt lên nhìn hai người.

Hai khuôn mặt tuấn tú phong tình vạn chủng đều có chút đen lại, nhìn trừng trừng Kim Kiền.

"Hai người chúng ta ngủ chung một giường, còn ra thể thống gì?!", hai người lại dị khẩu đồng thanh.

"O hả?", Kim Kiền lại càng không hiểu, buột miệng: "Vương gia và Triển đại nhân hai người đều là nam tử, ngủ chung một giường thì có gì không được? Huống hồ Bao đại nhân muốn Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, ngủ cùng một giường, mới là làm hết trách nhiệm bảo vệ bên người".

Trong lòng lại thầm nói: Lẽ nào muốn mình và mỹ nam sắc như vậy ngủ cùng giường?

Thế thì hai người sẽ gặp nguy hiểm to cho xem...

Tôi cũng vì muốn tốt cho hai người thôi, chậc, thật đúng là chẳng hiểu lòng tốt của người khác!

"Khụ khụ, Tiểu Kim...", Phạm Dung Hoa chớp đôi mắt lấp lánh ánh nước lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "ý Dung Hoa là... ừm, Triển đại ca không cần phải theo sát bảo vệ như vậy...".

"Kim bổ khoái", Triển Chiêu cũng khôi phục vẻ nghiêm nghị, tiếp lời nói,

"ý Triển mỗ là, Tiểu vương gia thân phận tôn quý, làm sao có thể nằm chung giường với chúng ta được?"

Kim Kiền mở to đôi mắt nhỏ dài, nhìn

người này một cái, ngó người kia một cái, thì thấy Phạm Dung Hoa da dẻ mịn màng, phong hoa tuyệt đại, Triển Chiêu rang rỡ như cây ngọc đón gió, tuần nhã

vô song... Khóe miêng bất giác nhướng lên thành

một đường cong quỷ di.

Ùm

Có mấy tế bào không an phận đang trong trạng thái hưng phấn bởi một nguyên nhân không rõ...

Phạm Dung Hoa và Triển Chiêu chỉ thấy hai mắt Kim Kiền sáng rực, bắn thẳng vào tim phổi, liền thấy sống lưng lạnh toát, hệt như có gai đâm vào lưng, cả người mất tự nhiên.

Hồi lâu, vẫn là Triển Chiêu nghiêm sắc mặt, phá tan im lặng, nói: "Tiểu vương gia đi đường mệt nhọc, xin hãy nghỉ ngơi trước, thuộc hạ và Kim bổ khoái sẽ thức cả đêm canh gác, không cần nằm giường".

"Cái này...", Phạm Dung Hoa khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Triển đại nhân?!", Kim Kiền nhất thời hoàn hồn, kinh ngạc kêu lên.

"Kim bổ khoái có ý gì khác chăng?!", Triển Chiêu lãnh đạm liếc một cái.

"Ý thuộc hạ là... Triển đại nhân nói rất phải, rất phải...", Kim Kiền vội nặn ra một nụ cười cung kính đáp.

"Vậy...", Phạm Dung Hoa nhìn sắc mặt Triển Chiêu một cái, thầm thở dài, do dự bước về phía giường, chậm rãi "Vivona cia vin hãy nahê navi cóm

nói: "Vây làm phiền hai vi rồi..."

"Vương gia xin hãy nghỉ ngơi sớm đi", Triển Chiêu ôm quyền đáp.

Phạm Dung Hoa ngả lưng nằm xuống, giở chăn ra, lại quay đầu nhìn bóng áo đỏ trong phòng, yếu ớt nói: "Làm phiền Triển đại ca rồi…"

"Đó là bốn phận của thuộc hạ", Triển Chiêu đáp.

Đôi mắt ánh nước lại nhìn sang Kim kiền: "Tiểu Kim, buổi tối gió đêm lạnh, nếu đệ rét thì hãy lấy chăn choàng lên

người, muỗi nhiều lắm đấy, đệ đừng quên đốt hương chống muỗi, nếu thực sự không chịu nổi...".

Kim Kiền liền thấy đầu đau nhức:

Xong rồi xong rồi, bà má già dông dài lại lên cơn...

"Vương gia, Kim bổ khoái là thuộc hạ

của Triển mỗ, Triển mỗ tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, Vương gia không cần phải bận tâm, xin Vương gia hãy nghỉ ngơi sớm."

Giọng nói sang sảng của Triển Chiêu vang lên, nhất thời ngăn lại ma âm trói hồn của "má Phạm già".

"Vậy Dung Hoa đi nghỉ trước...", lát sau, một câu yếu ớt vang lên từ giường.

Kim Kiền liền cảm động đến rơi lệ, vội vàng mang chăn đến cạnh Triển Chiêu lấy lòng nói: "Triển đại nhân, chăn này ngài khoác lên đi, giữ ấm chống ẩm, nhất cử lưỡng tiện đó".

Triển Chiêu ôm kiếm trong lòng, lưng thẳng tắp ngồi bên cạnh bàn, đầu cũng không quay sang đáp: "Kim bổ khoái không cần hao tâm, Triển mỗ không cần thứ đó".

Chậc...

Kim Kiền ngượng ngùng, chỉ đành sờ mũi lui lại, xếp chăn ra, lặng lẽ ngồi một bên.

Không lâu sau liền nghe thấy tiếng thở sâu chầm chậm của Phạm Dung Hoa vang lên, Kim Kiền nghe mà buồn ngủ, cuối cùng bắt đầu gà gật, đi vào giấc mộng gặp Chu Công^[1].

[1] Xin xem lại chú thích tập 2 trang 251.

Chỉ thấy đầu Kim Kiền gật sang trái, gật sang phải, gật trước, gật sau, thiếu chút nữa thì ngã lăn xuống đất.

Ai ui!

Kim Kiền giật mình tỉnh dậy, chớp chớp mắt hai cái, nhìn bốn phía, nghĩ thầm:

Chậc chậc, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, không cẩn thận ngủ gật một cái, lỡ để con mèo kia tóm được thì thực không hay rồi...

Kim Kiền đưa mắt nhìn sang bóng dáng thẳng tắp trong phòng, lại phát hiện ra tiếng động, cũng chẳng nhúc nhích.

Hả? Sao con mèo này đến cả một chút động tĩnh cũng không có...

A! Chắc không phải đường đường Nam hiệp, sớm luyện thành công phu ngủ ngồi, đã ngủ say như chết rồi chứ?

Nghĩ đến đây, Kim kiền đảo đôi mắt nhỏ, rón rén dịch đến bên canh Triển

Chiêu, định thần nhìn kỹ, không khỏi mây đen đầy đầu. Vị Tứ phẩm hộ vệ đại nhân trước đó

còn tuyên bố sẽ thức trắng đêm canh gác,

lúc này hai mắt lai nhắm nghiền...

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Hay cho con mèo nhà anh, không cho tôi ngủ, nhưng lại ở đây lén ngủ gật, thực là không thể chịu được, không thể chịu được nữa!

Nghĩ vậy, Kim Kiền lại càng thấy không cam lòng, xoa xoa nắm đấm lại nhích về phía trước, nhưng vừa mới nhích người, Kim Kiền liền ngây ra...

Dưới ánh trăng trong vắt, gương mặt tuấn tú trước mặt lại càng trở nên thanh khiết, đôi mày lưỡi mác dài đến tóc mai,

khiết, đôi mày lưỡi mác dài đến tóc mai, lông mi dài như cánh quạt, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng hơi ươn ướt, hơi thở phảng phất hương cỏ thơm thanh mát nhàn nhạt như hút hồn người...

Kim Kiền chỉ cảm thấy như ngừng thở, tim đập lỗi mất nửa nhịp, liền vội vàng lui về sau một bước, nhìn xung quanh...

Ngoài cửa số sắc đêm như nước, không một gọn mây, ánh trăng bạc xuyên qua tàng cây, đổ bóng xuống song cửa sổ, thực mang âm hưởng cảnh "Trăng tỏ treo cành liễu, ước hẹn sau hoàng hôn^[2]"...

[2] Nguyên văn: Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu, trích từ bài **Tết Nguyên** tiêu của Âu Dương Tu.

Tim đập thình thịch như trống trận, chấn động tới mức da đầu Kim Kiền tê dại, tay chân bủn rủn, tất nhiên là không dám ở lại nơi nguy hiểm này dù chỉ trong chốc lát, liền vội vàng lủi về vị trí, ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, miệng lầm nhẩm:

"Quán Tự tại Bồ tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, đều là ánh trăng gây họa... Chậc chậc, không đúng, không đúng, phải là... ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách... sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc^[3]..."

[3] Trích từ **Bát nhã tâm kinh** hay còn gọi là

Bát nhã tâm kinh, Tâm kinh, nghĩa là Quán Tự tại Bồ tát thể nhập Bát nhã ba la mật đa, liền soi thấy năm uẩn đều không, độ tất cả khổ ách... sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc, sắc tức là không, không tức là sắc...

Định lực! Định lực!

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Đáng tiếc Kim Kiền chỉ mải vùi đầu vào khổ niệm Bồ tát tâm kinh, lại bỏ lỡ ý cười xẹt qua đôi con ngươi đen láy đang chậm rãi mở ra kia.

mấy trăm nổi lên tác dụng, Kim Kiền rốt cuộc cũng ổn định tâm thần, nhưng lại không chống cự được sự vẫy gọi của Chu Công, úp mặt lên bàn ngủ say như chết.

Giấc ngủ này thẳng một lèo đến khi

Cũng không biết là lần tụng kinh thứ

Đến khi Kim Kiền mở banh hai mắt, lại kinh ngạc phát hiện, mình đang nằm

mặt trời lên cao ba sào, ánh dương chói

lại kinh ngạc phát hiện, mình đang nằm ngay ngắn trong chăn.

Gì hả?

chang roi khắp.

Kim Kiền mới nhớ ra, mình đang ở trong phòng Ngự tiền tứ phẩm đới đao thị vệ... nằm dưới đất. Lại nhìn quanh một vòng thì phát hiện trong phòng ngoại trừ bản thân ra không còn một ai.

Đừng nói đến chủ nhân căn phòng này

Ngồi bật dậy, hai mắt mở tròn, lát sau

không thấy bóng dáng đâu mà ngay cả Phạm tiểu vương gia vốn nên nằm trên giường cũng sớm mất dạng, trên giường chăn chiếu ngăn nắp chỉnh tề.

Kim Kiền cả kinh.

Loại tình huống này chỉ có một câu để hình dung: Bỏ bê công việc.

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này nhất định sẽ bị chụp cho cái tiếng xấu "chây lười biếng nhác".

Hừ hừ, mình đã chăm chỉ tận tâm tận lực duy trì hình tượng nhân viên ưu tú vô tư hiến dâng vì công việc, cần cù vươn lên...

Kim Kiền cuống cuồng bò dậy từ trong chăn đệm dưới đất, kéo kéo lại áo quần, liền cắm đầu cắm cổ xông ra cửa.

Nhưng vừa đến cửa, cửa phòng liền "két" một tiếng mở ra, một người bước

"Tiểu Kim?", người bước vào có chút

ngạc nhiên, "Đệ dậy rồi à?"

vào, Kim Kiền thiếu chút nữa đung trúng.

"Tiểu vương gia?", Kim Kiền lại càng kinh ngạc, "Ngài sao lại...", nói được nửa câu, đột nhiên tâm tư Kim kiền xoay chuyển, vội vàng lui lại một bước, khom người thi lễ, "Thuộc hạ thất trách, xin Vương gia, Triển đại nhân trách phat!".

"Thất trách? Triển đại nhân?", đôi mắt ánh nước của Phạm Dung Hoa lộ vẻ khó hiểu, không khỏi quay đầu nhìn người phía sau. Người phía sau nghe thấy thế, cất tiếng:

"Hay cho tên tiểu tử nhà người, ngươi cũng biết mình thất trách?"

"Nhờ ơn ngươi mà hai huynh đệ chúng ta cả một đêm không ngủ..."

Kim Kiền nghe thấy tiếng hai người, da mặt không khỏi run lên, ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy hai người phía sau Phạm Dung Hoa, thân vận quan phục hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát diệp đao, chính là hai vị Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ. uy phong như thường ngày, sắc mặt tối thui, còn lộ ra hai vành mắt đen sì thâm quầng.

Chẳng qua lúc này hai người họ không

Mà vị hộ vệ đại nhân vốn phải xuất hiện ở đây lại hoàn toàn không thấy tung tích.

Gì?

Kim Kiền không hiểu.

Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu cười: "Trương đại ca, Triệu đại ca, đừng trêu chọc tiểu Kim nữa", vừa nói vừa kéo

"Hả?!", Kim Kiền nghe những lời này, đôi mắt nhỏ liền banh to, cơ hồ tưởng rằng mình xuất hiện chứng bệnh nghe thấy âm thanh ảo.

Triệu Hổ khuôn mặt tràn ngập vẻ không vui lẩm bẩm:

"Đêm qua hộ tống đại nhân tiến cung

gặp Trần Lâm công công, không gặp

Kim Kiền quay lại buồng trong, tiếp tục nói với Kim Kiền, "Sáng sớm Triển đại ca xuất môn có dặn dò, nói Kim bổ khoái trên đường đi quá vất vả, để cho đệ ngủ thêm một chút, không phải mắng mỏ gì đê

đâu".

tên tiểu thái giám canh cửa đùa bỡn cả nửa buổi, thức trắng chờ đợi mấy canh giờ liền, khó lắm mới hồi phủ, lại được lệnh qua đây bảo vệ Tiểu vương gia...

được người thì cũng thôi đi, lại còn bị

nhìn Kim Kiền một cái, rồi tiếp tục: "Kim bổ khoái ngươi ngủ cũng thoải mái thật, còn huynh đệ chúng ta lại đứng ngoài cửa hứng gió lạnh cả nửa đêm...".

Nói đến đây, còn ai oán ngắng lên liệc

Trương Long đi đến trước cái ổ chăn trên đất của Kim Kiền, quan sát một phen, căm tức lườm Kim Kiền một cái, nói: "Kim bổ khoái, đám chăn đệm người ngủ này cũng thoải mái lắm! Nào

hương chống muỗi cũng chuẩn bị đủ...".

Giấy dầu? Chăn trải đệm? Hương

giấy dầu, nào chăn trải đệm, ô! Đến cả

chống muỗi?

Kim Kiền vôi tiến lên hai bước, chăm

chú nhìn, không khỏi sửng sốt.

Mới rồi hoảng loạn, không phát hiện ra, lúc này nhìn kỹ lại thấy đám chặn

ra, lúc này nhìn kỹ lại thấy đám chăn đệm trên đất này quả nhiên là lót giấy dầu ở dưới, hai lớp nệm phía trên, sắp xếp gọn gàng hợp lý, bên cạnh còn đặt hương chống muỗi đã cháy được nửa vòng.

cũng ngạc nhiên nói: "Tiểu Kim, chỗ chăn đệm này của đệ thoạt nhìn còn thoải mái hơn cả trên giường nữa...".

"Chăn đệm này..." *Không phải tôi*

Chot nghe Pham Dung Hoa bên canh

Da mặt Kim Kiền hơi giật giật, nghĩ lai một hồi cũng không nhớ ra mình từng

trải đâu...

trải chăn đệm trên đất.

Vấn đề là, không phải mình trải thì ai trải?

Nghe "bà má Phạm già" nói dường

thể là hai người Trương Long, Triệu Hổ...

Vây người trải chặn đêm kia... há

như không phải là cậu ta, lại càng không

Kim Kiền cảm thấy có một cơn rét lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống đến bàn chân, rõ ràng ánh dương rực rỡ chiếu

rọi, nhưng toàn thân lại toát mồ hôi

lanh...

không phải đã quá rõ ràng rồi sao?!

Về phần ba người còn lại trong phòng, thấy Kim Kiền đột nhiên biến sắc, cúi đầu không nói, liền đoán Kim Kiền đang thầm tự trách, nhưng khi thấy thân hình gầy gò run rấy chao đảo, dường như chỉ một trận gió thôi là có thể thổi ngã vậy, trong lòng cũng có chút không nỡ.

nhiều một chút cũng không sao...", Phạm Dung Hoa tiến lên an ủi.

"Tiểu Kim thân thể đệ gầy quá, ngủ

"Kim bố khoái, kỳ thực hai huynh đệ chúng ta thiếu ngủ một, hai đêm cũng không sao...", Triệu Hổ gãi gãi đầu nói.

"Được rồi, được rồi!", Trương Long bước lên vỗ một cái vào lưng Kim Kiền, cười khan hai tiếng, "đều là huynh đệ một nhà cả, giúp ngươi gác đêm cũng là

việc nên làm, không sao, không sao!".

Nhưng Kim Kiền lại không lọt tai mấy lời của bọn họ, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nhíu mày không nói.

Ba người kia thấy sắc mặt Kim Kiền càng lúc càng kém, cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rốt cuộc cũng không dám nói tiếp.

Nhất thời, trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

"Cộc cộc"

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một

"Đại nhân hồi phủ, mời các vị đến khách sảnh nghị sự."

"Đã biết", Trương Long, Triệu Hồ

cùng đáp, lai đồng thời quay đầu nhìn

nha dịch đẩy cửa bước vào, ôm quyền

nói:

Kim Kiền

gia".

Chỉ thấy Kim Kiền đã hoàn hồn, khôi phục thần sắc như bình thường, ôm quyền nói với Phạm Dung Hoa: "Mời vương

Lúc này ba người mới thở phào, vội

vàng xuất môn đến khách sảnh.

Chỉ là ba người đi quá nhanh, không nghe thấy tiếng Kim Kiền lầm bẩm phía sau:

"Nghĩ mà xem mình đường đường là một người hiện đại, lai không chiu nổi áp

lực công việc ở cổ đại, phát bệnh tinh thần phân liệt, nửa đêm mộng du... Ôi chao, may là chỉ mộng du đi trải chăn đệm giường chiếu, không có sờ mó gì người Tiểu Miêu, cũng không mò lên giường 'bà má Phạm già', chưa tạo thành sai lầm lớn gì, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!... Châc, chứng bênh nửa đêm mông du này, có thể trị tận gốc không đây...

Lát nữa quay về mở y thư ra xem mới là việc cấp bách nên làm..."

Bốn người nhận lệnh của Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Vương Triều, Mã Hán đã tề tựu, thấy bốn người bước vào, liền lệnh cho người đóng cửa phòng chốt cửa sổ, bầu không khí bí mật bao trùm.

Kim Kiền đứng ở góc phòng quan sát, thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu sắc mặt đều vô cùng nặng nề, liền biết tình hình không ổn rồi. Quả nhiên, Bao đại nhân vừa mở miệng đã thốt ra một câu như tạt gáo nước lạnh:

"Khởi bẩm Thái hậu, nay Quách Hòe đã hạ ác chiêu, tình hình e rằng bất lợi với Thái hậu!"

Lý hậu nghe vậy không khỏi kinh ngạc hỏi: "Bao khanh gia vì sao lại thốt ra những lời này?!".

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề nói: "Tối qua vi thần tiến cung, hẹn gặp Trần Lâm Trần công công nhưng chưa gặp được; sớm nay, vi thần tới phủ Bát vương cầu kiến Bát vương thiên tuế, lại cũng không gặp được Bát vương."

"Ý của Bao khanh là...", Lý hậu nhíu mày.

Bao đại nhân ngước lên nhìn Thái hậu

một cái, chân mày cau chặt: "Vi thần không thể gặp được Trần Lâm công công, là bởi tiểu thái giám truyền lời nói rằng Trần công công xuất môn ra ngoài chưa về. Thái hậu, lúc này Trần công công đã là thái giám thân cận hầu hạ Thánh thương, vì sao nửa đêm canh ba lai chưa hồi cung? Theo như vi thần phỏng đoán, sợ là các thái giám lớn nhỏ trong nội cung đã sớm nhân lệnh của Quách Hòe, ngăn trở vi thần và Trần công công gặp măt".

"Vậy còn Bát vương?", Lý hậu gấp giọng hỏi dồn.

Bao đại nhân thầm thở dài một tiếng đáp: "Sớm nay vừa bãi triều, vi thần liền gấp rút tới bái kiến Bát vương thiên tuế, nhưng khi tới được vương phủ, lại biết được sáng sớm hôm nay Bát vương được Lưu hậu truyền gọi vào cung, hầu hạ bên cạnh vài ngày, sợ rằng trong mấy ngày này không cách nào hồi phủ".

"Vậy chẳng phải là hai nhân chứng đều không cách nào gặp được?!", Lý hậu kêu lên.

Bao đại nhân chau mày không nói, hồi lâu mới trầm giọng đáp: "Chính là như vậy!".

Lý hậu thân hình run rấy mãnh liệt, nhắm chặt đôi mắt mù lòa, lâu sau mới chầm chậm cất tiếng: "Bao khanh gia có đối sách gì không?".

Bao đại nhân đôi mắt sắc bén long lên, vẫn nhíu mày trầm mặc như cũ không nói.

"Bao khanh?!", Lý hậu mở bừng đôi mắt mù, nhìn chằm chằm về hướng Bao đại nhân, cao giọng gọi. "Mẫu thân...", Phạm Dung Hoa vội bước lên, nắm lấy hai tay Lý hậu, "Mẫu thân chớ lo, Dung Hoa tin Bao đại nhân nhất định sẽ có diệu kế".

Công Tôn tiên sinh thấy thế, ngập ngừng giây lát rồi ôm quyền bước lên, nói: "Khởi bẩm Thái hậu, trong cung cấm đều là thế lực của Lưu hậu, Quách Hòe, nay muốn gặp được hai người Trần công công và Bát vương gia, e rằng đã khó lại càng thêm khó. Có điều Lưu hâu và Quách Hòe cho dù thế lưc có lớn hơn nữa cũng không giữ Bát vương thiên tuế lai trong cung suốt đời được! Kế sách hiện nay chỉ có thể im lặng chờ đơi, lấy tĩnh chế đông là tốt hơn cả...".

"Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, phải chờ bao lâu?", Lý hậu thở dài, cất tiếng cắt ngang lời nói của Công Tôn tiên sinh.

"Điều này...", Công Tôn tiên sinh nhíu mày đáp, "học trò không dám quả quyết".

"Bảy ngày! Chỉ cần bảy ngày!", Bao đại nhân đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều sửng sốt.

"Bảy ngày?", Lý hậu nghi hoặc hỏi.

"Bảy ngày?", Công Tôn tiên sinh cũng không hiểu, mục quang hướng về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc kiên định, đôi mắt sắc bén như điện, trên khuôn mặt đen ẩn chứa khí thế lẫm liệt:

"Chỉ cần đợi bảy ngày nữa, vi thần có thể gặp được hai người Trần công công và Bát vương thiên tuế!"

Công Tôn tiên sinh nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, biến sắc, kinh hoàng hô lên: "Đại nhân, không lẽ ngài... Không thể, cách này vô cùng nguy hiểm, nếu

không cần thận, e rằng sẽ mắc vào tội tru

di cửu tộc!".

quay đầu nói, "Tiên sinh từng nói, án này không thể kéo dài, chậm trễ sẽ sinh biến cố, nếu không nhân cơ hội bảy ngày sau này, bản phủ sợ rằng sẽ khó có cơ hội tốt như vậy nữa!".

"Công Tôn tiên sinh!", Bao đại nhân

"Đại nhân!", Công Tôn tiên sinh lo lắng vạn phần, trên khuôn mặt nho nhã phủ một tầng mồ hôi mỏng, "Mong đại nhân cân nhắc kỹ!"

Bao đại nhân khẽ lắc đầu: "Ý bản phủ đã quyết, Công Tôn tiên sinh không cần nhiều lời".

Công Tôn tiên sinh nhất thời ngưng bặt, ánh mắt chuyển sang nhìn vị hộ vệ áo đó bên cạnh: "Triển hộ vệ, hộ vệ cũng khuyên đại nhân đi!".

Triên Chiêu nhíu đôi mày lưỡi mác, bước tới trước Bao đại nhân, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen của vị Thanh Thiên, đôi môi mỏng mấp máy mấy lần rồi mới chầm chậm cất tiếng: "Đại nhân... mong đại nhân cân nhắc kỹ...".

"Triển hộ vệ...", Bao đại nhân ngước lên nhìn Triển Chiêu một cái, lại quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, "Công Tôn biết hai người các ngươi cũng vì nghĩ cho bản phủ, nhưng án này rất quan trọng, liên đới rất lớn, lại thêm thân phận đặc biệt của Quách Hòe, Lưu hậu, thế lực đan cài rộng khắp, nếu bản phủ không ra hiểm chiêu, sợ rằng chẳng có cách nào lật lại bản án rửa sạch oan tình cho Thái hậu...".

tiên sinh...", rồi khẽ cười nói, "bản phủ

học trò tất sẽ nguyện hết sức khuyển mã".

"Đại nhân...", Triển Chiêu rũ mắt, ôm
cuyền nói "thuộc họ tất sẽ đị theo đại

"Đại nhân...", Công Tôn tiên sinh thở dài một cái, "nếu ý đại nhân đã quyết,

quyền nói, "thuộc hạ tất sẽ đi theo đại nhân!".

Trên khuôn mặt Bao đại nhân hiện ra vẻ vui mừng, chậm rãi gật đầu.

Ba người họ ở đó đối đáp chân tình thân thiết, cảm động lòng người, nhưng những người còn lại thấy mà chẳng hiểu gì cả, mờ mịt ngơ ngác.

Kim Kiền đen mặt, cảm thấy bất đắc dĩ, nghĩ bụng:

Này này này, ba người suất này định diễn cái gì vậy? Ít nhất cũng phải giải thích cho khán giả chúng tôi một chút chứ, như thế mới có thể thúc đẩy tiếp

tình tiết của vở kịch được!

Huống hồ nghe ý tứ của Công Tôn tiên sinh và Tiểu Miêu...

Lão Bao, không phải ngài lại nghĩ ra chiêu số thâm độc nào đem chúng tôi nhét chung vào nồi nấu lên đấy chứ?!

Lý hậu cũng không hiểu, hỏi: "Bao khanh, khanh nói chỉ cần đợi bảy ngày, trong đó có đạo lý gì?".

Bao đại nhân bước lên một bước, ôm quyền cao giọng đáp: "Thái hậu ở trong dân gian hơn hai mươi năm, e rằng đã

quên rồi, bảy ngày sau, ngày mùng Sáu tháng Sáu, chính là sinh thần^[4] của Địch nương nương cung Nam Thanh''.

[4] Sinh nhật.

Mọi người nghe xong đều sửng sốt.

Kim Kiền lại càng không hiểu, thẩm nghĩ: Vị Địch nương nương này là nhân vật nào? Sinh nhật của bà ta và án này có liên quan gì đến nhau?

Lý hậu vẻ mặt như bừng tỉnh, lấm nhẩm: "Ai gia thật sự đã quên, mùng Sáu tháng Sáu, là thọ đản của hoàng tỷ...".

nương là sinh mẫu^[5], sinh thần của Địch nương nương, Thánh thượng tất sẽ tới cung Nam Thanh chúc thọ. Đến lúc đó Trần Lâm công công tất sẽ đi theo, Bát vương thiên tuế nhất định cũng trở về cung Nam Thanh lo liệu mọi việc."

[5] Có nghĩa là thân mẫu, me thân sinh.

Chọt nghe Bao đại nhân tiếp lời: "Nay Thánh thượng đã nhận Địch nương

Lúc này Kim Kiền mới hiểu ra, thầm

nghĩ:

Thì ra cung Nam Thanh này chính là chỗ ở của Bát vương thiên tuế, còn Địch nương nương lại là bà xã của Bát vương,

cũng chính là mẹ ruột được đương kim Thánh thượng chính thức công nhận...

Í khoan!!!

lông mao toàn thân dựng đứng, nhìn chằm chằm vào Bao đại nhân.

Kim Kiền thoáng cái liền biến sắc,

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc trấn định, tiếp tục:

"Thánh thượng vì chúc thọ thân mẫu, Lưu hậu vì tránh điều tiếng rằng khách lấn lướt chủ, sẽ không tham gia, khi ấy chính là thời cơ tốt nhất." bái kiến Vương gia, xin Vương gia làm chứng... Điều này... e rằng không ổn!".

Đâu chỉ không ổn, sợ là không ổn to ấy chứ.

Lúc này rốt cuộc Kim Kiền đã hiểu vì

sao mới rồi Công Tôn tiên sinh và Triển

Chiêu lại biến sắc như vâv.

Lý hậu mở trừng mắt đờ đẫn, kinh ngạc vạn phần, hồi lâu sau mới phản ứng lại: "Bao khanh, lẽ nào khanh muốn vào ngày thọ đản của Địch nương nương tới

Nghĩ mà xem trong ngày sinh nhật của mẹ ruột Hoàng đế, Thiên tử đích thân tới, văn võ bá quan đều tề tựu, cảnh tượng của Hoàng thượng đã tìm được rồi, không phải là bà xã của ngài đâu mà là người khác, ngài cũng không phải cha đẻ của Hoàng đế, hôm nay tôi tới tìm ngài để lão Vương gia làm chứng...

phải long trọng cỡ nào, mà lão Bao khăng khăng chọn ngày ấy để đi đâm cho một nhát rằng: Bát vương gia, mẹ ruột

Khụ, đây chẳng phải muốn "đạp một cước san bằng tất cả" sao...

Chợt nghe Bao đại nhân ôm quyền cao giọng nói: "Bản phủ không phải tới để

mời Bát vương thiên tuế làm chứng, mà là muốn đem án oan hơn hai mươi năm trước tâu lên Thánh thượng, xin Thánh

thượng tra rõ án này!".

Nhất thời cả người Kim Kiền chao đảo, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Rút lại lời nói trước, rút lại lời nói trước!

Thế này căn bản là đứng trên lưỡi đao đi liều mạng à!

Cách làm như thế, nếu không cẩn thân,

chọc giận Bát vương, chọc giận Thánh thượng, đừng nói thay Lý hậu lật lại bản án, sợ là đến cả trên dưới Khai Phong phủ cộng thêm cô di tỷ muội nhà lão Bao

ngài cũng bị mất đầu hết cả!

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Lúc này sắc mặt Lý hậu cũng có chút trắng bệch, đôi mắt mù trừng trừng nhìn Bao đại nhân, hồi lâu sau mới run rẩy thốt lên: "Bao khanh, hành động này không khỏi quá mức nguy hiểm...".

Bao đại nhân đoạt trước một bước, nghiêm nghị cất tiếng: "Thái hậu, Lưu hậu và Quách Hòe đã ra chiêu trước, lúc này nguy hiểm vô cùng, nếu chúng ta không nhân cơ hội này xuất ra hiểm chiêu, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa. Tới lúc đó oan tình

thiện ác, về đường ngay, về lẽ phải, Thái hậu và vi thần khó tránh khỏi lỗi lầm này!".

Đôi mắt mù của Thái hậu đăm đăm khóa chặt Bao đại nhân, đôi môi run run nói: "Bao khanh quả thực muốn đánh

của Thái hậu không được giải, Thánh thượng ngay đến mẫu thân cũng chẳng nhận, như vậy công lý trong thiên hạ đều bi che mờ hết cả, luân về tình thân, về

Bao đại nhân ngắng phắt lên, mắt sắc như điện, sang sảng cất tiếng: "Vi thần không đánh cược, mà là tin tưởng!"

cược một lần?!".

"Tin tưởng?"

"Vi thần tin Thánh thượng là bậc minh quân, tin vào luật pháp Đại Tống, tin vào công lý trong thiên hạ, tin rằng lũ gian thần tiểu nhân chẳng được chết già, tin rằng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt!"

Những lời này thốt ra làm chấn động lòng người, lại nhìn nhân sĩ có mặt trong phòng, thần sắc khác hẳn vẻ kinh ngạc nghi ngờ mới rồi.

Tứ đại hiệu úy mắt sáng rực, thần sắc nghiêm nghị.

quang.

Triển Chiêu thân thẳng như tùng, đôi mắt sáng trong vắt gơn sóng.

Công Tôn tiên sinh khuôn mặt nho nhã bình thản, đôi mắt phượng lấp lánh ánh

Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước hơi hồng lên, khuôn mặt lộ vẻ kính phục.

Kim Kiền hai mắt đỏ hồng, mồ hôi đầy trán, sáng lên bóng loáng, lòng thầm kêu rên:

Hay cho Quách Hòe, Lưu hậu, người

Mà điều nguy hiểm chính là, Bao Hắc Tử này lai chính là tiền bảo hiểm và phiếu ăn của mình, nay lãnh đạo quyết đi liều mang, mình thân làm thuộc ha, sao có thể tránh được...

cùng"...

nặng thêm rồi...

nào cũng không dễ động vào, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ chọc tới Bao Hắc Tử! Hôm nay vừa khéo, Bao Hắc Tử bi bức điện lên, mặt đen nặng trịch, càng kiên quyết xuất ra "tử kế", "lành làm gáo vỡ làm muôi, tử chiến đến

Oi trời ơi, xem ra chứng tinh thần phân liệt, mộng du của mình có xu hướng Lý hậu từ từ khép đôi mắt mù, thần sắc càng thêm trịnh trọng, chậm rãi gật đầu nói: "Bao khanh nói rất phải, ai gia tất cả đều giao cho Bao khanh an bài".

"Vi thần đa tạ Thái hậu!", Bao đại nhân ôm quyền, thi lễ.

Nói đoạn xoay người nheo mắt, nghiêm nghị dặn dò: "Triển hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho ngươi toàn quyền phụ trách sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia, trong bảy ngày này không được xảy ra sơ suất gì!".

"Thuộc hạ tuân lệnh!", Triển Chiêu bước lên ôm quyền đáp.

Bao đại nhân gật gật đầu, giọng hòa hoãn trở lại: "Triển hộ vệ, trong bảy ngày này, e rằng sẽ có biến, vạn sự cần phải cần thận!".

Triển Chiêu gật đầu, nghiêm trang đáp: "Đại nhân xin hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!".

Bao đại nhân gật đầu, rồi quay người nói với Lý hậu: "Thái hậu, trong bảy ngày này, kim hoàn vẫn phải do Tiểu vương gia giữ, để đề phòng vạn nhất".

Lý hậu đáp: "Ai gia hiểu rõ".

Vẻ mặt Bao đại nhân giãn ra, ngẫm nghĩ một lát, lại quay sang Công Tôn tiên sinh nói: "Công Tôn tiên sinh, đã nhiều ngày nay tiên sinh trị bệnh mắt cho Thái hậu, có khởi sắc gì không?".

Công Tôn tiên sinh nghe xong liền nhíu chặt mày: "Bẩm đại nhân, bệnh mắt của Thái hậu đã bỏ lỡ không chữa trị một thời gian dài, nếu muốn trị dứt, e rằng không dễ, y thuật của học trò không tinh thông, chẩn trị mấy ngày rồi mà vẫn chưa khởi sắc".

"Điều này...", Bao đại nhân nhìn Lý

Lý hậu lại khẽ cười nói: "Bao khanh

hâu, khuôn mặt lô vẻ sầu muôn.

không cần lo lắng, hai mắt này của ai gia đã mù mười mấy năm rồi, đâu thể chữa khỏi trong một sớm một chiều."

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiền: "Kim bổ khoái cũng biết sơ về y thuật, liệu có cao kiến gì chăng?"

Kim Kiền đang suy tư về chứng bệnh mộng du của mình, bỗng nhiên nghe tiếng Công Tôn tiên sinh, vội ngước lên, vô cùng kinh ngạc nói: "Công Tôn tiên sinh đề cao thuộc hạ rồi, thuộc hạ nào có năng lực như vậy".

Phạm Dung Hoa khuôn mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vội vàng bước tới, nắm lấy cánh tay Kim Kiền kéo Kim Kiền tới bên cạnh Lý hậu, vui vẻ nói: "Mau xem cho mẫu thân đi!".

"Tiểu Kim, thì ra đệ biết y thuật?!",

"Cái này...", Kim Kiền da mặt giật giật, nhìn Phạm Dung Hoa, chỉ thấy thiếu niên trước mắt, hai con ngươi lấp lánh trong vắt, đôi môi đỏ hàm chứa nụ cười, không khỏi ngắn ngơ tâm thần, liền vội vàng giật cánh tay ra, lui sang một bên nói: "Y thuật của thuộc hạ nông cạn, không dám, không dám!".

"Tiểu Kim!", đôi mắt Phạm Dung Hoa tối sầm lai, "Đê chưa bắt mạch, vì sao chắc chắn như vậy? Công Tôn tiên sinh đã đề cử đê, đê hà tất phải khiệm tốn? Tuc ngữ nói có bệnh thì vái tứ phương, đề trước cứ xem thử xem. Nếu thật sư không thể tri được, ta lai nghĩ cách khác, còn nếu Tiểu Kim đề thật sư có phương pháp trị liệu, như thế chẳng phải mắt của mẫu thân sẽ có hy vọng nhìn lai rồi ư!

"Tiểu vương gia, thuộc hạ sẽ bắt mạch cho Thái hậu! Xin Tiểu vương gia hãy an tâm, chớ nên nóng nảy!"

Tiểu Kim...".

Kim Kiền chỉ thấy màng nhĩ ong ong hết cả, vèo một cái liền tiến lên, ôm quyền hô.

Lại nhìn mọi người trong phòng, ai nấy đều lắc đầu bất đắc dĩ.

Lý hậu hé môi cười nói: "Làm phiền Kim bổ khoái rồi".

"Không dám...", Kim Kiền gật đầu thi lễ, bước lên đặt tay lên mạch môn Thái hậu, không lâu sau liền thu lại ngón tay, rồi mở to đôi mắt nhỏ xem xét hai mắt Lý hậu một lát mới lùi lại đứng sang một bên, cúi đầu không nói, thầm nghĩ trong lòng:

quả nhiên lợi hại, đôi mắt mù này của Lý hậu đã được ông ta điều trị, mạch máu dần dần thông rồi, chỉ là thuật châm cứu của Công Tôn Trúc Tử không tinh, nếu có thêm "Tam thập lục huyệt trấn châm quyết" của đại sư phụ truyền dạy, thì hai mắt của Thái hậu nhất định sẽ có hy vọng

Châc, cái lão Công Tôn Trúc Tử này

Chỉ là...

phục hồi thi lưc...

Nhãn cầu của Kim Kiền đảo một vòng, chân mày nhíu chặt, ôm quyền nói: "Thuộc hạ tài hẹn học ít, chỉ đành bó tay", lòng lai thầm nghĩ:

Tuy nói trị khỏi hai mắt cho Thái hậu chính là lập được đại công, tất nhiên sẽ có một đám ngân lượng thưởng từ trên trời rơi xuống, nhưng nếu không cẩn thận làm lộ ra thân phận đệ tử đích truyền của "Y tiên", "Độc thánh", đưa kẻ thù tới, thì cái mạng nhỏ của mình sợ rằng chẳng giữ được, đến lúc đó cho dù là núi vàng núi bac cũng chẳng có phúc mà hưởng...

Chậc chậc, dù thế nào thì hiện tại cơm áo mình chẳng phải lo, không cần mạo hiểm tính mạng, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện là tốt nhất!

Mọi người nghe được những lời này

của Kim Kiền, đều có chút thất vọng.

Phạm Dung Hoa thể hiện rõ ràng nhất, thở dài một hơi, đôi con ngươi lấp lánh ánh nước lộ vẻ buồn bã nhìn Lý hậu, rũ mắt không nói tiếp nữa.

Công Tôn tiên sinh nhíu mày một lát, rồi vuốt râu nói: "Kim bổ khoái cũng không có cách nào... haizzz, học trò sẽ tiếp tục tra cứu y thư, xin Thái hậu đừng lo lắng quá!".

Lý hậu chầm chậm lắc đầu: "Không sao, việc trước mắt quan trọng hơn".

tinh thần, cao giọng cất tiếng: "Bảy ngày sau, thiên đạo công lý, tất sẽ sáng tỏ trong thiên hạ!".

Những lời này Bao đại nhân nói rất

Bao đại nhân gật đầu, chấn chỉnh lại

hùng hồn, nói thì dễ dàng, nhưng vạn vạn lần ngài lại không ngờ được rằng bảy ngày này, cũng là bảy ngày khó khăn nhất của Khai Phong phủ trong lịch sử từ trước đến giờ.

Sau khi sự việc xảy ra từng có người tuyên bố đó là: Quá khứ đau thương không dám hồi tưởng...

Hồi tám

Khai Phong phủ bảy ngày nguy hiểm,

Nam Thanh cung kim hoàn xuất thể.

Phủ doãn Khai Phong Bao đại nhân trời sinh mặt đã đen, đây chính là chuyện mọi người ai ai cũng biết.

Nhưng bổ khoái nha dịch trên dưới Khai Phong phủ cũng biến thành mặt đen, lại là chuyện của mấy ngày gần đây.

Lương mỗi khi nhắc đến sai nha của Khai Phong phủ, tự nhiên đều là hai từ "oai phong, liêm khiết", thì mấy ngày này, nói đến bổ khoái nha dịch Khai Phong phủ, lại chỉ có một câu: "Khai Phong phủ gặp phải đại kiếp hay sao mà mặt ai cũng đều đen hơn đít nồi vây?".

Nếu trước đây bách tính thành Biện

Nếu hỏi nguyên do trong đó thì, haizzz...

Một lời khó mà nói hết...

Nếu thật sự muốn biết tường tận, thì phải bắt đầu từ buổi tối của sáu ngày trước.

Sáu ngày trước, Bao đai nhân tai khách sảnh đã ha lệnh, cho nên Ngư tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu không dám trễ nải, tối đó đêm còn chưa sâu, lập tức triệu tập bổ khoái trên dưới phủ nha, truyền đạt nghiêm lệnh: Trong vòng bảy ngày, phải tăng cường canh gác bảo vệ Bao đại nhân cùng hai người bà con xa trong Phu Tử viên, không được sơ suất.

Chúng bổ khoái nha dịch trước giờ đã

giao phó cũng biết hai người này nhất định có liên quan đến đại án, sợ rằng tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

được huấn luyện thành quen, không cần

Quả nhiên, đêm hôm đó, liền có mấy tên vô lại che mặt leo tường nhảy vào, nghĩ muốn giết hai người nọ diệt khẩu.

Kết quả tất nhiên không cần phải nói.

Có điều mấy tên dạ hành thích khách này, một tháng mà không năm lần bảy lượt đại náo Khai Phong phủ thì chẳng bình thường chút nào. Huống hồ võ nghệ mấy tên thích khách đó cũng thường thường, chưa cần đến Triển đại nhân và

Tứ đại hiệu úy xuất thủ thì đã bị chúng nha dịch Khai Phong phủ vây chặt bắt ngay tại trận.

Chỉ là mấy tên thích khách đó miệng như ngậm tăm, còn chưa đợi Bao đại nhân tra hỏi đã uống thuốc độc tự sát.

Đây cũng là chuyện thường, nha dịch Khai Phong phủ gặp nhiều rồi, nên đối với loại tình huống nhỏ này cũng chẳng để trong lòng.

Có điều, mọi người không ngờ được rằng, chuyện này lại gieo xuống một mầm họa...

lặng, mọi người đang say giấc nồng thì bỗng nghe trong phòng Triển đại nhân truyền ra một tiếng rú kinh hồn, vong thấu trời xanh, kinh đông người trong phủ. Từ Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, cho đến tạp dịch Tạo ban, đều nhảy dựng từ trên giường xuống, chạy thẳng tới phòng ngủ của Triển đại nhân ở Phu Tử viên.

Nửa đêm hôm đó, trời khuya tĩnh

Đến khi mọi người chạy tới nơi, thì thấy trước phòng Triển đại nhân, một thân hình gầy gò đang đứng tựa vào cửa, đầu tóc tán loạn, hai mắt ánh lên tia kinh hãi, người kia đúng là Kim Kiền Kim bổ khoái phụng lệnh theo sát bảo vệ Phạm

Dung Hoa.

da hơi giất giất.

Mà bên cạnh Kim Kiền, là Triển đại nhân thân vận áo đỏ, cùng bốn vị Hiệu úy đại nhân khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Điều khiến người ta sửng sốt hơn chính là Triển đại nhân trước giờ vốn

trầm tĩnh lúc này trên gương mặt tuấn tú

Mọi người lại càng không hiểu vạn phần.

Công Tôn tiên sinh đang định bước lên hỏi thì bỗng nghe trong phòng lại vang lên một tiếng rú dài, hệt như tiếng hạc kêu thê thiết, rống gào rú rít, âm

thanh chói tai buốt óc, chọc thẳng tới trời, nhất thời khiến mọi người chấn động ngây người tại chỗ.

Bao đại nhân sửng sốt kêu lên: "Lẽ nào Phạm Dung Hoa đã xảy ra chuyện?! Triển hộ vệ, mau theo bản phủ vào phòng xem sao!".

"Đại nhân...", Triển Chiêu tiến lên

"Không xảy ra chuyện, chỉ e là...".

"Chỉ e là...?", Bao đại nhân nhíu

ngăn Bao đại nhân lại, rũ mắt nói,

mày.

qua là Hoa Nhi ngủ say nên ngáy mà thôi".

"Ngáy?!", mắt mọi người cơ hồ như muốn lot tròng rớt ra ngoài.

"Hiền chất à...", trong phòng bên cạnh của Phu Tử viện truyền ra âm thanh của một phu nhân, mọi người đều biết đó chính là người cô họ hàng xa của Bao đại nhân, chỉ nghe lão phu nhân rành rọt nói: "Hiền chất không cần lo lắng, chẳng

Lại nghe cô mẫu của Bao đại nhân

dê cả!

Ai ngáy mà có thể phát ra âm thanh như vây, chẳng thua kém gì giết lơn mổ xấu như vậy, nếu bị kinh sợ thì nửa đêm ngủ sẽ ngáy, hơn nữa còn ngáy rung trời, không cách nào trị được".

tiếp tục nói: "Lúc nhỏ Hoa Nhi đã có tật

Mọi người đều đen mặt, mây đen bay

tên thích khách kia?!

đầy đầu, ngơ ngác nhìn nhau.

Bị kinh sợ?! Lẽ nào chính là vì mấy

Hồi lâu sau mới thấy Công Tôn tiên sinh chậm rãi thốt ra một câu: "Phạm

sinh chậm rãi thốt ra một câu: "Phạm Dung Hoa quả là có thiên phú dị bẩm, sau này tất thành vật báu!".

"Công Tôn tiên sinh nói rất phải...", Bao đại nhân phụ họa.

Gió đêm vi vút thổi qua...

Mọi người đều trợn mắt, mở trừng trừng.

"Khụ khụ...", Bao đại nhân ho khan mấy tiếng, tiếp tục hỏi "Chẳng hay mấy ngày thì có thể trở lại bình thường?".

"Nếu không tiếp tục bị kinh sợ, thì ba đến năm ngày liền trở lại bình thường...", lão phu nhân trong phòng đáp. "Lẽ nào cả đêm đều như thế?", Công Tôn tiên sinh cũng truy hỏi.

"Đa phần là cả đêm đều như thế... quen rồi thì sẽ thấy tốt hơn..."

Quen?! Làm sao mà quen?!

Bao đại nhân nhíu chặt chân mày, quay đầu nghiêm mặt hỏi Công Tôn tiên sinh: "Công Tôn tiên sinh có cách gì không?".

"Việc này...", khuôn mặt nho nhã lộ vẻ lúng túng, "học trò chưa từng nghe nói đến có kiểu ngáy như thế, nhất thời cũng

nói đến đây, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh sáng lên, liền quay sang hỏi Kim Kiền, "Kim bổ khoái có kiến nghị gì không?".

không có phương pháp khả thi nào...",

Kim Kiền nheo mắt nhíu mày hồi lâu, mới ưỡn người thẳng lưng, ôm quyền hùng hồn đáp: "Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!".

Nói xong, liền xoay người đẩy cửa bước vào không một tiếng động.

Đột nhiên, trong phòng lại truyền ra một tiếng ngáy như sấm, chấn động tới mức mạt gỗ trên nóc nhà rơi lả tả, mọi người hoảng hốt, không hẹn mà cùng bịt tai lùi ra sau mấy bước.

Chợt nghe tiếng trong phòng vang lên tiếng bước chân lảo đảo, còn có tiếng

bàn ghế xô vào nhau, cánh cửa gỗ kêu rầm một tiếng bị đá tung, Kim Kiền lao vút ra ngoài.

"Thuộc, thuộc hạ vô năng...", mặc dù

lúc đó đêm đã rất khuya rồi, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ da mặt Kim Kiền giựt lên giựt xuống không ngừng.

Bao đại nhân quay đầu nhìn Công Tôn tiên sinh, lát sau mới thốt ra một câu: "Chi bằng gọi dậy...".

"Hiền chất, không được!", lão phu nhân phòng bên vội vàng cất tiếng, "Nếu gọi Hoa Nhi tỉnh lại, tới lúc nó ngủ tiếp, ngáy còn to hơn...".

"Cái này...", Bao đại nhân chớp chớp mắt, lại nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh rũ mắt chau mày.

Bao đại nhân thở dài, chắp tay hướng về phía phòng bên cạnh nói, "Cô mẫu xin hãy nghỉ ngơi trước", lại quay đầu nhìn hai người ở cửa, tiếp: "Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, an nguy của Pham Dung Hoa "Đó là bổn phận của thuộc ha", Triển

phải lưu tâm nhiều hơn...".

Chiêu ôm quyền.

"... Là bốn phận của thuộc hạ", Kim Kiền ôm quyền.

Bao đại nhân gật gật đầu, dặn dò mọi người ai nấy về phòng mình nghỉ ngơi.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi ngó anh, không biết làm sao, chỉ đành y lệnh về phòng.

Bốn vị Hiệu úy nhìn hai người Triển,

sang nhìn nhau, cuối cùng Vương Triều cất tiếng: "Bên ngoài gió lớn, Triển đại nhân, Kim bổ khoái, xin hãy mau mau trở về phòng, ngoài này có bốn chúng thuộc hạ ở đây, nhất định sẽ không có gì đáng ngại!".

Kim đứng sừng sững bất động, lại quay

Chỉ thấy da mặt Kim Kiền giật giật, vội ngắng đầu lên, nói như thật: "Cái đó... thuộc hạ thấy cảnh đẹp ngày lành thế này, thích hợp để ngắm trăng... khụ khụ...".

Ngắm trăng? Hả?

Bốn người ngắng đầu, thì thấy mây

đen dày đặc, tối như hũ nút, đến cả một mảnh trăng non bé tí ti cũng không có, lấy đâu ra trăng mà ngắm?

Vậy mà Triển Chiêu lại gật đầu nói: "Quả nhiên là ánh trăng hiếm thấy...".

Triển đai nhân sao?!

Tron mắt nói láo?!

Bốn người kinh ngạc.

Hồi lâu sau, chỉ có Mã Hán phản ứng nhanh, ôm quyền: "Nếu đã như thế, vậy bốn người bọn thuộc hạ sẽ đi tuần tra nơi khác, nơi này xin phiền Triển đại nhân và Kim bổ khoái!".

Dứt lời bốn người ôm quyền rời đi.

Vì thế trong Phu Tử viện lớn đến nhường ấy, chỉ còn lại hai người Kim Kiền và Triển Chiêu, cô độc trong gió.

"Lúc thức thì lải nhải lắm lời không thôi, sao đến cả ngủ cũng không để cho người khác yên...", Kim Kiền, da mặt rúm ró, lầm bẩm nói.

Triển Chiêu ôm kiếm đứng thẳng, đôi mắt sáng nhìn về phía xa, cũng không cong lên, thong thả buông ra một câu: "So với người nào đó... đích thực là tài năng cao hơn một bậc...".

biết nghĩ tới cái gì mà đôi môi mỏng

"Không có gì..."

"Hả? Triển đại nhân ngài nói gì?"

Chậc, con mèo này, càng lúc càng khó nắm bắt.

Sự thực chứng minh, Lý hậu kinh nghiệm quả nhiên phong phú, miệng vàng đã tiên đoán, thì đúng thật tiếng ngáy

đã tiên đoán, thì đúng thật tiếng ngáy khủng bố ấy, đều đều mỗi khắc một lần không hơn không kém, liên tục cho tới bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, đến khi Phạm Dung Hoa thức dậy liền kinh ngạc phát hiện ra trên dưới Khai Phong phủ đều nhìn mình với ánh mắt ai oán, thầm thấy khó hiểu, liền kéo Kim Kiền đến chỗ vắng hỏi.

"Tiểu Kim, hôm nay vì sao mọi người đều có chút quái dị như vậy?"

"Vương gia thật không biết?"

"Dung Hoa không rõ."

"Vương gia có biết sau khi Vương gia bị kinh hãi, lúc ngủ say tiếng ngáy... ờ... có chút chói tai không?"

"Việc này... Dung Hoa từng nghe mẫu thân nhắc tới, từ nhỏ Dung Hoa đã có tật xấu này, nhưng cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là có chút ầm ĩ thôi."

"Có chút ầm ĩ?! Lẽ nào hàng xóm bên cạnh không có ai... ờ thì..." trách cứ sao?!

"Tiểu Kim nói đùa rồi, Dung Hoa và

mẫu thân sống ở ngoại thành, dân cư thưa thớt, nào có hàng xóm chứ? Vả lại mẫu thân cũng nói, sau khi quen rồi thì không sao cả."

"Tiểu Kim, có phải thân thể đệ khó chịu không? Sao sắc mặt lại kém vậy?!"

... "

٠٠ ;

"Tiểu Kim, không lẽ tối qua đệ gác đêm bị nhiễm lạnh? Haizzz, Dung Hoa lo lắng quả không sai, Tiểu Kim đệ thân

hình gầy nhỏ như vậy, gác đêm thật quá

chuyện với Triển đại nhân, tối nay không để đệ gác nữa, Tiểu Kim hôm nay hãy ngủ cùng Dung Hoa, nghỉ ngơi một đêm..."

"Vương gia những lời này nói sai rồi! Đó là chức trách của ti chức! Sao có thể

mức vất vả! Nếu không Dung Hoa sẽ nói

"Tiểu Kim... sắc mặt đệ càng lúc càng kém. Không được! Dung Hoa phải

càng kém. Không được! Dung Hoa phải đi nói chuyện với Triển đại nhân..."

"Tiểu vương gia!!!"

biếng nhác được!!!"

"Tiểu Kim, đệ quỳ xuống làm gì? Mau đứng lên, mau đứng lên!"

"Tiểu vương gia, tấm lòng son của ti

chức, chỉ có ông trời mới tỏ. Trên dưới Khai Phong phủ đều ra sức vì sự an nguy của Vương gia và Thái hậu, thuộc hạ sao có thể chỉ lo cho bản thân?! Tiểu vương gia làm vậy há chẳng phải đẩy Kim Kiền vào chỗ bất nghĩa sao?!"

"Tiểu Kim... đệ tuổi còn nhỏ, vậy mà lại đại nghĩa đến thế... Dung Hoa cảm phục!"

"Vương gia quá khen!"

dùng..."

Bô lô ba la... ong ong ong ong...

Kim Kiền ngắng đầu nhìn trời, lại cảm

thấy trước mắt bươm bướm cũng bận rộn, ong cũng bay đi, còn ruồi muỗi hàng

Đêm thì ngáy đến kinh hồn, ngày thì

đàn vo ve xung quanh...

"Nếu Tiểu Kim đã kiên trì như vậy,

Dung Hoa cũng nghe theo đệ. Có điều Tiểu Kim, xem sắc mặt đệ này, phải bồi bổ nhiều một chút, tục ngữ thường nói, canh gà là bổ nhất... Dung Hoa có cách hầm canh gà gia truyền, chỉ cần chưng cách thủy cả con gà một canh giờ, lại

ma âm quanh tai...

phục...

phạm quý tộc như vậy, là do ngày ngày được thanh âm tụng niệm của Phạm Dung Hoa hun đúc, đã sớm tu thành chính quả, phi thăng viên mãn! Thực phục sát đất, không thể không

Chả trách đồng chí Lý hậu nhẫn nhục

chịu đựng giấu mình ở dân gian mười mấy năm mà vẫn duy trì được phong

Hừ! Con mèo kia chẳng nghĩa khí gì cả, một mình "tuần tra phủ nha" sao mà lại đi lâu như thế...

Ông trời ơi...

Tóm lại, sau cả ngày Kim bố khoái liều mình xả thân đi theo bảo vệ, máu và nước mắt loang lổ, Khai Phong phủ nghênh đón đêm thứ hai.

Đáng tiếc, dường như Quách Hòe rất không cam tâm, lại phái nhóm sát thủ thứ hai tới.

So với nhóm trước võ công cao cường hơn một chút, nhưng vẫn không phải là đối thủ của nha dịch trên dưới Khai Phong phủ, chỉ chống đỡ được qua mấy hiệp liền bị bắt, lại uống thuốc độc tự sát y như nhóm trước.

Đêm ấy, tiếng ngáy của Phạm Dung Hoa càng có uy lực hơn.

Ngày hôm sau, toàn Khai Phong phủ, từ bổ khoái đi tuần phủ cho đến tạo dịch quét dọn, ai nấy hai mắt đều thâm quầng đen kịt.

Sắc mặt Kim Kiền đen lại, còn đôi mắt sáng của Triển đại nhân thì ảm đạm hẳn đi.

Ngày thứ ba, nhóm sát thủ thứ ba lại

trận. Mấy tên thích khách thấy tình hình như vậy, sợ đến vỡ mật vội vàng uống thuốc độc tự sát.

Mặc dù nghe nói đồng chí Phạm Dung Hoa được trông nom chu đáo nên không bi kinh hãi, nhưng tiếng ngáy đêm ấy lai

anh dũng tới, vừa vào đến phủ nha liền bị rất đông chúng nha dịch gầm lên một tiếng xông vào, bắt giữ hành hung tại

Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ, mặt mũi ai nấy đều hung ác độc địa, giống y chang bọn cường đạo.

đạt tới một tầng cao mới.

Công Tôn tiên sinh bế quan trong

phòng hai canh giờ, lật giở y thư, không có kết quả.

Bao đại nhân lên triều trên đường hồi phủ, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

Kim Kiền hai mắt rệu rã, Triển đại nhân sắc mặt xanh đen.

Ngày thứ tư, không có sát thủ đột nhập, một mảnh bình yên, mọi người cảm khái vạn phần, lục tục đi ngủ sớm.

Màn đêm buông xuống, tiếng ngáy của

Công Tôn tiên sinh bế quan trong phòng thuốc bốn canh giờ, không có kết quả...

Nghe nói Bao đại nhân lúc lên triều sớm, thiếu chút nữa bổ nhào.

Kim Kiền đi một bước loạng choạng

một bước, Triển đại nhân thỉnh thoảng lại

Phạm Dung Hoa tiếp tục ngang bằng hôm trước. Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ mặt đen như đít nồi, xuống tay tàn nhẫn, trôm đao trong thành Biên Lương

bởi vây ít đi ba phần.

nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày thứ năm, không có sát thủ đột nhập, mọi người vui mừng khôn xiết.

Tiếng ngáy đã hạ xuống bằng ngày đầu tiên.

Hôm sau, tinh thần mọi người đều chuyển biến tốt đẹp.

Công Tôn tiên sinh thành quả vượt trội, cuối cùng đã nấu ra một chén thuốc, mời Phạm Dung Hoa uống vào.

Thời gian ngủ trưa của Bao đại nhân

tăng thêm.

Kim Kiền tinh thần vẫn rệu rã như cũ, Triển hộ vệ thỉnh thoảng lại nhắm mắt luyện công như trước.

Ngày thứ sáu, có rất đông thích khách đột kích, công phu tăng đột biến, thế như chẻ tre.

Chúng bổ khoái không địch lại, Tứ đại hiệu úy bại trận.

Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ quyết

kiếm như điện, máu thịt tung tóe, không kẻ nào địch nổi. Chỉ trong chốc lát, đám sát thủ đã bị bắt hết, cũng giống như những ngày trước, chúng đều uống thuốc độc tự sát.

đoán kịp thời, vỗ bàn đứng lên, phi thân bay tới, nơi bóng áo đỏ lướt qua, bóng

thái "Bản giao hưởng định mệnh" của Beethoven. Kết quả là, trắng một đêm được nghệ

Đêm ấy tiếng ngáy mang đầy đủ sắc

thuật vô tiền khoáng hậu hun đúc, trên dưới Khai Phong phủ đều chung một mối thù, đồng tâm hiệp lực, chí vững như thành đồng, quả là một kỷ niệm quý giá

nhất trong lịch sử.

Sau đó, tất cả liền nghênh đón đêm thứ bảy.

Trăng sáng sao thưa, gió mát vòn gốc thụ, vốn phải là một đêm cảnh đẹp mỹ lệ, trước hoa dưới trăng, nhưng trong phủ nha Khai Phong phủ, lại là một mảnh âm u đáng sợ, bầu không khí quỷ dị đủ dọa những kẻ yếu bóng vía, trông gà hóa cuốc.

"Mấy người bên kia, cần thận một

Một đại hán, tay cầm cương đao, đứng ngay trước Phu Tử viện hô to chỉ huy, rất có khí thế, đó chính là Lý Thiệu, bổ đầu Khai Phong phủ.

Lại nhìn vào trong Phu Tử viện, chúng nha dịch đã bày sẵn thế trận nghênh địch,

ai nấy mắt phát hung quang, cổ tay răng

đột nhập nữa!"

rắc hằm hè.

chút, đêm hôm trước sơ hở xuất hiện từ phía tây viện các ngươi đấy! Còn nữa, phái một huynh đệ lên nóc nhà, hôm nay trên đó phải quan sát, canh gác kỹ lưỡng vào, ngàn van lần không được để kẻ khác

cần mật trong bảy ngày, hôm nay chính là ngày cuối cùng, Lý mỗ cũng biết mấy ngày nay các huynh đệ rất cực khổ, nhưng đêm cuối cùng này, tuyết đối không thể để xảy ra vấn đề gì! Đêm nay phải tử chiến đến cùng, không thành công cũng thành nhân! Các huynh đê có hiểu rõ không?!". "Hiểu rõ!", chúng nha dịch đồng thanh

Lý bổ đầu kiểm tra một vòng trong viện, thấy hộ vệ nha dịch đã sắp xếp đâu vào đấy, canh giữ cẩn mật, một giọt nước cũng không lọt, lúc này mới vừa ý gật gật đầu, lại trở lại chính giữa Phu Tử viện, cất tiếng sang sảng: "Các vị huynh đệ, Bao đại nhân đã hạ nghiêm lệnh canh giữ

đáp.

Lý bố đầu nghiêm sắc mặt gật đầu, ngẫm nghĩ một chút, lại cất bước đi tuần tra xung quanh.

Mà trong khách sảnh, các tinh anh của Khai Phong phủ cũng trong trạng thái căng thẳng.

"Thái hậu, chuyện ngày mai đã an bài thỏa đáng, tới lúc đó còn phải phiền Thái hậu hạ mình cùng vi thần đến cung Nam Thanh chúc thọ Địch nương nương."

Trong khách sảnh Bao đại nhân đứng

ôm quyền, cung kính nói.

Lý hậu nghe xong gật đầu, mở miệng: "Tất cả phải nhờ cậy Bao khanh rồi".

"Xin Thái hậu hãy an tâm!", Bao đại nhân ôm quyền, cung kính đáp, ngưng một chút, lại quay người, nhìn chúng nhân với vẻ mặt mệt mỏi xung quanh, cất tiếng, "Chư vị mấy hôm nay vất vả rồi...".

Mọi người nghe vậy, đôi mắt bất giác phát ra những tia lấp lánh, vội vàng ôm quyền đáp: "Đó là bổn phận của chúng thuộc hạ!".

bản phủ đem vu án 'Li miêu hoán thái tử' bầm báo rõ với Thánh thượng, tới khi ấy có Bát vương thiên tuế và Trần công công làm chứng, thì sư an toàn của Thái hâu và Tiểu vương gia tất nhiên sẽ không cần phải hao tâm tổn trí nữa", nói đến đây Bao đại nhân nghiệm sắc mặt, lại cao giọng nói, "Đêm nay sự an toàn của Thái hâu và Tiểu vương gia tuyết đối không được để xảy ra nửa phần sai sót, chư vi có hiểu không?!".

Bao đại nhân gật đầu: "Ngày mai đợi

"Thuộc hạ đã rõ!", mọi người đồng thanh đáp.

Bao đại nhân nhìn quanh một lượt,

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời khách sảnh chìm trong im lặng.

Moi người đều nhìn nhau, muốn nói

khẽ gật đầu, hạ giọng nói: "Ngày mai còn phải dây sớm, tất cả đều nghỉ sớm đi...".

nhưng lại thôi.

Bao đại nhân thấy thế cũng thầm thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn sang Công

dài một tiếng, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh hỏi: "Công Tôn tiên sinh, thuốc bổ phổi chế cho Tiểu vương gia đã chuẩn bị tốt rồi chứ?".

Công Tôn tiên sinh rầu rĩ đáp: "Đã

sớm chuẩn bị xong, nhưng học trò chỉ sợ... hiệu quả không được nhiều...".

Mọi người nhất thời cảm thấy hư thoát.

Phạm Dung Hoa nghe xong, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc, hàng mi dài rũ xuống một lát, cuối cùng không nhịn nổi, mở miệng hỏi: "Công Tôn tiên sinh, từ hôm qua Dung Hoa đã thắc mắc, thân thể Dung Hoa khỏe mạnh, vì sao còn phải uống thuốc bổ?".

"Việc này...", đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh đảo một vòng, cúi đầu không nói. Lại nhìn sang mọi người trong phòng, cũng cúi đầu trầm mặc.

<u>©DTV</u>

Pham Dung Hoa nhìn xung quanh môt

lượt, đôi mày nhỏ khẽ nhíu, bước hai bước đến trước mặt Kim Kiền không vui nói: "Tiểu Kim, vì sao mấy hôm nay mọi người Khai Phong phủ nhìn thấy Dung Hoa sắc mặt đều kỳ quái vậy? Vì sao mấy ngày nay tinh thần của Triển đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại ca đều kém như vậy? Dung Hoa truy hỏi đệ mấy hôm rồi đệ đều nhìn quanh, nói vòng vo, hôm nay nhất đinh đệ phải nói rõ cho Dung "Ôi? Sao lại hỏi ti chức?", Kim Kiền

Hoa biết!".

vô vùng kinh ngạc, ngắng đầu nhìn vị mỹ thiếu niên với vẻ mặt không vui phía trước.

"Dung Hoa cũng hỏi những người

khác, nhưng họ chỉ trả lời có lệ...", Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước nghiêm lại, nói "Tiểu Kim, Dung Hoa đối đãi với đệ như đệ đệ ruột thịt, hôm nay đệ nhất định không được lừa gạt Dung Hoa nữa!".

"Cái này...", Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ, liếc trái ngó phải, nhìn những người khác.

Chỉ thấy mọi người trong phòng, hoặc quay mặt đi, hoặc rũ mắt, hoặc ngắng nhìn lên trời, hoàn toàn là dáng vẻ chuyện không liên quan gì đến mình, không quan tâm.

Hừ hừ, mấy tên này...

Lại đưa mắt nhìn Phạm Dung Hoa với vẻ mặt kiên quyết hỏi cho ra ngọn ngành, Kim Kiền nhất thời thầm gào lên bất đắc dĩ:

Ăn ngay nói thật?! Phi! Mình còn

muốn lăn lộn ở đây nữa không?!

Xét theo tính cách này của Phạm Dung Hoa, nếu biết bản thân tạo ra phiền phức như vậy, còn làm liên lụy người khác, nhất định sẽ thức trắng đêm.

Nghĩ mà xem thân phận Phạm Dung Hoa tôn quý nhường nào, nếu thân thể có tổn hại, hao mòn gì, Lý hậu sẽ tức giận, ai có thể gánh vác được đây?!

Bao đại nhân tất nhiên đã nghĩ đến điểm này rồi, cho nên mới nghiêm lệnh trên dưới Khai Phong phủ không được loạn ngôn về vấn đề này.

Có điều theo như mình thấy thì đó chỉ là chuyện thứ yếu.

Nếu để Phạm Dung Hoa biết được sự thật, lại làm tăng áp lực cho Dung Hoa, tới khi má Phạm già này ngủ, thì đừng nói tới toàn Khai Phong phủ, e rằng cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này cũng đừng mong yên tĩnh được...

Nghĩ đến đây, toàn thân Kim Kiền không khỏi run lên một cái, vội vàng cúi đầu đáp: "Bẩm Vương gia, nguyên do trong này, ti chức thân phận thấp, lại càng không rõ, phiền Vương gia hỏi người khác!".

"Tiểu Kim... ngay cả đệ cũng không muốn nói cho Dung Hoa biết sự thật ư?!"

"Vương gia...", nghe được giọng nói run run của Phạm Dung Hoa, Kim Kiền bất giác ngắng đầu lên nhìn, nhất thời ngắn ra.

Dưới ánh nến, thiếu niên với khuôn mặt tinh khiết, đôi mắt lấp lánh ánh nước trong veo, hàng chân mày mảnh dài khẽ nhíu lại, nét đẹp mong manh như Tây Thi ôm ngực^[1], khiến cho người khác đau lòng không thôi.

[1] Tương truyền thời Xuân Thu có một mỹ nữ tên Tây Thi, do bị bệnh tim mà hay ôm ngực nhíu mày, có điều dù vậy nàng vẫn đẹp động lòng người. Cụm từ "Tây Thi ôm ngực" về sau được dùng để chỉ vẻ đẹp yếu ớt, mong manh khi bệnh tật của người con gái.

Nhất thời ba hồn của Kim Kiền bay đi

mất hai, âm thanh không tự chủ được bật thốt ra khỏi cổ họng: "Kỳ thực, mỗi đêm Vương gia đều...".

"Có thích khách!", thình lình một

giọng nói sang sảng vang lên, Kim Kiền liền hoàn hồn, chỉ cảm thấy một luồng kình phong lướt qua bên người, bóng áo đỏ đã tung cửa bay ra.

"Có thích khách?!", mọi người đều kinh hoàng thất sắc. Bao đại nhân thắng người, cao giọng quát: "Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, bảo vệ lão phu nhân!".

"Rõ!", bốn vị Hiệu úy tuốt đao khỏi vỏ, vây quanh bảo vệ Lý hậu, Phạm Dung Hoa, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Mấy người họ đứng đâu vào đấy, ánh mắt sáng rực, thế trận đã sẵn sàng đón địch, nhưng qua một lúc, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bình thường khi thích khách đột kích,

ngoài một mảnh tĩnh mịch, chẳng có chút âm thanh nào, tĩnh lặng tới mức khiến người ta rợn tóc gáy.

"Kim bổ khoái, mau đi xem thế nào!", Công Tôn tiên sinh vội nói.

nhất định phải là một phe giao đấu, binh khí va chạm vào nhau, tiếng hô tiếng quát không ngừng bên tai, nhưng lúc này, bên

"Dạ!", đôi mắt nhỏ của Kim Kiền long lên, rút từ bên hông ra một cái túi, lăm lăm trong tay, đẩy cửa bước vội ra ngoài, định thần nhìn kỹ, nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Ngay chính diện khách sảnh, giữa Phu

hàng chỉnh tề, đông đảo vô cùng, tên nào tên nấy mắt xếch, lông mày dựng ngược, tay cầm cương đao, sát khí tỏa ra tứ phía, ước chừng sơ sơ cũng phải có ít nhất năm, sáu mươi người.

Thích khách?!

Tử viên, đám người áo đen đứng thành

Cho tôi xin, căn bản là thế trận của

giặc cướp thổ phỉ thì đúng hơn!

Lai nhìn sang hai bên hông Phu Tử

viện, chúng bổ khoái nha dịch Khai Phong phủ, giơ đao vây đám áo đen vào chính giữa, người nào người nấy nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang.

Đợi đã, hung quang?!

Kim Kiền chớp chớp mắt, lại dụi dụi mắt, lúc này mới xác định mình thật sự không bị hoa mắt... Quả nhiên là hung quang, hơn nữa còn lóe lên ánh xanh quỷ dị, nhìn qua thì thấy hệt như đàn quỷ đói.

Mà phía trước đội nha dịch, bóng áo đỏ đứng độc lập, gió đêm ào ào, tà áo bay lên phần phật, kiếm bắn ra hàn quang, sát khí tung hoành.

Hay cho cảnh trí "một đêm trăng mờ gió lộng giết người".

Đột nhiên, cũng không biết ai thình lình quát lên một câu:

"Con bà nó, ông đây liều mạng với các ngươi!"

Thoáng cái, chúng nha dịch như mãnh hổ hạ sơn, quỷ đói vồ mồi, lăm lăm cương đao ào ạt xông lên, vung tay là chém, trở tay là phạt, chém chém giết giết, điên cuồng hét lên, hệt như đám áo đen trước mặt có mối thù giết cha, mối hận đoạt thể với họ vậy.

"Mẹ nó, còn dám tới?! Ông đây mấy ngày nay bị các ngươi hại cho thê thảm!"

"Con bà nó, bị các ngươi hết lần này đến lần khác tới quấy nhiễu, tối nay còn có kẻ sống sót sao?!"

"Tên nào mắt ngắn, lại phái cái đám rác rưởi bỏ đi này tới, lẽ nào coi Khai Phong phủ chúng ta là cái chợ bán rau sao?"

"Chém chết chúng đi, các huynh đệ, thù này không báo, mặt mũi Khai Phong

phủ chúng ta biết để vào đâu?!"

Ánh đao loang loáng dày đặc, tiếng

chửi mắng la hét không ngót.

huống lại như thế, nha dịch Khai Phong phủ phía đối diện còn giống sát thủ hơn cả đám sát thủ bọn chúng, nhất thời tay chân luống cuống, liên tục lui về sau.

Những thích khách kia đâu ngờ tình

Đừng nói những tay sát thủ này, đến cả Kim Kiền cũng trợn tròn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

Có điều, đám áo đen kia so với những sát thủ mấy ngày trước cũng hơn hẳn vài phần bản lĩnh. Mặc dù kinh ngạc vô cùng, nhưng chỉ trong chốc lát chúng liền khôi phục lại thế trận, lao lên phản công, rốt cuộc cũng có mười mấy tên sát thủ

Chỉ đáng tiếc, mấy tên đó còn chưa lộ ra khí thế đã thấy bóng áo đỏ lướt qua trước mắt, hàn quang lóe lên, xoẹt xoẹt

mấy tiếng liền ngã ra đất.

xông ra khỏi vòng vây, vung đao tiến lên.

Đám áo đen thấy tình hình không ổn, vội vàng lùi lại chống trả, bảo vệ một tên áo đen ngay chính giữa đội ngũ, tên này thổi chiếc còi ngậm trong miệng, âm thanh chói tai vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ.

Mọi người chỉ cảm thấy trong không trung tối sầm lại, bóng người tung bay, ngẳng lên nhìn thì thấy có mười mấy tên hai toán ngay giữa không trung, một toán lao thẳng vào khách sảnh, một toán xông tới chỗ Triển Chiêu.

Toán xông tới chỗ Triển Chiêu vừa

sát thủ áo đen phi tới, sau đó tách thành

đến gần liền bao vây tấn công, lập thành thế trận, mấy tên còn lại phòng thủ, công thủ phối hợp, bài bản đâu ra đấy, cho dù Nam hiệp Triển Chiêu võ công có trác tuyệt cũng bị quần đấu một chỗ, nhất thời khó mà thoát thân.

Mà toán xông vào khách sảnh, ra chiêu rất tàn nhẫn, chiêu chiêu hiểm độc, mười mấy sai dịch bảo vệ trước khách sảnh, chỉ chưa tới năm chiêu đã ngã

xuống, không đầy một khắc sau, trước cửa khách sảnh chỉ còn lại một người.

Mấy tên sát thủ áo đen định thần nhìn kỹ, thì thấy người này thân hình gầy nhỏ, mi mắt run run, là một bổ khoái tuổi còn thiếu niên, nên chẳng thèm để vào mắt, liền vung đao lên bổ thẳng vào người nọ.

"Keng!", tiếng cương đao va chạm vào nhau vang lên, hai thanh cương đao ngăn lại cương đao đoạt mệnh.

"Kim bổ khoái, ngươi không sao chứ?", xuất đao chính là hai người Trương Long, Triệu Hổ.

thận!".

Lời còn chưa dứt, liền thấy tay phải Kim Kiền vung lên một cái, một đám bột màu đen tung ra, bay thẳng vào mấy tên thích khách.

Trương Long, Triệu Hổ chỉ cảm thấy

một mùi tanh tưởi xông lên, định đưa tay che mũi nhưng hiềm một nỗi cương đao trong tay không thể buông ra được, chỉ

Nhưng đến khi hai người định thần nhìn kỹ, liền kinh ngạc, trước mắt nào thấy bóng dáng Kim Kiền, lại đưa mắt nhìn quanh thì thấy Kim Kiền đã lẻn ra sau lưng hai người từ bao giờ, miệng còn oang oang hô lên: "Hai vi đai nhân, cẩn

đành cắn răng cố chịu.

Bồng nhiên, cảm thấy áp lực trên cương đao biến mất, lai vang lên những tiếng trầm đục, liền đưa mắt nhìn, thì thấy mấy tên sát thủ áo đen vây quanh trước cửa đã nằm thẳng cẳng dưới đất, mặt mũi xanh lét. Mà điều quỷ dị nhất chính là, mấy tên đó hai mắt đều tron tròn, xung quanh còn có quầng mắt xanh đen, có vài phần giống với quầng mắt đen sì của chúng nhân Khai Phong phủ mấy ngày nay.

Trương Long, Triệu Hổ kinh ngạc.

Kim Kiền xách theo một túi lớn, thở

muốn chết?! Ta gọi cái này chính là gậy ông lại đập lưng ông!"

Hai giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống từ thái dương Trương Long, Triệu Hồ, dưới ánh đao phản chiếu, họ thấy rõ mồn

"Đây là?!", giọng nói quen thuộc vang

môt.

phì phì tiến lên, điên cuồng vốc phần đen ném vào mấy tên đó, vừa rắc vừa lẫm bẩm nói: "Thụy tán' này vừa rắc lên, sẽ khiến da thịt các người cứng như sắt, mười ngày mười đêm cũng không cách nào nhắm mắt mà ngủ được, hừ hừ... độc của ta không giết chết các người, nhẽ nào còn không khiến các người khốn khổ liền thấy Triển Chiêu đã đứng trước cửa tự bao giờ, nhìn đám sát thủ áo đen nằm thẳng tắp đầy đất, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

"Việc này...", Trương Long, Triệu Hồ

cười khan, "may nhờ có Kim bổ khoái,

nhờ có Kim bổ khoái!".

ngai nữa".

lên, hai người ngước lên nhìn một cái,

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền phía kia một cái, thầm thở dài, quay người lại nói với Trương Long, Triệu Hổ: "Quay về phòng bẩm báo đại nhân rằng toàn bộ thích khách đã bi bắt, không còn gì đáng

quyền, đồng thời đưa mắt nhìn đám thích khách áo đen nằm giữa viện cho đến chúng nha dịch đang vừa la hét vừa đánh giết, ho khan hai tiếng không tự nhiên, "Thuộc hạ sẽ đi bẩm báo đại nhân!".

Đêm đó, toàn thể Khai Phong phủ vô

"Da!", Trương Long, Triệu Hổ ôm

cùng hoan hỷ, không phải vì bắt được mười mấy thích khách mà là thang thuốc của Công Tôn tiên sinh cuối cùng cũng đã có chút công hiệu, tiếng ngáy đoạt mệnh của cái người họ Phạm nào đó đã nhẹ xuống mức chấp nhận được, trên dưới Khai Phong phủ rốt cuộc đã có thể nghênh đón một đêm ngon giấc.

khoái trong Khai Phong phủ, người nào người nấy võ công cái thế, xuất thủ dũng mãnh vô cùng, cũng cực kỳ tàn nhẫn, nếu bắt được thích khách đột nhập vào phủ, nhất định sẽ khiến hắn muốn chết không

được, muốn sống chẳng xong.

Không lâu sau, trên giang hồ liền truyền đi một tin tức, rằng nha dịch bổ

Từ đó, Khai Phong phủ bị liệt vào đầu bảng danh sách đen của sát thủ thích khách hắc đạo trong suốt mấy tháng liền, cho đến khi có một tên không sợ trời không sợ đất phá vỡ huyền thoại đó.

Mọi người trong thành Đông Kinh Biện Lương đều biết, ngày mồng Sáu tháng Sáu này là một ngày trọng đại.

Hôm đó chính là thọ đản của Địch nương nương Nam Thanh cung, nguyên phối của Bát vương thiên tuế, mẹ ruột của đương triều Thiên tử.

Sớm ngày mùng Sáu tháng Sáu, cung Nam Thanh treo lụa đỏ, không khí vui mừng ngập tràn, nô bộc thuộc hạ ai nấy tinh thần sáng láng, thần thái như muốn bay lên, đến cả bước đi cũng mang theo vẻ uy phong.

Cũng khó trách bọn họ lại như vậy,

nhập cung, thương thảo chuyên chúc tho, mãi cho đến sáng sớm ngày mùng Sáu tháng Sáu mới hộ tổng Bát vương thiên tuế hồi cung, còn đưa kèm tho lễ rất quý giá, thực đúng là cho Nam Thanh cung thể diện quá lớn. Tuy nói yến tiệc chúc thọ là vào buổi tối, nhưng bắt đầu từ buổi trưa đã có quan viên đến dâng tăng lễ vật, tới cửa

chúc mừng, nườm nượp không dứt. Cho

hôm nay, đừng nói là văn võ bá quan, mà đến cả đương kim Thánh thượng cũng phải đích thân đến Nam Thanh cung chúc thọ Địch nương nương. Ngay đến đương triều Thái hậu cũng rất coi trọng chuyện này, mấy hôm trước còn triều Bát vương

tới lúc hoàng hôn, bá quan đã tề tựu đông đủ, chỉ đợi thánh giá giá lâm.

Khoan đã, ai nói bá quan đã tể tựu đông đủ?!

chưa tới.

Hai vi đó là ai mà lai có lá gan lớn

Rõ ràng còn có hai vị trọng thần vẫn

đến thế, ngay cả chúc thọ mẹ ruột của đương kim Thánh thượng cũng dám đến muộn?

Một vị là Thái sư đương triều, thân phụ của Bàng nương nương, Bàng Cát.

Người này và Bát vương thiên tuế không hợp nhau, nghe nói gần đây lâm bệnh, đến trễ cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nếu nói đến người còn lại, thì thực khiến người khác thấy khó hiểu.

Người này và Bát vương thiên tuế trước nay vốn giao hảo tốt, những năm trước chúc thọ cũng chưa từng đến trễ dù nửa khắc, vì sao năm nay lại khác thường như vậy?

Ai thế?

Còn là ai nữa, trong triều đình, người

liêm khiết công chính, danh tiếng lừng lẫy, chính là Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

có quan hệ tốt nhất với Bát vương, lại

Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật...

Trong Nam Thanh cung, bá quan tê tựu, phu phụ Bát vương đang ngồi giữa chính điện Nam Thanh cung, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Địch nương nương, chân đi cung hài Kim thọ, thân vận váy hoa thêu đồ hình trong suốt nổi bật hoa văn mây lượn, đầu cài trâm ngọc đính hoa mẫu đơn nạm vàng, dung mạo phúc hậu, khí chất đoan trang, phong tư phóng khoáng.

Lại nhìn sang Bát vương thiên tuế, đầu

Bách thọ, khoác áo sa mỏng tím nhạt

đội Tử kim quan, thân vận cẩm bào tím thêu hoa văn mây cuộn, lưng đeo đai ngọc phỉ thúy viền vàng, chân đi hài Thụy tường thanh vân, mặt mày sáng sủa, ba chòm râu đen nhánh, phiêu phất mềm mại, quý khí bức người.

Hai người đối diện với bá quan đến chúc thọ, tâm trạng tất hoan hỷ, nhưng duy chỉ không thấy Bao đại nhân của tránh khỏi có chút nghi hoặc. Có điều họ cũng biết Bao đại nhân công vụ bận rộn, nên cũng chẳng suy đoán gì nhiều, liền an tâm chờ đợi.

Nhưng trái chờ vẫn không thấy Bao

Khai Phong phủ, trong lòng cũng không

đại nhân tới, phải đợi vẫn chưa thấy Bao đại nhân lộ diện, sao không khiến người ta thấy khó hiểu cho được.

Cho đến tận lúc lên đèn, Bao đại nhân vẫn không thấy đâu, mà thánh giá đã đến rồi.

Bá quan vội vàng chỉnh lại y phục cùng đai lưng, cung nghênh thánh giá.

Loan giá nhập điện, thái giám cung nữ theo hầu, vua Nhân Tông thân vận long bào, đầu đội kim quan, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, rảo bước vào điện.

Bá quan quỳ bái, Bát vương và Địch nương nương cung nghênh, đi đầu hành lễ quân thần.

Xong lễ, Thánh thượng mời Bát vương và Địch nương nương ngồi ở chính vị, còn mình thì cúi người hạ bái, cung chúc đại thọ, đây chính là làm tròn hiếu đạo.

"Phụ vương, mẫu phi, hài nhi đến trễ, xin phụ vương, mẫu phi lượng thứ."

"Không hề gì, không hề gì."

"Canh giờ đã đến, chi bằng mau mau khai tiệc."

"Cái này... Bàng thái sư còn chưa tới."

"Haizzz... Mấy ngày trước Thái sư

khóc lóc tố cáo với trẫm rằng Bao khanh

hại chết An Lạc hầu Bàng Dục. Sau trẫm điều tra được, ở Trần Châu An Lạc hầu hành ác vô số, tội không thể tha, Bao liền quở mắng Thái sư vài câu. Có lẽ Thái sư trong lòng không vui, cho nên mới cố chấp không tới, không cần đợi nữa..."

khanh hoàn toàn không làm sai điều gì,

"Nhưng..."

"Thái sư không tới cũng tốt, tránh cho hắn nhìn thấy Bao khanh lại trọn mắt thổi râu phì phì, làm cho phụ vương, mẫu phi mất hứng."

"Hoàng thượng, Bao đại nhân cũng chưa tới..."

"A? Đây là vì sao?"

"Việc này..."

"Vậy... nếu Bao khanh chưa tới thì đợi một lát đi."

Bá quan nghe vậy liền ồ một cái, Bao đại nhân này mặt mũi lớn thật, lại bắt Hoàng thượng đợi, thực là độc nhất vô nhị, trước không có ai, sau cũng chẳng kẻ nào được như vậy.

Nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng, ai dám không đợi?

cũng không phải cách hay, cho nên Bát vương hạ lệnh: Dâng trà! Bá quan chỉ đành cúi đầu im lặng

Có điều cứ chờ đợi suông thế này

Nam Thanh cung là nơi nào chứ, lá trà tuyển chọn tất nhiên phải là ngàn dặm

uống trà.

tuyên chọn tât nhiên phải là ngàn dặm mới chọn được một, là loại đặc biệt của đặc biệt, hương thơm nức mũi, để lại dư vị nồng nàn, có tác dụng giảm mỡ béo thanh lọc cơ thể, hiệu quả thuộc vào hàng nhất đẳng.

Có điều mấy chén trà uống xong, bụng dạ mọi người bắt đầu xướng khúc "vườn không nhà trống", ục ục ọt ọt kêu vang.

Sau mấy tuần trà, Hoàng thượng chờ

đợi cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, nhìn chúng thần, thở dài nói: "Phụ vương, mẫu phi, không cần đợi nữa, trước hãy...".

Vừa nói đến đây thì thấy một viên thái giám vội vàng chạy vào điện, quỳ tâu: Khởi bẩm Hoàng thượng, Bát vương gia, Địch nương nương, Bao đại nhân đang cầu kiến ở cửa".

Chúng nhân lúc này mới thở phảo nhẹ nhõm.

"Mau mời vào!", Bát vương vội cao giọng nói.

"Mời Bao đại nhân..."

Âm thanh vừa phát ra thì thấy Bao đại nhân dẫn đầu đoàn người, bước vào chính điện, quỳ lại thi lễ.

"Bao Chửng dẫn đầu đoàn Khai Phong phủ, khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Bát vương gia, Địch nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Bao ái khanh hãy đứng dậy!", Hoàng

thượng cất tiếng.

"Bao đại nhân không cần đa lễ, mau mau đứng dậy!", Bát vương nói.

Tới khi Bao đại nhân thẳng người đứng dậy, mọi người định thần nhìn kỹ, nhất thời kinh ngạc.

Bao đại nhân thân vận quan bào, sắc mặt nặng nề, nào có giống dáng vẻ đến để chúc thọ, phải nói là hệt như đang vội về chịu tang mới đúng.

Lại nhìn mấy người phía sau lưng Bao đại nhân: Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ

vệ Triển Chiêu, vốn là người rất quen thuộc, nhưng hôm nay khuôn mặt tuấn tú ấy sao lại sa sầm như vậy? Người bên canh Triển Chiêu, thân

hình gầy yếu, mắt nhỏ dài, thân vận trang

phục bố khoái...
Ô hay, Bao đại nhân này rốt cuộc có hiểu quy củ không vậy, tới Nam Thanh cung để chúc thọ hay để bắt đạo tặc đây,

sao cả đến bổ khoái trong phủ cũng dẫn

theo?

Chắc không phải Bao đại nhân công vụ bận rộn, vừa mới kết thúc vụ đại án nào đó, không cả kịp cho thuộc hạ lui đi

liền vội vội vàng vàng đến chúc thọ, nhân tiện cho thuộc hạ mở rộng tầm mắt, đánh chén một bữa đấy chứ...

Chỉ là vì sao lại còn đem cả kiệu đến?

Bên cạnh kiệu còn có một thiếu niên mỹ miều?

Đây là đạo lý gì?

Chúng quan đều ngơ ngác nhìn nhau, ba người trên điện cũng thấy khó hiểu vạn phần. "Bao đại nhân, ngài đây là...", Bát vương do dự một lát mới mở miệng hỏi.

Bao đại nhân ôm quyền, nghiêm giọng đáp: "Khởi bẩm Thánh thượng, Bát vương thiên tuế, Bao Chửng tới là để dâng lễ vật chúc thọ Địch nương nương".

"Ò, nếu đã như thế, vậy mời Bao đại nhân dâng lễ", Bát vương nghe xong, nét mặt mới giãn ra, khẽ cười nói.

Bao đại nhân gật gật đầu, nói với Triển Chiêu phía sau: "Triển hộ vệ".

"Vâng!", Triển Chiêu ôm quyền, rút từ

trong người ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ, đặt vào tay viên thái giám thu lễ.

Bát vương nhận chiếc hộp gỗ, tỉ mỉ đánh giá, lại cùng Địch nương nương nhìn một cái, không khỏi cười khẽ: "Thực khiến Bao đại nhân tốn kém rồi, chẳng hay bên trong là vật gì?".

"Ngài đó...", Bát vương cười cười

"Vương gia hãy mở ra xem liền rõ."

lắc đầu, đưa tay mở chiếc hộp gỗ...

"Trời ơi!", Địch nương nương biến sắc, đứng phắt dậy, lảo đảo thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Bát vương thiên tuế sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy không ngừng, vật trong chiếc hộp không giữ được liền trượt ra ngoài, cạch cạch lăn đến bên chân Hoàng thượng.

"Phụ vương? Mẫu phi?", Hoàng thượng hoảng hốt, vội vàng đứng dậy.
"Á!", một tiếng hét kinh hãi vang lên

trong đại điện, chính là thái giám thân cận bên Hoàng thượng, Trần Lâm. Trần công công đang ngã ngồi trên đất, thân hình run rẩy không ngừng, khuôn mặt ngập tràn vẻ kinh sợ nhìn chằm chằm vật

bên chân Hoàng thượng.

Ngoc Thần cung!"

mày, nhìn theo ánh mắt Trần Lâm, lúc này mới thấy, thì ra vật nằm cạnh chân mình là một viên kim hoàn.

"Trần Lâm?!", Hoàng thượng nhíu

Khom người nhặt lên, quan sát một lượt, đôi mày kiếm của Hoàng thượng bất giác chau lại, khó hiểu nói: "Đây không phải là kim hoàn của mẫu hậu ư? Vì sao lại ở đây?".

"Hoàng thượng, xin hãy nhìn kỹ, đây không phải là kim hoàn của Thái hậu, ba chữ khắc trên kim hoàn này chính là... Những lời này vừa thốt ra, trong đại điện nhất thời vang lên những tiếng xôn xao.

"Ngọc Thần cung?", Hoàng thượng cầm kim hoàn trong tay nhìn kỹ, "Như thế thì sao?".

"Bao đại nhân!", Bát vương đứng phắt dậy, lớn tiếng quát, "Vật này ngài tìm được ở đâu?!".

Bao đại nhân ngước nhìn Bát vương một cái, lại rũ mắt ôm quyền đáp: "Không phải là tìm được, mà chính là có "Là... là người nào giao cho ngài?!", Đich nương nương run giọng hỏi.

người đem vật này giao cho Bao

Chửng!".

Bao đại nhân không đáp, chỉ khom người đi tới trước chiếc kiệu mộc mạc, giơ tay vén rèm kiệu lên, đỡ một lão phu nhân bước ra.

Lão phụ này, một thân áo vải, dáng vẻ đoan trang, dung mạo hiền từ, chỉ là đôi mắt không có thần, chính là bị mù.

Phu phụ Bát vương giương mắt nhìn,

"Người, người người người là...", Địch nương nương túm lấy tay lão phụ, mắt rưng rưng lệ.

Lão phụ chớp chớp đôi mắt mù lòa lấp lánh ánh nước, khẽ than một tiếng:

qua.

rồi?".

đột nhiên biến sắc, đồng thời run rấy bước xuống bục, đi tới bên cạnh lão phụ, mỗi người một bên, chăm chú quan sát, tỉ mỉ đánh giá, một chút xíu cũng không bỏ

"Ông trời quả có mắt! Ông trời quả có mắt!", Bát vương cũng nắm lấy cánh tay

"Hoàng tỷ, chẳng lẽ đã sớm quên muôi tử

lão phụ, kêu lên một tiếng không đầu không cuối.

"Vương huynh...", hai hàng lệ trong

suốt lăn trên khuôn mặt già nua của lão phụ.

"Phụ vương?! Mẫu phi?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!", Hoàng thượng vội bước đến bên cạnh mấy người họ, nhìn ba người họ khóc rất thương tâm, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó hiểu, trong lòng lo lắng, bất giác cao giọng hơn.

Nhưng ba người kia chỉ lo rơi lệ khóc lớn, không rảnh để bận tâm đến chuyện khác.

"Bao khanh?!", Hoàng thượng lại quay sang quát hỏi Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhìn ba người trước

mắt, trên khuôn mặt đen lộ vẻ bi thương, thầm thở dài một tiếng, xoay người ôm quyền, khom lưng tâu với Hoàng thượng: "Khởi bẩm Thánh thượng, nếu hỏi nguyên có bên trong thì cần phải kể đến một vụ kỳ án!".

"Là vụ kỳ án nào?!"

Bao đại nhân đột nhiên ngắng đầu lên, khuôn mặt nghiêm lại, mắt sắc như điện. "Li miêu hoán thái tử!"

Hồi chín

Nam Thanh cung thiên tử biết sự tình,

phủ Khai Phong lần đầu xử Quách

Hòe

"Hoang đường! Thực quá hoang đường! Cái gì mà li miêu tráo Thái tử, Trong khách sảnh hậu viện Nam Thanh cung, đương triều Thiên tử, Nhân Tông, giân tím mặt, vỗ bàn đứng dây, chỉ

vào Bao đại nhân đang quỳ phía dưới

quát lớn:

thực là nói bây, hồ ngôn loan ngữ!"

"Bao Chẳng, không ngờ người đường đường là đại quan tam phẩm đương triều mà hôm nay lại ăn nói xằng bậy, miệng nói ra toàn những lời yêu tà mê hoặc kẻ khác, người đáng chiu tôi gì?!"

"Thánh thượng!", Bao đại nhân mắt sáng quắc, khuôn mặt đen nghiêm nghị, quỳ thẳng người, ôm quyền nói, "Lời của

vi thần, câu nào cũng là sự thật, tuyệt không có nửa điểm dối trá! Xin Thánh thượng minh giám!".

"Hoang đường! Hoang đường! Hoang

đường!", Nhân Tông nộ khí xung thiên, tay áo long bào vung lên, gạt chén trà trên bàn xuống đất, quát lớn, "Người đâu, đem tên Bao Chửng miệng toàn những lời điên rồ này lôi ra ngoài cho trẫm!"

"Hoàng thượng, khoan đã!", phu phụ Bát vương vẫn cúi đầu đứng bên cạnh đột nhiên bật khóc quỳ xuống, phủ phục dưới đất.

"Phụ vương?! Mẫu phi?! Lẽ nào hai người cũng giống Bao Chửng, đều bị điên rồi sao!?", Nhân Tông quát lên.

Địch nương nương nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng: "Lời của Bao đại nhân... không phải là giả..."

Bát vương quỳ trên đất, ngước lên nhìn Thánh thượng, hàng lệ già chảy mãi: "Hoàng thượng xác thực không phải do Địch nương nương thân sinh, thân mẫu của Hoàng thượng là người khác...".

"Người, hai người nói, nói cái gì?!", Thiên tử nhất thời kinh hoàng thất sắc, hai mắt trọn trừng, đôi môi trắng xanh, không ngừng run rẩy, hồi lâu sau mới thốt lên một câu, "Phụ vương, mẫu phi, hai người vừa nói cái gì?!".

Bát vương hai mắt đỏ ửng, buồn bã nói: "Những lời Bao đại nhân nói, chính là sự thực, thân mẫu của Hoàng thượng chính là Lý nương nương cung Ngọc Thần!".

Thiên tử đương triều thân hình bỗng nhiên run lên, bịch một tiếng ngã ngồi xuống ghế, đôi mắt sáng ngập tràn ánh nước nhìn mấy người đang quỳ dưới

sảnh, chầm châm lắc đầu, lắc rồi lai lắc,

miệng thốt lên với vẻ không thể tin được: "Các người nói bậy... nói bậy... ".

"Vạn tuế, khi ấy đích thực Trần Lâm đã lén đem Vạn tuế vừa mới sinh ra xuất cung, sau đó lại trao cho Bát vương gia, sự việc vô cùng chân thực, không chút dối trá...", Trần Lâm công công dập đầu trên đất, nước mắt chảy dài trước ngực, nghẹn ngào nói.

"Trẫm... trẫm...", nước mắt trong suốt dâng lên trong mắt, Thiên tử vẫn lắc đầu như cũ, lầm bẩm nói.

Mấy người quỳ trên đất thấy dáng vẻ Hoàng thượng như vậy, lòng đau như dao cắt. hoàn của Lý nương nương làm vật chứng, Bát vương thiên tuế, Địch nương nương, Trầm Lâm Trần công công làm nhân chứng, như vậy nhân chứng vật chứng đã đầy đủ... án này mong Thánh thượng phán xét!".

"Phán xét... phán xét?!", Thiên tử chầm chậm nhắm mắt, đôi mày lưỡi mác

run run, mở miệng nói, "Ngươi muốn

trẫm phán xét như thế nào...".

Trên khuôn mặt đen của Bao đại nhân lộ vẻ đau xót, miệng mở ra mấy lần, lại không đành lòng cất tiếng, hồi lâu sau mới nhíu mày, ngắng đầu cao giọng nói: "Khởi bẩm Thánh thượng, án này có kim

đích thân chấp chính đến nay, vốn dùng nhân đức hiểu nghĩa để trị quốc, bởi thế bách tính Đại Tổng đều coi nhân đức làm chuẩn mực, hiếu nghĩa làm thước đo, tuân thủ luật pháp ước thúc bản thân, hành động việc làm đều theo quy củ. Thần cả gan hỏi Thánh thượng, ngay cả bách tính bình dân còn như thế, Thánh thượng thân là đương triều Thiên tử, là vua môt nước, lẽ nào lai muốn vứt bỏ nhân đức vào chỗ coi thường, ném đi hiểu nghĩa vào nơi hoang dã, cư tuyết thân mẫu để người ở bên ngoài, chiu bao gió sương?! Ngược lại còn đem kẻ ác sát hai người thiên lương che chở dưới đôi

Bao đại nhân rũ mắt, nhíu chặt chân

mày, thâm sâu nói: "Từ khi Thánh thượng

cánh của mình, hưởng đủ áo đẹp cơm ngon?!".

Tĩnh lặng hồi lâu, mới thấy long nhan thiên tử khẽ động, yết hầu trượt lên xuống, đôi mắt từ từ mở ra, đỏ rực như máu, im lặng quét qua những người quỳ phía dưới một vòng, chầm chậm mở miệng, âm thanh pha lẫn tiếng khàn khàn:

"Chuẩn bị giấy mực..."

Trần Lâm Trần công công đang quỳ trên đất nghe vậy, liền vội gạt nước mắt, tay chân luống cuống bò dậy, bưng bút nghiên giấy mực lên.

Nhân Tông cầm bút, bàn tay tái nhợt run rẩy không ngừng, cuối cùng phải dùng tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải, mới có thể chầm chậm viết xuống chỉ dụ, đóng ngọc tỷ lên, rồi ngước mắt nói:

"Bao Chửng nghe chỉ... Nay trẫm hạ mật chỉ cho ngươi, án này giao cho Khai Phong phủ thẩm tra xử lý, phàm là kẻ có tội, trên có đương triều Thái hậu, dưới có vương tôn đại thần, bất luận thân phận, đều phải nghiêm trị theo luật pháp!"

"Bao Chẳng lĩnh chỉ, Hoàng thượng

vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!", Bao đại nhân tiếp nhận thánh chỉ, dập đầu khấu tạ.

Nhân Tông nhàn nhạt nhìn Bao đại

nhân, trong mắt chẳng có chút gọn sóng, chỉ hờ hững gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh trăng vằng

vặc trong vắt rọi vào sảnh hệt như sương trắng dày đặc, tuyết lạnh trắng xóa, gió đêm thổi qua làm lay động long bào vàng rực, nổi bật dáng vẻ cô độc của bậc đế vương.

Tua vàng óng ánh phiêu phất bên tóc

mai, hai hàng sợi vàng rực rỡ khảm vào trời đêm, bay bay khi mờ khi tỏ.

"Trần Lâm, ngươi hãy ở lại Nam Thanh cung, hiệp trợ Bao Chửng phá án."

"Dạ…"

"Báo cho bá quan đang hầu ở chính điện không cần đợi nữa, tất cả đều trở về đi."

"Dạ…"

"Khởi giá, hồi cung."

"Hoàng thượng khởi giá, hồi cung..."

Bóng người trùng điệp, nhấp nhô, loan giá dần xa.

Trong sảnh mọi người đều im lặng nhìn ra ngoài cửa hồi lâu sau rồi mới tự mình đứng dậy.

Địch nương nương khóc nhiều đến mức hệt như lệ nhân, cả người lảo đảo, dưới chân mềm nhũn.

Bát vương vội đỡ lấy Địch nương nương, gọi người hộ tống nương nương về phòng.

Trần Lâm hai mắt đỏ hoe, vừa gạt lệ vừa nói: "Nô tài đã theo Vạn tuế nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Vạn tuế như thế, thực khiến người ta thương tâm".

"Thực làm khó cho Thánh thượng rồi...", Bát vương lau đi dấu lệ nói, "Mẫu thân thân sinh bị người ta hại, mang kỳ oan sâu như biển, mà kẻ đầu sỏ gây ra lại là mẫu hậu dưỡng dục mình hai mươi mấy năm... Haizzz, tình cảm sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy, sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy...".

Bao đại nhân thở dài một tiếng: "Chỉ là luật pháp, công lý sừng sững, án này không thể không thẩm tra...".

Ba người nhìn nhau một cái, cũng trầm mặc không nói.

Lát sau, Bao đại nhân mới lấy lại tinh thần, vội lên tiếng: "Bát vương gia, sự việc cấp bách, còn phải đem tiến triển vụ án nói cho Lý nương một tiếng mới đúng!".

"Bao đại nhân nói phải, chúng ta mau đi cung nghênh Lý nương nương", Bát vương nghiêm sắc mặt nói.

"Không cần, ai gia đã nghe được toàn bộ rồi..."

Lý hậu được Phạm Dung Hoa dìu, từ sảnh trong chầm chậm bước ra, đôi mắt mù đầy tơ máu, khuôn mặt ngập tràn dấu lệ.

Phía sau Phạm Dung Hoa là hai người Triển Chiêu, Kim Kiền, sắc mặt đều ảm đạm.

Bao đại nhân bước lên một bước: "Thái hậu đang nghỉ ở sảnh trong, sao lại...".

thể ngăn được tiếng của các ngươi. Huống hồ ai gia mắt tuy mù nhưng tai lại thính, nghe được rất rõ ràng...", Lý hậu được Phạm Dung Hoa đỡ ngồi xuống, buồn bã nói.

"Chỉ là một bức tường mỏng, sao có

Ngưng một chút, Lý hậu ngắng đầu, đôi mắt mù không có thần nhìn đăm đăm về hướng Bao đại nhân, "Bao khanh, phải chăng ai gia không nên giải oan? Nếu như ai gia không giải oan, không đến gặp khanh, thì sẽ không để Hoàng nhi phải khó xử như vậy, không nên...".

rồi! Mẹ nhận con chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là đạo lý hiện nhiên ở đời, có gì mà không nên? Huống hồ trong vu án này, lai có cung nữ Khấu Châu, thái giám Dư Trung xả thân vì nghĩa, nếu án này không thẩm tra thì sao xứng với vong linh trung nghĩa trên trời của bọn ho? Còn hành vi việc làm của Quách Hòe, Lưu hâu, thực khiến người ta căm phẫn, nếu không khiến họ đền tội, vậy thì sao xứng với luật pháp Đại Tống, sao xứng với thiên lý chói ngời đây?! Án này đã không còn là việc cá nhân Thái hâu nữa rồi, mà chính là việc của thiên ha! Thánh thượng tất cũng hiểu rõ đạo lý như

"Thái hậu!", Bao đại nhân bước lên, ôm quyền nói, "Lời ấy của Thái hậu sai nghiêm cẩn điều tra án này!".

"Bao khanh...", Lý hậu từ từ nhắm mắt, khẽ gât đầu nói, "Bao khanh nói rất

phải, ai gia không nghĩ tới...".

vậy, cho nên mới lệnh cho bản phủ

Bát vương nhìn hai người, đột nhiên thở dài một tiếng: "Bao đại nhân, hôm nay trong thọ yến ngài xuất ra hiểm chiêu, thực sự là quá mức mạo hiểm. Lẽ nào ngài không sợ bản vương không thừa nhân Thái hâu sao?".

Bao đại nhân nghe vậy lại khẽ mim cười một tiếng, là ý cười đầu tiên lộ ra trong tối nay: "Bao Chẳng và Thiên tuế kết giao đã nhiều năm, đương nhiên biết Thiên tuế là người thế nào. Bát vương gia là người ôm trong tim lòng trung nghĩa, tâm hoài thiện lương, sao có thể không thừa nhận Thái hậu chứ?! Có điều nói tới kế hoạch tối nay, nếu không phải Bao Chẳng cùng đường cũng sẽ không dùng chiêu này."

"Ò? Lời này giải thích thế nào?", Bát vương nghe mà ngạc nhiên.

"Phải chăng mấy ngày nay Vương gia nhận được lời mời của Thái hậu, lưu lại trong cấm cung?" Lưu hậu cũng chỉ muốn cùng bản vương thương nghị chuyện thọ yến...", Bát vương tái mặt, "Ý Bao đại nhân là, Quách Hòe, Lưu hậu đã dự liệu được Bao đại nhân sẽ tới tìm bản vương làm

"Xác thực có chuyện như vậy, nhưng

chứng, cho nên mới cố ý giữ bản vương lại trong hậu cung, vây khốn bản vương?!".

Bao đại nhân gật đầu: "E rằng chính là như vây! Bao Chứng là ngoại thần,

không được triệu kiến thì không thể tự ý nhập cung, Quách Hòe và Lưu hậu đã lợi dụng điểm này, sắp đặt tầng tầng lớp lớp trở ngại, ngăn cản Bao Chửng cùng Trần công công và Bát vương gặp mặt", ngưng

động mạo hiểm như vậy, nhân đại thọ của Địch nương nương liền đem án này bẩm rõ với Thánh thượng, tốc chiến tốc thắng, càng để lâu lại càng nguy hiểm".

một chút, Bao đại nhân lại nói, "Cho nên Bao Chửng mới không thể không hành

Bát vương thiên tuế nhìn Bao đại nhân một cái, khẽ thở dài: "Chắc hẳn Lưu hậu, Quách Hòe tuyệt không thể ngờ được rằng Bao đại nhân lại dùng kế sách được ăn cả ngã về không này. Bao đại nhân có dũng có mưu, bản vương bội phục".

"Vương gia quá khen", Bao đại nhân ôm quyền đáp, "Chỉ là, Lưu hậu, Quách Hòe đã có hành động, án này nhất định đêm dài lắm mộng!".

Bát vương gật gật đầu, ngẫm nghĩ một

phải mau mau thẩm tra xử lý, tránh để

lát, lại hỏi: "Bao đại nhân chuẩn bị thẩm tra án này như thế nào?".

Bao đại nhân nghiêm sắc mặt nói: "Đương nhiên là lập tức bắt Quách Hòe

về quy án! Sáng sớm ngày mai sẽ thăng đường thẩm vấn!".

Bát vương thần sắc chấn động: "Bao

đại nhân định khi nào thì tróc nã Quách

Hòe?!".

"Bây giờ!"

"Bây giờ?!"

Bao đại nhân chắp tay nói: "Bản phủ đã có mật chỉ trong tay, cho nên nhất định phải ra tay kiềm chế đối phương trước!".

Bát vương nhíu mày: "Lời của Bao đại nhân nói rất phải!".

"Chỉ là... Bao Chửng có một yêu cầu quá đáng."

Bát vương nhất thời ngạc nhiên: "Bao đại nhân mời nói".

"Đã mấy ngày nay, Quách Hòe phái rất nhiều sát thủ tới mục đích muốn giết Thái hâu diệt khẩu, trên dưới Khai Phong phủ đã sức cùng lực kiệt, e rằng sẽ có sơ hở. Vì sư an nguy của Thái hâu, đêm nay xin thỉnh Thái hậu hãy nghỉ tạm tại Nam Thanh cung. Thứ nhất Nam Thanh cung canh giữ nghiệm ngặt, có thể đề phòng thích khách; thứ hai Thái hâu và Vương gia cùng Đich nương nương cũng có thể nhàn tản nói chuyện gia đình."

Những lời này vừa thốt ra, bất kể người khác phản ứng thế nào, tâm tình ủ rũ của Kim Kiền liền lập tức như được tái sinh, thiếu điều nhảy cẫng lên hô to

hai tiếng "muôn năm" để biểu thị sung sướng:

Như thế là Phạm Dung Hoa cũng phải ở lại Nam Thanh cung, Khai Phong phủ đương nhiên có thể thoát khỏi tiếng ngáy đoạt mệnh của "bà má Phạm già", cũng thoát khỏi đám thích khách quấy rầy rồi, hơn nữa còn có thể vuốt mông ngưa^[1] Thái hâu và Bát vương thiên tuế, hai nhân vật quan trong bậc nhất, rõ thực là một hành động mà đạt được nhiều thứ, lợi ích vô cùng!

[1] Xin xem lại chú thích tập 1 trang 160

Chậc chậc, lão Bao, trong bầu không

khí bi thương nhường ấy mà ngài vẫn không quên xót thương thuộc hạ...

"Nếu đã như vậy, bản vương nhất định

Có lãnh đạo như vậy, còn cầu gì hơn?

sẽ dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của Thái hậu!", Bát vương gia nghiêm sắc mặt, hướng Lý hậu nói.

"Làm phiền Bát vương rồi...", Lý hậu nghe vậy, khẽ gật đầu đáp.

"Bát vương thiên tuế vất vả rồi!", Bao đại nhân cũng ôm quyền nói.

Bao đại nhân gật đầu, ôm quyền cất tiếng: "Thái hậu, Bát vương gia, bản phủ đi trước, xin cáo lui!".

"Bao đại nhân, mời."

"Bao khanh, mọi sự hãy cần trọng!"

"Tạ Thái hậu, Bát vương gia!", Bao đại nhân chắp tay thi lễ, hai mắt ngước lên liền quay người nói với Triển Chiêu, "Triển hộ vệ, lập tức theo bản phủ tiến cung, tróc nã Quách Hòe!".

Triển Chiêu lập tức ôm kiếm bước lên, sang sảng đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh!".

Nói rồi, hai người liền xoay người

bước ra. Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ một vòng,

cũng vôi vàng hớn hở chay theo.

Nhưng Bao đại nhân bỏ lại một câu, khiến Kim Kiền đứng hình tại chỗ.

"Kim bố khoái, ngươi hãy lưu lại Nam Thanh cung bảo vệ Thái hâu."

Gì?

Kim Kiền trơn mắt.

Chỉ thấy Triển Chiêu cũng quay đầu,

bình tĩnh nhìn Kim Kiền một cái, nghiêm mặt nói: "Kim bổ khoái, vạn sự hãy cẩn trọng!".

"... Thuộc hạ tuân lệnh..."

Nhìn bóng lưng vội vã xa dần của hai người họ, nhất thời Kim Kiền muốn khóc mà không có nước mắt:

Mình thà đi chặt cái cây hòe già kia cũng không muốn ở chỗ này thưởng thức "Bản giao hưởng ngáy" đâu...

Lão Bao ơi là lão Bao, ngài thực quá không phúc hậu rồi đấy...

Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, ngài thực quá không trượng nghĩa rồi đó...

Có điều, sự việc sau đó đã chứng minh, danh tiếng công chính của Bao đại nhân tuyệt đối không phải giả, Nam hiệp Triển Chiêu cũng tuyệt chẳng phải hư danh.

Đêm đó, nhà âm nhạc họ Phạm cùng phòng với Kim Kiền lại thực khác thường, ngoại trừ lầm bẩm vài câu hỏi vớ vẫn thì yên tĩnh một cách thần kỳ...

"Tiểu Kim, thì ra Hoàng thượng cũng có chuyện không như ý..." "U'm... đương nhiên, Hoàng thượng cũng là người mà..."

"Tiểu Kim, Dung Hoa cảm thây Hoàng thượng còn không được như bách tính bình thường, chí ít bách tính còn biết thân mẫu mình là ai, nhưng đương kim Thiên tử sống hai mươi mấy năm mới biết mình đã nhận sai mẫu thân, lại còn nhận kẻ thù của mẫu thân mình làm dưỡng mẫu..."

"Haizzz, chớ nên sinh vào nhà để vương, thực đáng tiếc, một mỹ nam tuyệt phẩm như thế, thê thảm quá..."

"Dung Hoa nghĩ có thể cùng mẫu thân

nương tựa vào nhau mười mấy năm qua quả là phúc phận..."

"Ưm ưm, phúc phận... phúc phận..."

"Có thể tương ngộ cùng Bao đại nhân, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Hiệu úy đại ca... và cả Tiểu Kim đệ nữa, quả thực là may mắn ba đời..."

...

"Tiểu Kim?"

"Khò…"

- "Đệ ngủ rồi à?"

 "Khò khò khò..."

 "Tiểu Kim?!"
- "Đệ còn nhỏ tuổi như vậy, ngủ sao lại còn ngáy nữa thế?"

"Khò khò khò... khò khò..."

...

Căn cứ vào tổng kết chuyên nghiệp sau khi sự việc xảy ra của Kim Kiền thì, đêm đó nhất định là áp lực tâm lý của mức "kịch trần", dẫn đến biên độ của giấc ngủ bị đứt gãy... nói tóm lại, chính là Phạm Dung Hoa bị mất ngủ...

Nhờ phúc của Phạm Dung Hoa, Kim

đồng chí Phạm Dung Hoa đã tăng đến

Kiền được ngủ một giấc yên ổn hiếm có, cho tới tận sáng sớm hôm sau bị người ta vừa kéo vừa đẩy về đến Khai Phong phủ mới hoàn toàn tỉnh lại.

Công đường phủ Khai Phong, uy nghiêm túc mục, bức hoành phi thếp vàng "Minh kính cao huyền" được treo chính

giữa, hai tấm biển đầu hổ "Hồi tỵ", "Túc

sinh ngồi sau thư án, còn Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu đứng bên đợi lệnh.

Dưới công đường, nha dịch bổ khoái chia làm hai hàng đứng trang nghiêm, tinh thần sáng láng, sát uy bồng cây nào

tĩnh" dựng đứng hai bên, Tứ đại hiệu úy đứng hầu hai bên sườn, Công Tôn tiên

Chính là: Gương sáng bừng chính khí, uy nghi chiếu tâm hoài.

cây nấy lấp lánh ánh quang.

Bao đại nhân khuôn mặt đen sa sầm, ngồi chính giữa sau bàn xử án, nhìn quanh một vòng, hai mắt long lên, giơ kinh đường mộc định vỗ một cái.

Kim Kiền đứng bên cạnh cửa lớn cũng như chúng nha dịch thấy tình huống như vậy, tinh thần liền chấn động, vội vàng thẳng người lên.

Mắt thấy kinh đường mộc sắp vỗ xuống bàn thì bỗng nghe bên ngoài công đường có tiếng hô vang, "Bát vương gia tới...".

Bao đại nhân sửng sốt, vội đặt kinh đường mộc xuống, bước xuống bậc thềm trên công đường nói: "Theo bản phủ nghênh tiếp!".

Bao đại nhân khom người quỳ xuống hô: "Bát vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!".

Bát vương gia đầu đội Tử kim quan,

Chúng nhân trên công đường vội theo

thân vận long bào gấm màu lam rảo bước đi tới, vừa thấy Bao đại nhân đang quỳ liền cúi xuống đỡ Bao đại nhân dậy, nói: "Bao đại nhân, không cần đa lễ! Đều đứng lên cả đi!"

Chúng nhân lúc này mới đứng lên.

Chọt nghe Bao đại nhân hỏi: "Bản phủ đã có lời chứng của Vương gia trong hồ sơ, Vương gia không cần phải hạ mình đến đây làm chứng..."

"Bao đại nhân...", Bát vương thở dài, "Tuy là như thế, nhưng hôm nay bản vương lại thấy tim đập loạn, đứng ngồi không yên. Bao đại nhân, có thể để bản vương cùng nghe thẩm?".

Bao đại nhân vội cúi đầu ôm quyền đáp: "Bao Chửng không dám, Vương gia mời ngồi!".

Lập tức có người khiêng một chiếc ghế thái sư đến đặt ở bên công đường, Bao đại nhân mời Bát vương thiên tuế an tọa, sau đó mới quay trở lại ngồi sau bàn xử án, giơ cao kinh đường mộc lên...

Chúng nha dịch lại lên tinh thần, thẳng lưng ưỡn ngực...

"Hoàng thượng giá đáo...", bên ngoài lại truyền tiếp một tiếng hô.

Bao đại nhân cả kinh, vội đặt kinh đường mộc xuống đứng dậy, vòng qua bàn xử án nói: "Theo bản phủ cung nghênh thánh giá!".

Chúng nhân lại lịch bịch quỳ xuống.

Chỉ thấy một bóng người màu vàng sáng rảo bước tiến vào, sau lưng là một đi theo, rầm rập rầm rập, vô cùng oai phong, đó chính là loan giá của Thiên tử đương triều, Nhân Tông hoàng để đích thân tới.

"Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế..."

hàng dài cung nữ thái giám, nghi trượng

Lại một trận hô vang trời.

"Bao khanh bình thân, Bát vương thúc mau mau đứng dậy. Tất cả đều bình thân!", Nhân Tông đỡ Bao đại nhân, Bát vương dậy, vội nói.

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế

đứng dậy, nhìn Thiên tử, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc hỏi: "Thánh thượng, người đây là?".

Nhân Tông khẽ thở dài nói: "Hôm nay trẫm ngồi một mình trong cung, cảm thấy

tâm thần không yên, ăn ngủ bất an, trái lo phải nghĩ, liền quyết định đến Khai Phong phủ nghe thẩm, khanh thấy sao?".

Bao đại nhân nghe vậy, vội khom

người ôm quyền hô: "Vi thần không dám,

cung thình Hoàng thương!"

Hoàng thượng gật đầu, bước tới bên sườn công đường, đã có thái giám khiêng một chiếc ghế bọc đệm mềm đặt xuống bên phải ghế thái sư của Bát vương gia, mời Thiên tử an tọa.

Đến khi Bát vương cũng ngồi xuống,

Bao đại nhân lại hướng hai người họ ôm quyền thi lễ, sau đó mới trở lại bàn xử án, chỉnh đốn lại tinh thần, vươn tay cầm kinh đường mộc giơ cao lên...

"Thái hậu giá đáo...", một tiếng hô to từ ngoài công đường truyền đến.

Chúng nhân nhất thời biến sắc.

Bao đại nhân nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng, vội đứng dậy vòng bước xuống công đường quỳ, hô to: "Bao Chửng cung nghênh phượng giá!"

Bịch bịch, lại một cảnh quỳ xuống.

Mà chúng nha dịch, tính cả Kim Kiền trong đó, lúc này ngay cả sức lực để giật mình hoảng hốt cũng không có.

Cái đó gọi là lần đầu trống đánh sĩ khí tăng, lần hai trống vang sĩ khí giảm, lần ba trống kêu sĩ khí tận!

Chậc...

Chả lẽ cả nhà ông hoàng đế này đã

như là kẹo hồ lô vậy, rốt cục thì đã hết chưa thế?

Chốc cái lại tới một người, rồng rắn y

Giây lát, liền thấy cung nữ váy áo rưc

bàn nhau tới phá rối Khai Phong phủ?

rõ nối gót nhau bước vào, thái giám ôm phất trần khom người tiếp nhau mà đi, đường vẩy hương thơm, nghi trượng, hộ vệ quan viên, khí phái còn xa hoa hơn loan giá của Thiên tử mấy phần. Hai cung nữ vận áo gấm tay cầm quạt làm từ lông vũ chim công bước vào, tách sang hai bên, một bóng người xuất hiện.

Người này, đầu đội kim quan cẩn trân

phía trên có gắn một viên dạ minh châu, lấp la lấp lánh, ánh vàng chói loi, một thân váy tím thêu bách điểu chầu phương, tinh xảo mỹ lê vô ngần, sống đông như thật; mái tóc dài hệt như sa tanh đen, đây đó điểm một vài sơi bac, dung nhan như tac, khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn, mắt hanh môi đào, thướt tha mềm mai, không khó để nhận ra người này thời trẻ nhất định là một mỹ nhân tuyết sắc.

châu ngọc bích, cài trâm ngọc màu đỏ

Chỉ là, giữa mi tâm thấp thoáng vẻ tàn nhẫn, đôi con ngươi đảo một vòng lại tỏ rõ ý uy hiếp.

"Nhi thần bái kiến mẫu hậu."

"Bát vương Triệu Đức Phương bái kiến Thái hậu!"

"Vi thần Bao Chửng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế!"

"Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế..."

Tiếng hô vang rền nối tiếp nhau, rất náo nhiệt.

"Hoàng nhi không cần đa lễ, mau mau đứng lên." Lưu hậu bước lên nắm lấy cánh tay Thiên tử nâng dậy, lại quay đầu nói: "Tất cả đứng lên đi".

"Tạ thái hậu!", chúng nhân lại lục tục đứng dậy.

"Mẫu hậu, vì sao hôm nay lại đên Khai Phong phủ?", Thiên tử dìu Lưu hậu ngồi xuống ghế mềm, rũ mắt hỏi.

"Chỉ là ai gia nghe nói hôm nay Bao khanh xét xử một vụ đại án, cho nên mới đặc biệt tới đây để mở rộng tầm mắt...", Lưu hậu liếc Nhân Tông một cái, chậm rãi mở miệng đáp.

"Mẫu hậu nói đùa rồi...", Thiên tử cúi đầu, "sao lại khiến mẫu hậu nhọc lòng tới đây nghe thẩm...".

"Sao...", Lưu hậu nhướng mày, "lẽ nào hoàng nhi đến được, ai gia lại không tới được?!".

"Nhi thần không có ý đó..."

"Vây thì là ý gì?"

"Nhi thần chỉ là..."

"Thánh thượng!", Bao đại nhân bước lên, ôm quyền cung kính nói, "Thái hậu nếu đã có ý này, thì nghe thẩm cũng đâu có trở ngại gì?".

"Bao khanh...", Thiên tử quay sang,

đôi mắt sáng trong vắt ẩn hiện vẻ đau đớn, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen của phủ doãn trước mặt.

Bao đại nhân bình tĩnh nhìn lại, hai mắt không dời.

Giây lát, long mục chầm chậm khép lại, tới khi mở ra đã không còn nhuốm chút tình cảm nào.

"Nếu mẫu hậu muốn nghe thẩm, nhi

thần tất nhiên tuân lệnh!"

Đôi mày liễu của Lưu hậu khẽ động: "Nếu đã như thế thì, Bao khanh, thăng đường đi!".

"Bao Chửng tuân chỉ!", Bao đại nhân chắp tay, quay người trở lại sau bàn xử án, giơ kinh đường mộc lên vỗ mạnh xuống, "Thăng đường!".

Chúng nha dịch cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội thẳng sống lưng, sang sảng cất tiếng:

"Uy vũ..."

"Truyền bị cáo, Quách Hòe!"

"Truyền Quách Hòe..."

Không lâu sau, bên ngoài công đường có tiếng xiềng chân xích tay va vào nhau lẻng xẻng, một người mặc áo tù bị hai nha dịch áp giải đến.

Người này tay chân đều bị xiềng xích lại, lê bước chậm chạp, mái tóc hoa râm tán loạn, khuôn mặt bóng nhẫy phản chiếu ánh sáng, đôi con mắt gian tà ti hí

hệt như đường khâu, hai hàng lông mày chổi xể, bọng mắt lắc lư theo thân hình, một thân áo tù chật cứng, miễn cưỡng lắm mới có thể ôm được thân hình phì

ngày trước đã giằng co với Bao đại nhân ở cổng thành.

Người này vừa lên công đường, mấy nhân vật quan trọng cấp cao đều biến

sắc.

nhiêu của người này. Đây chính là Quách Hòe, Quách công công, người mà mấy

Nhân Tông hoàng đế và Bát vương thiên tuế, bốn mắt trừng trừng nhìn Quách Hòe, sắc mặt đều sa sầm.

Lưu hậu cũng sa sầm mặt, nhưng đôi mắt hạnh lại liếc xéo phủ doãn phủ Khai Phong trên công đường, giữa mi tâm lộ ra sát khí, lạnh giọng nói: "Ai gia còn

chăng nên giải thích với ai gia một lời?".

Bao đại nhân chắp tay nói: "Khởi bẩm Thái hậu, Quách Hòe là bị cáo của một vụ kỳ oan, Bao Chửng chính là chiếu theo luật pháp tróc nã Quách Hòe lên

"Làm càn! Quách Hòe chính là người bên cạnh ai gia, ngươi một phủ doãn tam phẩm con con mà dám nói bắt là bắt.

công đường".

thấy kỳ quái vì sao sớm nay không thấy bóng dáng Quách tổng quản, thì ra là bị Bao đại nhân cầm tù trong phủ nha Khai Phong... Bao đại nhân, vì sao lại lặng lẽ bắt Tổng quản thái giám Tứ ti bát xứ của cấm cung đến phủ Khai Phong, có hay Bao Chửng, trong mắt ngươi có còn ai gia, Thái hậu này không?!", đôi mắt hạnh của Lưu hậu trọn ngược lên, lớn tiếng quát.

"Mẫu hậu, Bao khanh chỉ phụng theo ý chỉ của nhi thần để hành sự", Thiên tử Nhân Tông ở bên tiếp lời đáp.

"Hoàng thượng?!", đôi mày lá liễu của Lưu hậu xoắn lại, không vui nói, "Hoàng thượng chớ nên tin lời sàm ngôn của những kẻ nịnh thần tiểu nhân này. Quách Hòe vẫn đi theo bên người ai gia, trung thành như một, đâu có thể là bị cáo của kỳ án gì chứ".

"Mẫu hậu...", Thiên tử Nhân Tông nhìn lên, muốn nói lại không biết nói gì.

"Thái hậu, án này nhân chứng, vật chứng đã đủ, Quách Hòe khó mà thoát tội!" Bao đại nhân cao giọng nói.

Lưu hậu quay đầu, hai mắt hơi nheo lại, hừ một tiếng, quát: "Ăn nói càn xiên! Quách Hòe theo ai gia đã nhiều năm, ai gia tự biết hắn là người thế nào, không thể có liên quan đến cái gì mà kỳ oan nào đó! Bao Chửng, chắc không phải ngươi đã bị bọn tiểu nhân che mắt, nên mới xử oan cho Quách Hòe đó chứ?".

Bao đại nhân nheo đôi mắt sắc lại,

lời, hung hăng lườm phủ doãn mặt đen trên công đường một lát, sau đó mới nghiến răng nói, "Bao khanh nói rất phải! Có điều, nếu là kỳ oan, thì vì sao không có nguyên cáo, ngược lại còn thẩm vấn bị cáo trước, điều này sợ rằng không hợp tình hợp lý?".

Bao Chẳng đương nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho Quách công công!".

"Bao Chẳng, người!", Lưu hậu nghọn lời, hung hặng lườm phủ doãn mặt đen

cao giọng nói: "Nếu đã như vậy, Bao Chửng lại càng muốn đem vụ án này thẩm tra cho minh bạch rõ ràng, nếu Quách công công thất sư bi hàm oan,

Bao đại nhân sắc mặt ngưng trọng, hai

hàng lông mày nhíu lại.

Bát vương vội tiếp lời: "Thái hậu, không phải Bao đại nhân không thẩm vấn nguyên cáo, mà là nguyên cáo không tiện xuất hiện ở đây...".

Lưu hậu khẽ nhướng đôi mắt hạnh, cười khẩy một tiếng: "Bao đại nhân luôn miệng nói coi trọng pháp lý, tôn sùng luật pháp, mà nay đến cả nguyên cáo cũng không có, vậy án này xử thế nào đây?".

"Điều này...", Bát vương thiên tuế tái mặt.

Thiên tử Nhân Tông khẽ nhắm mắt lại, thở dài nói: "Bao khanh, truyền nguyên cáo đi".

"Bao Chửng tuân chỉ!", Bao đại nhân ôm quyền, cao giọng: "Truyền nguyên cáo!".

"Truyền nguyên cáo..."

Lát sau, liền thấy một thiếu niên dìu một lão phụ chậm rãi bước vào công đường.

Lão phụ này mặc áo vải thô, chẩm chậm bước đi lại mang theo một thân quý

xác nhìn về phía Thiên tử Nhân Tông đang ngồi.

Mà thiếu niên bên cạnh, thân hình thẳng tắp, dung mạo tú lệ, lại khiến người ta như thấy trước mắt bừng sáng.

Mọi người trên công đường nhìn thấy

khí, mi mục hiền từ, hai mắt không có thần nhìn đăm đăm về phía trước, chính là mù không chút ánh sáng, nhưng từ khi bước vào công đường lai vừa văn chính

Bát vương thiên tuế đổ người về phía trước, dường như muốn đứng dậy bái

hai người này, sắc mặt đều biến đổi, mỗi

người một vẻ.

lạy, nhưng thân hình vừa động đậy, ngưng một chút rồi ngồi trở lại.

Thiên tử Nhân Tông thân hình thoáng run rẩy, đôi mắt trong vắt kia đăm đăm

nhìn lão phụ, một tắc cũng không dời, mơ hồ lộ ra chút sắc đỏ.

Lưu hậu nheo đôi mắt hạnh lại, cũng

nhìn chằm chằm lão phụ, đột nhiên, hai mắt mở lớn, nắm tay ghế chặt đến nỗi chiếc ghế gỗ kêu lạch cạch.

Quách Hòe quỳ dưới công đường, nhìn thấy rõ ràng nhất, đôi con mắt ti hí nhỏ như đường khâu bỗng nứt ra, cả thân hình đồ sộ núc ních bất giác rung rung khắc lại trở lại bình thường, chỉ là túi mắt có chút không khống chế được khe khẽ run rẩy.

"Người đâu, chuẩn bi ghế!", Bao đại

giật giật, nhưng chỉ chưa đầy khoảnh

Hai nha dịch khiêng một chiếc ghế thái sư tới, mời lão phu ngồi xuống.

nhân cất tiếng.

"Bao Chửng!", Lưu hậu đột nhiên quát lên một tiếng, "Một thôn phụ quê mùa, bước vào công đường nhìn thấy ai gia

bước vào công đường nhìn thấy ai gia, Hoàng thượng, Bát vương gia, lại không quỳ, ngươi còn mời bà ta ngồi ghế cao, như thế còn ra thể thống gì?". Lại nhìn Lưu hậu lúc này, đã khôi phục thần sắc như bình thường, đôi mắt hạnh ẩn giấu sát khí, hoàn toàn là dáng vẻ kiêu ngạo đường bệ.

"Lẽ nào Thái hậu không nhận ra người này?", Bao đại nhân hỏi ngược lại.

Chân mày Lưu hậu khẽ động: "Một thôn phụ quê mùa, ai gia làm sao có thể biết được?".

Bao đại nhân nhướng mắt: "Thái hậu thực chóng quên, ngay cả cố nhân cũng không nhớ được. Người này chính là người trước đây sớm chiều gần gũi, tình như tỷ muội với Thái hậu, Lý nương nương của cung Ngọc Thần!".

"Hoang đường, Lý nương nương đã sớm vùi thân trong biển lửa lãnh cung, đâu còn có thể xuất hiện ở đây?! Người này chắc chắn là giả mạo!"

"Thái hậu!", Bao đại nhân đề tiếng nói, "Lý nương có kim hoàn do Tiên hoàng ngự ban làm chứng!".

"Kim hoàn có thể làm giả!"

"Vậy mời Thái hậu kiểm tra!"

Bao đại nhân quay đầu, ôm quyền nói: "Xin Lý nương nương cho mượn kim hoàn để kiểm tra!".

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Lý hậu gật đầu, lấy kim hoàn từ trong người ra.

Triển Chiêu bước lên, tiếp nhận kim hoàn, quay người đưa đến trước mặt Lưu hậu, xòe tay để Lưu hậu nhìn thấy.

Lưu hậu tựa như nhìn thấy quỷ, hai mắt trọn tròn, cả người bất giác co lại, lùi ra sau. hoàn, kim hoàn liền mở ra, lộ rõ Cửu khúc dạ châu, ánh quang bắn ra tứ phía, rực rỡ chói mắt.

Hay tay Triểu Chiêu khẽ vặn kim

Lưu hậu da mặt co rúm lại, thân hình đột nhiên đổ về phía trước, vươn tay muốn cầm lấy kim hoàn.

Nhưng bóng áo đỏ trước mắt lóe lên một cái liền không thấy đâu nữa, lại định thần nhìn kỹ, thì thấy Triển Chiêu đã quay trở lại đứng bên cạnh Lý hậu tự bao giờ, cung kính dâng trả kim hoàn.

Chợt nghe Bao đại nhân tiếp tục nói: "Hơn nữa Lý nương nương và Bát vương thiên tuế cùng Địch nương nương cũng đã thừa nhận, đương nhiên đó là sự thực!".

"Nói bậy!", Lưu hậu đứng phắt dậy, hung tọn nhìn Bao đại nhân nói: "Bát vương gia trước đó vẫn làm khách trong cung của ai gia, đâu ra thời gian rảnh mà đi nhận người...", nói đến đây, giọng Lưu hậu tắc lại, quay đầu nhìn Bát vương gia, khóe miệng nhếch lên, "Địch nương nương...".

Mắt hạnh chớp một cái, Lưu hậu lại ngồi vào ghế, quay đầu trừng mắt nhìn Bao đại nhân, lạnh giọng nói: "Nếu đã như thế, vì sao Bao đại nhân còn không mau lôi kẻ này ra ngoài chém?!".

"Vì sao phải chém?", Bao đại nhân trừng mắt nhìn lại.

Lưu hậu hơi nhướng mày, cười khấy nói: "Năm đó Lý phi cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, gây họa cho hậu cung, bị giam vào lãnh cung, không xử tử ả đã là ân huệ lớn bằng trời của Tiên hoàng rồi. Nhưng ả chẳng những không biết cảm kích hoàng ân, ngược lại còn tự tiện trốn khỏi lãnh cung, đó chính là tội khi quân pham thương, lẽ nào còn không nên

Bao đại nhân trọn trừng hai mắt sáng

giết ư?".

hậu, trầm giọng quát: "Nếu chuyện năm đó là do có kẻ rắp hãm hại, Lý nương nương bị kẻ khác vu oan thì nên làm thế nào?".

"Người nói cái gì?!", Lưu hậu trọn

quắc như điện, bắn thẳng về phía Lưu

Bao đại nhân lại quay phắt đầu, giơ kinh đường mộc vỗ "chát" một tiếng, quát lớn: "Quách Hòe, ngươi đã biết tội chưa?!".

mắt quát.

Quách Hòe quỳ dưới công đường bỗng nhiên nghe thấy Bao đại nhân quát, bất giác cả thân hình đầy thịt run lên, lát nhìn Bao đại nhân một cái, mí mắt giật giật nói: "Bao đại nhân, Quách Hòe một thân trong sạch, làm gì có tội?".

sau mới ổn định lại, ngước mắt uể oải

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào Quách Hòe, nghiêm giọng

"Chát!", kinh đường mộc vang lên.

thẳng vào Quách Hòe, nghiêm giọng quát:

"Quách Hòe, người mưu đồ phản

nghịch, gian ngoan khó lường, dùng một con mèo đánh tráo long nhi do Lý nương nương cung Ngọc Thần mới sinh hạ, mưu hai Hoàng tử, tâu lời gièm pha mê hoặc

Tiên hoàng, khiến cho Lý nương nương

xứ. Sau đó ngươi còn mưu hại cung nữ Khấu Châu, giết người diệt khẩu, những hành vi đó đi ngược lại luân thường đạo lý, mất hết nhân tính, dù có chết vạn lần cũng không đền hết tội, ngươi còn dám nói bản thân trong sạch, còn dám nói mình vô tôi sao?!"

cung Ngọc Thần bị hàm oan hai mươi mấy năm trời, chiu nỗi khổ ly hương xa

nói bản thân trong sạch, còn dám nói mình vô tội sao?!"

"Toàn lời bậy bạ!", Lưu hậu quát lên, "Bao Chửng, quả thực ngươi đang nói càn, miệng toàn lời tà môn mê hoặc kẻ khác! Hoàng thượng, người còn chờ gì nữa mà không lôi cái tên nghịch thần này

ra ngoài chém đầu thị chúng?!".

Thiên tử ngước mắt nhìn Lưu hậu một cái, hờ hững nói: "Mẫu hậu, hãy bình tĩnh chó có nóng giận, nghe Bao khanh thẩm vấn kỹ lưỡng đã".

"Hoàng thượng?!", Lưu hậu chấn kinh, trừng mắt nhìn Thiên tử Nhân Tông,

Còn Thiên tử thì bình thản nhìn về phía trước, vẻ mặt thản nhiên, không nói

khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin.

thêm gì nữa.

"Bao Chửng tuân chỉ!", Bao đại nhân ôm quyền, lại đưa mắt lạnh lùng quát: "Quách Hòe, hành vi phạm tội như vậy, ngươi còn gì để nói?!". Chỉ thấy Quách Hòe ngước nhìn Bao đại nhân một cái, đôi mắt ti hí nhướng lên, cười khẩy một tiếng, "Bao đại nhân, ngài nói những điều đó, ta nghe mà chẳng hiểu nửa câu!".

Bao đại nhân trợn mắt nhìn Quách Hòe, cũng cười lạnh nói: "Người đâu, truyền Trần Lâm, Trần công công!".

"Truyền Trần công công..."

Không lâu sau, liền thấy Trần công công đi nhanh tới công đường, khom người bái lạy: "Trần Lâm khấu kiến tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!".

"Bình thân", Nhân Tông mở miêng.

Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn

Trần Lâm đứng dậy, lại khom người thi lễ: "Trần Lâm bái kiến Bao đại nhân".

"Trần công công không cần đa lễ", Bao đại nhân chậm rãi nói, "Bản phủ mời Trần công công đến đây chính là muốn hỏi về một bản án cũ năm đó, mong

Trần công công hãy căn cứ theo sự thực

để nói"

"Bao đại nhân mời hỏi."

"Xin Trần công công hãy đem chuyện tai nghe mắt thấy trong đêm Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ li miêu thuật lại một lần nữa, một chữ cũng không được bỏ sót."

"Được", Trần Lâm ôm quyền, hít sâu một hơi, rồi chìm vào trong hồi ức, chậm rãi kể, "Đêm ấy, Trần Lâm hồi cung sau khi đi mua rau quả, nửa đường gặp cung nữ Khấu Châu của cung Kim Hoa...".

Trần Lâm nét mặt bi thương, vừa kể

vừa khóc, kể đến đoạn thảm khốc liền khóc nấc lên gập cả người xuống...

Lại nhìn những người ngồi nghe bên hông công đường...

Mấy người của Khai Phong phủ đã sớm biết sự tình, lúc này cũng là nét mặt bi phẫn, còn nha dịch hai bên khuôn mặt đều mang vẻ bất nhẫn.

Bát vương thiên tuế khuôn mặt đầy những dấu lệ, Thiên tử Nhân Tông hai mắt nhắm chặt.

Lý hậu, đôi mắt mù không chớp không

động, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Phạm Dung Hoa bên cạnh hai mặt cũng đỏ hoe.

Kim Kiền đứng bên cạnh cửa, cũng cảm thấy sống mũi cay cay.

Lưu hậu, Quách Hòe nét mặt lúc xanh lúc trắng, đặc biệt là khi Trần Lâm nhắc đến chuyện đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, thì thân hình hai người đều chấn động.

Tới khi Trần Lâm vừa khóc vừa kể, nức nở ngắt quãng thuật lại xong thì thời gian cũng đã qua một tuần hương.

Cả công đường tĩnh lặng.

"Chát!", kinh đường mộc đột nhiên vang lên.

"Quách Hòe, ngươi còn gì để nói?!", Bao đại nhân quát.

Thân hình núc ních đầy những thịt với mỡ của Quách Hòe dồn đống dưới công đường, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

"Người đâu, đem lời chứng của Bát

vương thiên tuế cho hắn xem!"

Trương Long cầm lời chứng trên bàn lên, đặt trước mặt Quách Hòe.

Chỉ thấy đống thịt mỡ dưới công đường co giật, đầu vươn về phía trước, rồi lại co rúm tại chỗ, im bặt không chút tiếng động.

"Lời chứng đó, cầm cho ai gia xem...", Lưu hậu, người nãy giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên ra lệnh.

Trương Long ngước nhìn Bao đại nhân, liền thấy Bao đại nhân khẽ nhíu mày, gật gật đầu.

cả lời chứng trong tay cũng không cầm nổi, rơi xuống đất.

Đột nhiên, một tràng cười dài thê lương phát ra từ miệng Lưu hậu:

"Ha ha ha... ha ha.. Li miêu tráo Thái tử... Bát Tam thế tử... Thái tử... Hoàng

thượng... Ha ha ha... người tính không

bằng trời tính... ha ha..."

Lưu hậu đưa tay nhận lời chứng, chăm chú xem, càng xem đôi mắt hạnh càng trở nên lạnh lẽo, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, đến khi xem xong thì đôi môi đã tím tái, hai tay run rẩy không ngừng, ngay

Mọi người đều kinh hãi, ngắn ra nhìn Lưu hậu đang cười như điên như dại không ngừng.

"Mẫu hậu...", Nhân Tông, hai mắt ảm đạm, cánh tay chầm chậm đưa lên, muốn nắm lấy cánh tay Lưu hậu, nhưng giơ lên được nửa đường lại từ từ hạ xuống, ánh mắt buồn bã, không nói thêm gì nữa.

Bát vương gia quay nhìn Lưu hậu, thở dài một tiếng, lắc đầu không nói.

Kim Kiền đứng một bên thấy khó hiểu, thầm nghĩ:

là đã xảy ra chuyện gì? Vừa mới rồi còn mang dáng vẻ kiêu ngạo hống hách, sao chỉ nghe Trần Lâm nói đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, rồi xem lời chứng của Bát vương thì lại biến thành bộ dạng như vậy, hệt như là bị kích thích quá độ?

Bà Lưu hâu này uống nhầm thuốc hay

Lại thấy Bao đại nhân thu hồi lời chứng, nhìn Lưu hậu một cái, thở dài nói: "Trong cõi u minh, tất có công lý chính nghĩa bảo hộ, có đạo trời chính khí phù trợ!"

Hở?

Kim Kiền chớp chớp mắt, nhớ lại

những lời cuồng dại của Lưu hậu khi nãy, lúc này mới hiểu ra, thầm kinh ngạc:

Ôi cha, mình đã quá quen thuộc với vụ án "Li miêu hoán thái tử", cho nên cứ nghĩ bản thân biết rất tường tận về các đương sự cũng như sự việc có liên quan trong vụ án này.

trong vụ án này.

Bây giờ nghĩ kỹ lại mới biết, cung nữ Khấu Châu kia đến chết cũng không tiết lộ nửa lời về tung tích của Thái tử, cho nên Quách Hòe và Lưu hậu từ đầu chí cuối đều không biết Thái tử đã được đưa

nên Quách Hòe và Lưu hậu từ đầu chí cuối đều không biết Thái tử đã được đưa đi đâu, tất nhiên cũng không biết Thái tử bị tráo bởi con mèo khi đó lại trở thành Tam thế tử của Bát vương gia, sau lại trở

thành Thiên tử đương triều...

Chậc chậc, nháo loạn nửa ngày trời, hai boss phe phản diện mới biết mình đã dưỡng dục kẻ địch lớn nhất thành người, lại còn đưa y lên ngôi Hoàng đế...

Haizzz... Quả thực là người tính không bằng trời tính, chẳng trách Lưu hậu chớp mắt một cái đã loạn thần kinh như vậy...

Chậc, cái vị Bát vương thiên tuế này cũng là nhân vật thâm tàng bất lộ!

Lão Bao cũng thật lợi hại, đòn phủ

đầu này, đánh một cú đủ đau tê tái!

Chỉ thấy Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc một tiếng, lại quát: "Quách Hòe, bây giờ ngươi còn gì để nói?!".

"Ha ha ha...", chọt nghe một tràng cười điên dại phát ra từ đống thịt rúm ró dưới công đường, cười đến nỗi mà đám thịt rung lắc dữ dội cơ hồ như chảy cả ra mỡ.

Mọi người đều trọn trừng mắt.

Lưu hậu nghe thấy tiếng cười của Quách Hòe thì dần dần ngưng cười, khôi phục lại vẻ bình thường, thản nhiên ngồi tựa vào lưng ghế, nhìn Bao đại nhân một cái, khóe mắt nhướng lên, cười khẩy không nói.

Quách Hòe vừa cười vừa thăng người

dậy, nhìn Bao đại nhân trên công đường, cười lớn biến thành cười khẩy, nói từng tiếng một: "Bao đại nhân, câu chuyện bịa này cũng hay lắm! Quả thực rất tức cười!"

cười!"

Bao đại nhân trừng mắt, quát: "Quách Hòe, nay nhân chứng, vật chứng đã đủ,

Quách Hòe cười khẩy mấy tiếng:

ngươi còn dám xảo ngôn chống chế!".

"Tuầu Lâu Tuầu Lâu Lâu D'

"Nhân chứng, nhân chứng nào?!"

"Trần Lâm Trần công công, Bát vương thiên tuế đều là nhân chứng!"

"Vậy Quách Hòe bạo gan hỏi Bao đại nhân, hai người họ có từng tận mắt nhìn thấy Quách Hòe dùng mèo tráo Thái tử không?!", Quách Hòe nhướng mày hỏi.

Bao đại nhân nhất thời nghẹn lời.

Trần Lâm bước lên, hét: "Là Khấu Châu chính miệng nói, tận tai ta nghe thấy!".

lạnh một tiếng, "Trần công công chỉ nghe những lời nhảm nhí, sao có thể làm chứng? Nếu là Khấu Châu tận mắt nhìn thấy, vậy thì gọi Khấu Châu ra đây làm chứng!".

"Vây thì sao nào?!", Quách Hòe hừ

"Ngươi!", Trần Lâm nhất thời giận dữ, chỉ vào Quách Hòe, cả người run rẩy không ngừng quát: "Khấu Châu vì không chịu nổi ngươi dùng nghiêm hình tra khảo đã nhảy lầu tự vẫn, làm sao còn có thể ra làm chứng?".

"Cái đó gọi là chết không đối chứng, như thế sao có thể định tội ta được?!", Quách Hòe cười khẩy nói. Trên công đường nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

Chúng nhân đều bắn thẳng mục quang về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cau chặt mày, sa sầm mặt không nói.

"Bao khanh, nếu đã không thể định tội Quách Hòe, vậy thì hãy để Quách Hòe theo ai gia hồi cung", Lưu hậu ung dung buông ra một câu.

Lưu hậu bình thản nhìn thẳng vào Bao

đại nhân, trong đôi mắt hạnh khép hờ bắn ra hàn quang rợn người, sát khí gai mắt.

Chúng nhân nhất thời buốt lạnh cả người.

Lẽ nào Lưu hậu định giết Quách Hòe diệt khẩu?!

Bao đại nhân nhìn trả lại, mi mày dựng ngược, vỗ kinh đường mộc, nói: "Án này để sau tái thẩm, bãi đường!".

"Khoan đã!", Lưu hậu đứng phắt dậy, quát, "Nếu Bao khanh đã không cách nào định tội Quách Hòe được, thì phải phóng

thích Quách Hòe!".

"Thái hậu!", Bao đại nhân ôm quyền, "Quách Hòe tuy chưa bị định tội, nhưng vẫn là nghi phạm, không thể phóng thích!".

"Bao Chửng, đây chính là ý chỉ của ai gia, ngươi dám không nghe?!"

"Xin thứ cho Bao Chẳng không thể tuân lệnh!"

"Thái hậu!", Bát vương thiên tuế đột nhiên tiến lên, ngăn trước mặt Lưu hậu nói, "Bao đại nhân hành sự theo pháp luật, mong Thái hậu khoan thứ!".

Đôi mắt hạnh của Lưu hậu long lên sòng sọc: "Bát vương, chuyện của ai gia còn không đến phiên ngươi quản!".

Bát vương cũng trọn trừng hai mặt: "Lẽ nào còn muốn bản vương thỉnh tới Kim giản^[2] Tiên hoàng ngự ban mới thôi?!".

[2] Giản: Một loại binh khí cổ, dạng côn, dài khoảng bốn thước, có bốn cạnh không có mũi nhọn, lợi cho việc chiến đấu trên bộ.

"Ngươi!!!", Lưu hậu bước lên một bước, nheo mắt nhìn Bát vương hồi lâu, rồi đột nhiên cong môi lên, cười khẩy: "Ai gia muốn xem xem các ngươi còn có thể làm gì?".

Dứt lời, lại liếc xéo Bao đại nhân một cái, phất ống tay áo: "Khởi giá, hồi cung!".

"Thái hậu khởi giá, hồi cung..."

thiên tuế!", chúng nhân quỳ tiễn.

Bóng người chớp động, đoàn tùy tùng

"Thái hâu thiên tuế thiên tuế thiên

của Thái hậu rời khỏi công đường.

"Bát vương, theo trẫm hồi cung ngồi một lát...", Hoàng đế Nhân Tông cũng đứng dậy, chậm rãi nói.

"Thần tuân chỉ", Bát vương vội ôm quyền thi lễ.

"Hoàng thương khởi giá, hồi cung..."

"Bát vương khởi giá..."

"Cung tiễn thánh giá, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Đôi đồng tử trong mắt Thiên tử lạc thần, Nhân Tông chậm rãi bước, tới khi

đi tới bên cạnh Lý hậu thì khẽ khựng lại một chút, rồi dứt khoát nhấc gót, bước ra khỏi công đường.

Tới khi loan giá rời khỏi, chúng nhân Khai Phong phủ mới từng người một đứng thẳng dậy.

Chọt nghe Bao đại nhân trầm giọng ra lệnh: "Vương Triều, Mã Hán, áp giải Quách Hòe vào đại lao, canh giữ cẩn mật! Trương Long, Triệu Hổ, hộ tống Lý nương nương về sương phòng, bảo vệ nghiêm cẩn!".

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

"Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, theo bản phủ trở lại khách

"Thuộc ha tuân lênh!"

sảnh."

"... Dạ."

"Da!"

Khách sảnh, lại là khách sảnh!

Chỗ này phòng thủ quá kém, lại xung khắc với bát tự^[3] của mình, thực sự

[3] Bát tự: Còn có tên gọi khác là tứ trụ, là tám chữ thiên can địa chi tra trong lịch pháp, căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch để tính ra, là một dạng bói toán dựa vào tám chữ này để

không thích hợp để ở lâu.

đoán mênh cách.

Tuy nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Kim Kiền vẫn an phận canh giữ tại nơi này, muốn trốn cũng chẳng trốn được.

"Công Tôn tiên sinh, chẳng biết tiên sinh có diệu kế gì không?", Bao đại nhân ngồi giữa khách sảnh, sắc mặt u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm, hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng:

"Kế sách duy nhất, chính là phải mời Khấu Châu ra làm chứng, khi đó mới có thể định tội Quách Hòe được!".

Mọi người nghe xong đều cả kinh.

thể ra làm chứng?".

Công Tôn tiên sinh nghe vậy khẽ mim cười: "Triển hộ vệ còn nhớ ô bồn án

Triển Chiêu kinh ngạc nói: "Khẩu Châu đã chết hơn hai mươi năm, sao có

cười: "Triển hộ vệ còn nhớ ô bồn án không?".

"Ô bồn án?", Triễn Chiêu thoáng nhớ lại, cũng không biết nghĩ ra cái gì, khuôn mặt tuấn tú hơi biến đổi, rũ mắt đáp, "Triển mỗ đương nhiên nhớ rồi!".

Kim Kiền nghe mà toàn thân run rấy, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

"Ý của Công Tôn tiên sinh là...", hai mắt Bao đại nhân chầm chậm chuyển động, cuối cùng ghim thẳng vào người Kim Kiền.

Công Tôn tiên sinh bình thản nhìn Kim Kiền, vuốt râu cười nói: "Kim bổ khoái có thiên phú dị bẩm, có thể giao tiếp với hồn phách, liệu có thể giúp đại nhân một tay, phá án này không?".

O hả? Chẳng lẽ cái lão Công Tôn Trúc Tử này tính bảo mình gọi ma tới?

My God!

Mình chỉ là một người hiện đại tới từ tương lai, không phải người trời giáng phàm, cái chuyện gọi ma bắt quỷ này, mình làm sao điều khiển được!

bước lên, ôm quyền cao giọng nói, "Thuộc hạ vô đức vô năng, làm sao có thể đảm đương nhiệm vụ trọng đại này, xin tiên sinh hãy tìm người hiền khác,

"Công Tôn tiên sinh!", Kim Kiền vôi

chớ để lỡ đại sự!".

Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu nói: "Kim bổ khoái nói sai rồi, việc này không phải là Kim bổ khoái thì không có ai có thể đảm đương được!".

"Công Tôn tiên sinh...", Kim Kiền ngắng đầu lên, da mặt không khống chế được mà co rúm lại.

Cái cây gậy trúc này, chả lẽ có thù với mình à?

"Công Tôn tiên sinh, thuyết quỷ thần này...", Bao đại nhân cũng có chút do

dự, ngập ngừng nói.

"Đại nhân không cần lo lắng, nếu có Kim bổ khoái tương trợ, lại thêm kế của học trò, nhất định sẽ thành đại sự!", Công Tôn tiên sinh đột nhiên ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói.

"Ò?", Bao đại nhân và Triển Chiêu hai mắt cùng sáng lên, "Xin lắng nghe cho tỏ tường!".

..

Nửa tuần hương sau.

"Công Tôn tiên sinh, quả nhiên là diệu kế!", Bao đại nhân đề giọng khen.

"Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, Triển mỗ bội phục", Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt khâm phục nói.

"Hai vị quá khen!", Công Tôn tiên sinh ôm quyền đáp, ngưng một chút, lại quay đầu nhìn Kim Kiền nghiêm giọng nói, "Chỉ là kế này nhất định phải có Kim bổ khoái tương trợ, Kim bổ khoái có nguyện ý không?".

Mục quang của mọi người bắn về phía Kim Kiền. Kim Kiền thầm thở dài một tiếng, ôm quyền đáp: "Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!".

Chậc, lời của Công Tôn Trúc Tử, ai dám không theo?

"... Thuôc ha xin cáo lui trước."

"Làm phiền Kim bổ khoái!"

Kim Kiền ôm quyền khom người thi lễ rồi bước ra, gục đầu, lảo đảo bước về phía Tam ban viện, tới khi về đến phòng mình vẫn chưa hoàn hồn lại.

Kiền trở về liền vui mừng không thôi, vội bước tới chào hỏi:

"Kim Kiền, câu trở về rồi... Ở kìa?

Còn Trinh Tiểu Liễu vừa thấy Kim

Chẳng lẽ có người ức hiếp cậu? Cậu hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ đi trút giận cho cậu!"

Cậu sao thế, sao sắc mặt xấu thế kia?

Tôn Trúc Tử ư?

Thôi đi thôi đi, mình còn muốn sống

Trút giận? Tìm ai trút giận đây? Công

thêm vài năm!

Kim Kiền chầm chậm ngắng đầu lên, yếu ớt nói: "Tiểu Liễu, nhờ anh giúp tôi một chuyện...".

"Không thành vấn đề!", Trịnh Tiểu Liễu vỗ ngực một cái, "Trợ giúp huynh đệ không màng mạng sống, quyết chẳng chối từ!".

"Giúp tôi mua hai cây nến trắng..."

"Được... Hả? Nến trắng?"

"Lại mua thêm hai xấp giấy vàng, một cái lư hương, cả hương nữa..."

"Kim Kiền, lẽ nào, nhà cậu có người thân qua đời ư..."

"Mua thêm một thanh kiếm bằng gỗ

đào..."

"Một cái thủ lợn"

"Hả?"

"Hở?"

"Một bộ quần áo đạo sĩ…"
"Kim, Kim Kiền, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Giả thần giả quỷ..."

"Hở?"

Chỉ thấy Kim Kiền ngắng phát đầu lên, nét mặt nghiêm nghị hùng hồn: "Tôi muốn chiêu hồn!".

Dưới ánh mặt trời chói chang của buổi trưa, da mặt Kim Kiền một bên rúm ró, một bên giật giật, hiện ra vô cùng rõ ràng.

Hồi mười

Lần hai xử Quách Hòe, vời ma làm chứng,

Vinh quang thăng Hiệu úy, tiền đồ rộng mở.

Nhắc tới đại lao Khai Phong phủ là người ta nghĩ ngay đến danh tiếng lẫy lừng như sấm động bên tai trong cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, chẳng ai là không biết, chẳng ai là không rõ.

ngặt, kín kẽ đến mức một ngọn gió cũng không thổi qua được, phàm là những kẻ cướp ngục tên nào tên nấy đều chọn đường vòng mà đi, tránh còn không kịp nữa là.

Thứ đến, phạm nhân bị giam giữ trong

Đầu tiên, đại lao này canh giữ nghiêm

lao lại càng không giống với những nơi khác, dưới thì có trộm đạo ăn cắp vặt, trên thì có vương công đại thần, cao thấp sang hèn đều đủ cả, tuyệt không vàng thau lẫn lộn.

Có điều, chuyện khiến cho bách tính thành Biện Lương bàn tán say sưa nhất lại chính là ngực tốt trong đại lao của Khai Phong phủ.

thực có chút đáng thương, mỗi ngày từ sáng đến tối đều ở trong nhà lao chẳng được nhìn thấy ánh mặt trời. Bao đại nhân quản rất nghiệm, Công Tôn tiên sinh lai càng căn cơ chặt chẽ, so với những đại lao của các phủ nha khác thì thực sự chẳng xơ múi được chút "màu mỡ" nào; từ sau khi Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vê Triển đại nhân tới nhâm chức, tần suất cướp ngực giảm mạnh, lại càng không có cơ hôi để hoạt đông gân cốt, thật đúng là chẳng có niềm vui và hứng thú gì cả, các ngực tốt chỉ đành thăm dò nghe ngóng chuyên bên lề của các nhân vật bị nhốt

Nhắc tới những ngực tốt này, cũng

trong lao, bàn tán những tin tức via hè mà thôi.

Ai mà ngờ được chỉ dựa vào mấy câu chuyện via hè hành lang đó mà họ lại vang danh thiên hạ.

Nói đến ngực tốt của Khai Phong phủ thì người nào người nấy đều là những nhân vật phi phàm, phàm là những nội tình bí mật trong các vụ án lớn không gì là không biết, những chuyện bên lề trong

các vụ án nhỏ không gì là không thông, hơn nữa ai cũng có tài ăn nói, miệng lưỡi trơn tru sắc bén. Đem ra so sánh, nếu không tính Kim bổ khoái cao thủ mặc cả đệ nhất thành Biện Lương, thì những ngục ngồi uống nước, tùy ý kể một, hai đoạn truyện là có thể hấp dẫn được rất đông chúng bách tính vây xung quanh, dần dà, cũng có người dựa vào đó mà kiếm được bữa cơm chén nước.

Cho nên, mặc kê là nhân vật lớn nào

tốt này đều xếp hàng đầu cả, chỉ cần tùy tiên kéo một người ra ngoài, đến quán trà

tới đại lao của Khai Phong phủ, những ngực tốt này đều cao hứng hơn bất cứ ai. Họ sung sướng đi thăm dò các tin tức hành lang, chuyện via hè, sau đó thì ra bên ngoài tám chuyện, gần như chắc chắn là lại được bao ăn bao uống.

Tỉ như lần này, hôm nay trong đại lao

Vừa qua giờ thắp đèn, trong đại lao Khai Phong phủ, mấy ngực tốt ngồi quây

lai bày kế, rồi sau đó chia nhóm ra hành sư, đi khắp nơi thăm dò tin tức, đến bữa tối thì quay về báo cáo, tổng hợp lai.

có một vi tổng quản nội cung mới tới, nghe nói là tâm phúc của Thái hậu đương triều, mấy ngực tốt trong đại lao Khai Phong phủ liền vui như Tết, hưng phấn mãi không thôi. Moi người liền hợp nhau

quần lại nghỉ ngơi ở cửa phòng giam, chum đầu lai nhỏ to bàn tán.

"Này này, huynh đê, huynh nghe được tin tức gì rồi?"

"Lạ lắm, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh ở trong khách sảnh suốt, cũng không biết đang bàn bạc cái gì, nghe nói ngay cả bữa tối cũng không ăn."

"Triển đại nhân và mấy vị Hiệu úy đại nhân thần sắc thấy căng thẳng lắm, các bổ khoái trong phủ cũng khẩn trương vô cùng, xem ra đêm nay có chuyện lớn rồi."

"Không sai, tôi cũng nghe nói, đêm nay Bao đại nhân định thẩm vấn Quách Hòe..."

"Mấy vị sai dịch, có thể nói cho ta nghe một chút không?", đám người vừa nói tới đây, bỗng nghe thấy tiếng nói truyền ra từ một gian nhà lao.

Hả?

Mấy ngực tốt đồng thời quay đầu lại, nhìn chằm chằm về phía phạm nhân trong phòng giam.

Chỉ thấy người này, thân hình béo múp, mặt mày bóng nhẫy, đôi mắt ti hí nhỏ như đường khâu, treo phía dưới là hai bọng mắt chảy xệ, tuy một thân áo tù nhưng vẻ mặt vẫn rất nhỏn nhơ tự đắc, chính là đại thái giám Quách Hòe vừa mới bị đưa vào tối qua.

Nhất thời mấy ngực tốt sa sầm mặt, nói: "Biến đi biến đi, hóng hớt cái gì, cứ ngoan ngoãn mà ở đó đi!".

Quách Hòe đi tới trước cửa phòng giam, nhướng mày nói: "Nếu điều mấy vị nói là về vụ án của ta, tại sao ta không thể nghe chứ?".

Một ngực tốt cau mày, quát: "Chính là vì nói về vụ án của ngươi, nên ngươi mới không được phép nghe!".

Quách Hòe hơi sa sầm mặt: "Ta là người bên cạnh Thái hậu, ngươi dám nói với ta như vậy hả?!".

đã vào đại lao của chúng ta thì chỉ là một tên tù! Đừng nói ngươi là thái giám, trước kia có vị phò mã tên gọi Trần Thế Mỹ, kiêu ngạo hống hách hơn ngươi nhiều mà huynh đệ chúng ta còn không thèm để vào mắt!".

"Ôi trời! Người bên cạnh Thái hậu à...", mấy ngực tốt đi đến trước mặt Quách Hòe, đánh giá hắn một phen, không khỏi cười rộ lên, "Vậy thì sao nào? Mặc kê người là người bên canh ai,

Một bên bọng mắt của Quách Hòe nảy lên, y híp đôi mắt nhỏ như đường khâu lại, đưa tay rút cây trâm cài trên búi tóc ra, nói: "Vậy có cái này, mấy vị có bằng lòng nói cho ta nghe được không?".

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Mấy ngực tốt vừa nhìn thấy cây trâm này, hai mắt sáng rực lên.

Cây trâm đó chính là trâm ngọc thượng đẳng được chạm khắc rất tinh xảo.

Một chú ngực tốt giật lấy cây trâm ngọc, cầm trong tay chăm chú xem xét cả một lúc lâu, khi ngắng đầu lên đã là vẻ mặt tươi cười: "Không biết Quách công công muốn hỏi cái gì?".

"Chính là hỏi chuyện Bao đại nhân đêm nay muốn thẩm vấn ta, mấy vị có biết không?"

"Vậy thì công công hỏi đúng người rồi. Các huynh đệ chúng tôi thạo tin nổi danh trong Khai Phong phủ này, dù là chuyện gì cũng không thể giấu được lỗ tai của chúng tôi", ngục tốt bên cạnh cười nói.

Quách Hòe khẽ nhướng mày nói: "Vậy hôm nay Bao Chửng vừa mới thăng đường thẩm vấn ta xong, vì sao còn muốn thẩm vấn buổi đêm?".

"Ô! Có thật là ngài không biết hay giả

mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc kêu lên, "Bao đại nhân thẩm án trong đêm chính là xử ma đó!".

"Xử ma?", Quách Hòe nhíu mày, "Lời

vờ không biết đấy?", một ngực tốt khuôn

Mấy ngực tốt trợn trừng nhìn Quách Hòe, dị khẩu đồng thanh nói: "Bao đại

này giải thích thế nào?".

Hòe, dị khâu đông thanh nói: "Bao đại nhân nổi danh 'Ngày xử dương, đêm thẩm âm', cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này ai mà lại không biết!".

"Ngày xử dương, đêm thẩm âm?", chân mày Quách Hòe lại càng nhíu chặt.

"Chính là ban ngày xử các vụ án trên dương gian, còn ban đêm thì thẩm vấn các án oan của âm giới!", một ngục tốt giải thích.

"Ban đêm thẩm vấn âm giới?", đôi mắt ti hí nhìn lướt qua các ngực tốt một

lượt, Quách Hòe cười khẩy một tiếng: "Hoang đường! Thực đúng là hoang đường!".

"Ôi trời, công công, đây hoàn toàn là sự thật!", mấy ngực tốt kêu lên.

"Vậy Bao Chửng làm quan nhiều năm như vậy, sao trước giờ ta chưa từng nghe nói đến hắn có bản lĩnh này?", Quách Hòe nhướng mày cười khẩy nói.

"Ôi chao, công công ngài không biết rồi!", một ngực tốt bước lên, hạ giọng nói, "Bao đại nhân không có năng lực này, nhưng thuộc hạ của Bao đại nhân lại có!".

"Ô?", Quách Hòe tựa như cũng hứng thú, đôi lông mày chổi xể nhếch lên, "Là Công Tôn Sách, hay là Triển Chiêu?"

Tất cả ngực tốt đều đồng thời lắc đầu: "Công Tôn tiên sinh và Triển đại nhân tuy bản lĩnh rất lớn, nhưng lại không có bản sự này".

"Thế thì là vị nào tài năng vậy?"

Mấy ngực tốt đều nhìn ngó bốn xung

quanh, lại đưa mắt nhìn nhau, mới đẩy một người tiến lên, hạ giọng nói:

"Trong Khai Phong phủ chúng tôi có

một bổ khoái, họ Kim tên Kiền, đừng thấy hắn ta vừa gầy vừa nhỏ mà coi thường, hắn là một kỳ nhân đấy, được thiên phú dị bẩm, có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần. Từ khi hắn ta đến phủ Khai Phong này, Bao đại nhân liền có thể xử âm phán quỷ!"

Quách Hòe nhếch đôi mắt ti hí, cười phì một tiếng.

Viên ngục tốt đó lại tiếp: "Công công ngài đã từng nghe tới vụ án ô bồn chưa?".

"Ô bồn án?", Quách Hòe nheo mắt, ngẫm nghĩ một lát, nói: "Có nghe qua, chỉ là lời đồn nơi xó chợ, nói cái gì mà Bao Chửng giải oan cho một hồn bị phong bế trong ô bồn. Theo như ta thấy thì hoàn toàn là những lời nói vô căn cứ!".

"Công công, chuyện đó trăm ngàn lần đều là sự thật!", mấy ngực tốt lại cùng hạ giọng nói. ngập vẻ kinh sơ thốt lên: "Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ đều tận mắt nhìn thấy, chính Kim Kiền đã chiêu gọi oan hồn trong chiếc ô bồn đó xuất ra, nhập vào người hắn, lên công đường làm chứng. Thậm chí ngay cả chuyện lúc oan hồn đó sắp chết cũng đều nói rõ ràng đâu ra đấy, dọa cho đôi huynh đệ sát nhân kia sơ đến vỡ mật, liền vôi vàng dập đầu nhân tôi!".

Môt ngực tốt trong đám khuôn mặt tràn

"Còn có, đến cả vợ con của Lưu Thế Xương, oan hồn trong ô bồn kia cũng thừa nhận đó chính là chồng, là cha mình!", một ngục tốt khác tiếp lời.

Quách Hòe nghe xong, đôi mắt ti hí khẽ mở, bọng mắt hơi run lên, nói: "Thật có chuyện này sao?"

"Trăm ngàn lần đều là sự thật!", mấy ngục tốt cùng sắt son thể thốt.

Một ngực tốt lại nhìn xung quanh, bước lên nói: "Công công, Bao đại nhân đã căn dặn từ trước, nội tình vụ án này nhất định không được lộ ra, nay mấy

huynh đệ chúng tôi cũng vì nể mặt ngài nên mới nói cho ngài biết sự thật. Ngày sau nếu công công có thể ra khỏi đây, ngàn vạn lần đừng lộ ra là nghe mấy huynh đệ chúng tôi nói đấy, chuyện này có quan hệ đến bát cơm của mấy người chúng tôi đó!".

Quách Hòe quét đôi mắt ti hí qua vẻ mặt khiếp sợ của mấy người họ, bọng mắt giật lên giật xuống, khoát khoát tay.

Mấy ngục tốt thấy thế, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn lại, ôm quyền cảm tạ, nhìn bốn xung quanh rồi nhanh chóng rời đi.

Chung quanh phòng giam nhất thời tĩnh lặng như chết.

Quách Hòe đứng một mình trong phòng giam, khuôn mặt bóng nhẫy nặng nề, miệng lầm bẩm: "Ngày xử dương, đêm thẩm âm... chiêu hồn... Hừ, hoang đường...".

Đột nhiên, có tiếng động khác thường vang lên ngay bên chân, thân hình phì nhiêu của Quách Hòe run lên, thoáng cái liền lùi lại mấy bước, đôi mắt ti hí banh lớn, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Đến khi định thần nhìn kỹ, hóa ra là một con chuột chạy qua chân.

Quách Hòe nheo nheo mắt, khóe miệng giật giật. Một cước đá bay con chuột, đi đến trước cửa phòng giam, ngồi tựa vào cửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không khó để nhận ra, ngón tay múp míp của Quách Hòe cứ run rẩy không ngừng.

Mà bên ngoài cửa đại lao, một người vận áo dài nho nhã, đôi mắt phượng mang ý cười, nói: "Xem ra cần phải tăng bổng lộc của mấy ngực tốt này rồi".

"Loảng xoảng... loảng xoảng..."

Nửa đêm canh ba, vạn vật đều tắt tiếng, âm thanh khóa xích va vào nhau, ngắt quãng từ xa vọng lại khi liền khi đứt, trong đại lao tĩnh mịch này nghe lại càng rọn người.

Đột nhiên, tiếng động ngừng bặt, một giọng nói vang lên bên ngoài phòng giam:

"Quách Hòe, lên công đường!"

Quách Hòe ngồi trong góc tường ngước mắt nhìn một cái, thì thấy có hai sai nha tay cầm xích sắt đứng trước phòng giam, dưới ánh sáng mờ mờ, sắc mặt tái nhọt trông càng xanh lét.

Quách Hòe không khỏi run lên, mở

miệng nói: "Nào có chuyện nửa đêm xử án...".

"Câm mồm, nói nhiều như vậy làm

Sai nha hạ giọng quát, vung tay lên, liền đem xích sắt quàng vào cổ Quách

Cảm giác lanh buốt thấu xương, nhất

Hòe.

thời khiến Quách Hòe run rấy trong lòng.

Bị giải ra khỏi đại lao, Quách Hòe theo sau hai nha dịch, chậm rãi đi về phía công đường.

Sắc trời đen đặc, ánh trăng thê lương, gió hiu hiu làm bóng cây lay động. Gió mùa hạ vốn mát mẻ sảng khoái vậy mà giờ đây lại có chút băng lạnh.

Đến khi tới trước công đường Khai Phong phủ, Quách Hòe định thần nhìn kỹ, lại càng thót tim.

Trên công đường lớn nhường ấy trống trải mênh mông tịnh không một tiếng động, chỉ có hai ngọn đèn nhỏ như hạt

giữa công đường, một ngọn nằm trên bàn của sư gia, tỏa ra ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt, lay động múa lượn theo gió.

Bao đại nhân đang ngồi sau bàn xử

đậu, một ngọn đặt trên bàn xử án ở chính

án, tựa như ẩn vào trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt sắc bén sáng quắc, mảnh trăng khuyết trên trán lấp lánh ánh quang mờ ảo.

Một thân quan bào đỏ của Triển Chiêu, lúc này lại hệt như nhuộm máu.

Công Tôn tiên sinh ngồi bên mé dưới công đường, nét mặt khi tỏ khi mờ theo ánh đèn lay động, ẩn hiện sắc xanh trắng.

"Chát!", kinh đường mộc vỗ xuống, vang vọng trùng trùng.

"Giải Quách Hòe tới!", tiếng quát trầm trầm của Bao đại nhân, ong ong quanh tai, tựa như được truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Hai sai dịch bất thình lình đẩy mạnh Quách Hòe vào công đường quỳ xuống. Quách Hòe quay phắt lại thì thấy hai người kia mới chớp mắt đã không thấy bóng dáng, hệt như tan biến vào hư vô vậy.

Quách Hòe bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chợt nghe giọng Bao đại nhân trên công đường mơ hồ truyền đến: "Quách Hòe, ngươi có biết tội không?".

Quách Hòe nuốt nước bọt, chỉnh đốn lai tinh thần, trừng mắt lên nói, "Ta vô

tội!".
Bao đại nhân lại hỏi: "Quách Hòe,

Bao đại nhân lại hỏi: "Quách Hòe ngươi có nhận tội không?".

Quách Hòe ngước lên cười khẩy nói: "Bao Hắc Tử, ngươi không bằng không cớ, ta muốn xem xem ngươi làm thế nào định tội được ta?!".

Bao đại nhân trầm giọng nói: "Tuy bản phủ không có người làm chứng, nhưng lai có ma làm chứng! Quách Hòe,

ngươi có dám đối chất với oan hồn của Khấu Châu không?".

Bọng mắt của Quách Hòe giật giật vài

cái, nửa bên mặt phì phị run rấy, nặn ra nụ cười khẩy nói: "Hừ, Bao Hắc Tử, ngươi chớ có cho

rằng nửa đêm thăng đường, giả thần giả quỷ, thì có thể buộc ta nhận tội. Thiên hạ đồn ngươi 'ngày xử dương, đêm thẩm quái này! Có bản lĩnh ngươi cứ truyền oan hồn của Khấu Châu lên công đường đi, ta muốn xem xem Bao Hắc Tử ngươi rốt cuộc làm được trò trống gì!"

âm', ta còn lâu mới tin cái trò tà ma quỷ

"Bản phủ sẽ cho ngươi được như ý nguyện!", hai mắt Bao đại nhân bỗng nhiên long lên, đôi mắt sáng quắc như điện lại càng nổi bật ánh hào quang rực rỡ của mảnh trăng khuyết trên trán: "Kim bổ khoái đâu?!".

"Có thuộc hạ!"

Một luồng gió lạnh thổi qua, Quách Hòe chỉ cảm thấy nhoáng cái bên cạnh mình đã xuất hiện thêm một bóng người, không khỏi thót tim, ngước mắt lên nhìn, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy người này đôi mắt nhỏ đen kịt, mặt trắng như tờ giấy, trắng tới kinh người, bận bộ áo đạo sĩ màu xanh đen, rộng thùng thình phất phơ trong gió. Dưới ánh đèn mờ ảo người này tựa như không có bóng không có hình, chỉ là một cái đầu gắn lên bộ áo đạo sĩ thùng thình kia thôi, còn bên trong thì trống rỗng.

Bỗng nghe giọng nói trầm trầm của Bao đại nhân trên công đường truyền đến: "Kim bổ khoái, truyền oan hồn Khấu Châu!".

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Bóng áo màu xanh lay động, đảo mắt một cái, người phía trước đã biến mất không thấy tung tích đâu. Quay đầu nhìn lại mới giật mình phát hiện ra người này đã ở bên ngoài công đường không biết tự lúc nào, mà trước cửa công đường vốn trống không chẳng có thứ gì, giờ đây lai xuất hiện một bàn hương án. Cặp nến tuyên một màu trắng lay động trong gió, khói trắng nhờ nhờ phiêu đãng vòn quanh, càng làm tăng thêm quy khí đặc quánh trước cửa công đường vốn trang nghiêm túc muc này.

tay chắp lại thành hình chữ thập, miệng thì lầm rầm, đột nhiên thẳng phắt người lên, cầm thanh kiếm gỗ đen nhánh trên bàn, cánh tay vung lên chém ngang môt cái. Khi kiếm gỗ chạm vào ánh nến, thì một ngon lửa màu xanh u tối phụt lên, bắn thẳng tới trời. Sắc mặt Kim Kiền bởi ánh lửa này lại càng trở nên u ám xanh lét, hệt như từ dưới Sâm La quy điện chui lên vậy.

Kim Kiền cong lưng khom người, hai

Quách Hòe quỳ trên công đường, nhìn trừng trừng vào bóng áo xanh đang múa kiếm của Kim Kiền phía ngoài, đôi mắt ti hí banh lớn, mí mắt giật giật không ngừng.

Trong không gian thấp thoáng vang lên mấy câu chú, rì rì rầm rầm, khi nhỏ khi to, vòn quanh bên tai, khiến kẻ nghe được kinh hãi không thôi.

"Bát nhã Ba la mật... phong hỏa lôi điện phách... công nghĩa ở tại nhân tâm... thiên lý tồn cùng đạo nghĩa... quỷ lớn quy nhỏ phải nghe lệnh ta... oan hồn

Khấu Châu tới trước công đường..."

Một trận kình phong quét qua, tâm áo đạo sĩ màu xanh đen càng múa lượn dữ dội, lộ ra cánh tay gầy nhẳng của Kim

Kiền, trong ánh trăng thê lương, lại hệt như xương trắng đang múa dưới trăng.

Toàn thân núc ních béo múp của Quách Hòe run lên, kinh hãi nhìn không chớp mắt, cứng ngắc trên công đường.

"Oan hồn Khấu Châu lên trước công đường... Sâm La ngọc điện có ta dẫn lối... Đạo trời công lý tam giới đều truyền...", thân hình Kim Kiền bỗng nhiên xoay tròn, áo đạo sĩ cũng theo đó mà chuyển động, làm lộ ra vạt áo trắng dưới lớp áo ngoài, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mấy người trên công đường cũng không kịp nhìn rõ, thì ra trong lúc xoay người, Kim Kiền đã đưa tay lên gạt mồ "Bát nhã Ba la mật... Bát nhã Ba la

mật...", lời chú trầm trầm ngắt quãng, bỗng biến thành vô số những tiếng tụng niệm rì rầm, u u ong ong, chỉ có thể nghe

hôi trên trán với tốc độ nhanh như chớp.

thấy tiếng được tiếng chăng, "Khấu Châu a Khấu Châu... lên công đường a lên công đường... tắc tị rồi a tắc tị rồi a... Tiểu Liễu a Tiểu Liễu... lúc này không ra tay... còn đợi đến khi nào..."

Kim Kiền một thân áo đạo sĩ lùng nhùng bay phần phật, lại phải múa thanh kiếm gỗ kềnh càng nặng trịch đang mệt muốn chết, lúc này mồ hôi ướt đẫm áo trong, rã rời cơ hồ không chịu nổi, vừa

múa vừa liếc mắt nhìn bốn phía, lòng thầm gào lên:

Rốt cuộc tên Trịnh Tiểu Liễu này đang

làm cái quái gì thế? Chẳng qua đặt có hai cái chậu khói ở hai bên hông công đường, rồi dùng quạt quạt cho khói mù mịt lên, để mình nhân cơ hội đấy cởi áo đạo sĩ, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát phía trong rồi giả làm Khấu Châu lên

công đường làm chứng, chuyện chỉ có đơn giản như vậy, sao lai lề mề thế chứ?

Mà cái lão Quách Hòe này rõ thật là, cứ chăm chú nhìn mình như vậy, đến mắt cũng chẳng nháy lấy một cái, lẽ nào không sợ tròng mắt bị chuột rút hả? Hừ, ném ra một viên đạn khói cũng không có... Haizzz, biết thế đã đưa cho Trịnh Tiểu Liễu hai viên đạn khói để chuẩn bị cho lúc nguy cấp rồi...

đến cả cơ hôi để mình tranh thủ thời gian

Tuy trong lòng oán giận không thôi nhưng cả người lại không thể dừng lại lơi lỏng dù chỉ nửa phần.

Chỉ thấy Kim Kiền quay trái xuất chiêu 'Chuyển mình ôm trăng', quay phải tung đòn 'Ngựa hoang tung bờm', nhảy lên nhảy xuống lại ra hai chiêu "Hàng

lên nhảy xuống lại ra hai chiêu "Hàng long thập bát chưởng", rồi cong người bật lên phía trước tung đòn "Cửu âm bạch cốt trảo", tới khi mọi chiêu trò ngón

nghề đều giở ra hết cả mà vẫn không thấy động tĩnh gì, mồ hôi mỏng rịn đầy mặt, lòng thầm hét lên không ổn:

Hỏng rồi, hỏng rồi, chẳng lẽ tên Trịnh

Tiểu Liễu này tới lúc nguy cấp lại bãi công?

Công Tôn Trúc Tử, đều tại ngài lúc nào cũng bủn xỉn quá mức, ngay cả phí tăng ca cũng không cho, thành ra bây giờ đồng chí Trịnh Tiểu Liễu yêu nghề kính nghiệp này đình công, giờ phải làm thế nào đây?

Kim Kiền đang hăng say oán trách, đột nhiên khóe mắt thoáng thấy một bóng người đang khom lưng chạy vội đến, núp vào bậc thềm dưới công đường, trợn trắng mắt nhìn thẳng vào nàng.

O hå?

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, nhất thời lửa giận bỗng kéo tới.

Cái tên Trịnh Tiểu Liễu này, không yên phận ở hậu trường mà nhóm lửa thổi khói đi, chạy đến đây làm gì?

Trịnh Tiểu Liễu vẻ mặt lo lắng nôn nóng, hoa chân múa tay ra dấu cả nửa ngày trời, thấy Kim Kiền không hiểu, chỉ "Kim, Kim Kiền, làm sao bây giờ?

đành nhô ra phía trước nói nhỏ:

Lửa đã nhóm lên rồi, nhưng lại không ra khói..."

Hå?!

Kim Kiền lảo đảo bước chân, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất.

Lại len lén nhìn về phía công đường, thấy Quách Hòe vẫn thẳng người trừng mắt nhìn mình, không động đậy dù chỉ nửa phần, chỉ là trên mặt dần lộ ra vẻ kinh hoàng.

Chậc...

Kim Kiền híp mắt, giơ kiếm múa lên, xuất ra tư thế "Hổ gầm xuống núi", miệng tiếp tục lẩm nhẩm: "Xin dâng súc vật tế phẩm... chỉ mong Diêm La cho đi...".

Vừa lầm rầm vừa nháy mắt ra hiệu cho Trịnh Tiểu Liễu, thầm nói:

Tiểu Liễu, Tiểu Liễu, đem cái thủ lợn mới mua đặt trên hương án này ném vào chậu than đi, đảm bảo sẽ có khói...

Quả không hổ danh bạn chung phòng

Liễu chỉ dựa vào hai câu chú cũng có thể lĩnh hội được, đôi mắt sáng lên, lại khom người chạy đi.

với Kim Kiền đã lâu, lúc này Trinh Tiểu

Quả nhiên, không lâu sau, mùi thủ lợn cháy khét lẹt bay tới, xộc thẳng vào mũi, tiếp đó khói đen cuồn cuộn ập đến theo gió, hệt như sóng trào mãnh liệt.

Kim Kiền nhất thời mừng rỡ, cũng bất chấp ho khan hắt xì liên tục, liền vội vàng thừa dịp khói bay mù mịt liền cởi lớp áo đạo sĩ rộng thùng thình bên ngoài, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát, tóc tai tán loạn, đề khí định phóng vào công đường.

Nhưng vừa mới đạp chân, bỗng cảm thấy có luồng gió lạnh thổi qua chân, buốt thấu xương.

Gì?

Kim Kiền không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Không ngờ Trịnh Tiểu Liễu cũng có mấy phần bản lĩnh, lại còn làm ra được trận gió đầy âm khí này.

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy có giọng nữ yếu ớt từ xa truyền đến, thê thiết vô chừng, như khóc như kể, khiến người ta dựng tóc gáy.

"Khấu Châu tới..."

Kim Kiền nhất thời cả kinh, lùi lại một bước theo phản xạ.

"Khấu Châu tới...", giọng nữ mới rồi còn ở xa xa, giờ lại gần thêm vài phần, quần quanh trong đêm.

Trong không gian, đột nhiên gió nổi lên mang theo âm khí, cát bụi mù mịt, ngọn nến trắng đang cháy mạnh bỗng nhiên tắt ngúm, bên ngoài công đường liền chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng hương án trước cửa bị lật đổ, Kim Kiền cũng bị trận cuồng phong thổi ngã rạp xuống đất, hô hấp khó khăn.

Lát sau, trận gió đầy âm khí từ từ lan đi, Kim Kiền bị ngã, toàn thân đau nhức, một lúc lâu mới đỡ hơn, chầm chậm bò dậy hướng tới cửa lớn của phủ nha, nhìn vào trong công đường, nhất thời chấn kinh ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trên công đường, bên cạnh Quách Hòe, có một nữ tử áo trắng đang cung kính quỳ, mái tóc dài xõa xượi, áo quần lấm máu, mà điều quan quan quan trọng nhất là, dưới ánh đèn dầu mờ mờ đặt trên bàn Bao đại nhân, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nữ tử này không có bóng.

Nhất thời cả người Kim Kiền bản rản, bịch một tiếng nằm thẳng cẳng trên đất.

Có, có có có có ma...

Đáng tiếc tiếng kêu thảm thiết này, lại không thể thoát ra khỏi miệng Kim Kiền, bởi toàn bộ cơ thịt trên mặt đều đã cương cứng hết cả.

Chúng nhân trên công đường lúc này vẫn chưa ý thức được rằng người đang quỳ trước mặt kia chính là một oan hồn, vẫn ngồi yên không nhúc nhích, bất động như núi.

Chỉ có Quách Hòe là co rúm tại chỗ, thân hình đồ sộ run rấy không ngừng.

Bổng nghe Bao đại nhân trầm giọng hỏi: "Kẻ quỳ dưới công đường, hãy xưng tên đi!".

Nữ quỷ đáp: "Oan hồn Khấu Châu khấu kiến Bao đại nhân!".

Âm thanh yếu ớt phiêu đãng, tựa như từ xa truyền tới, lại như ngay sát bên tai.

Tiếng Bao đại nhân trên công đường hơi khựng lại, rồi tiếp tục hỏi: "Khấu Châu, ngươi tự xưng là oan hồn, rốt cuộc "Bẩm Bao đại nhân, Khấu Châu bị

có oan khuất gì, và vì đâu mà chết?".

Quách Hòe hại chết..."

"Nói láo! Nói láo!", đống thị mỡ

dưới công đường bỗng bật lên, run rẩy hét, "Bao Hắc Tử, ngươi đừng có tưởng tìm một người đến giả thần giả quỷ là có thể lừa được ta!".

"Quách công công...", nữ quỷ chầm chậm thẳng người lên, u ám nói, "Công công thật chóng quên, năm đó Khấu Châu giúp công công đem mèo tráo đổi Thái tử, sau đó công công lại lệnh cho Khấu Châu giết chết Thái tử, vứt xuống dưới

mạng cho Thái tử. Sau chuyện đó công công lại dùng nghiêm hình tra khảo Khấu Châu, khiến cho Khấu Châu phải nhảy lầu mà chết, chuyện cũ rành rành trước mắt, lẽ nào công công đã quên rồi...".

"Lời ma bia đăt! Lời ma bia đăt!",

cầu Kim Thủy. Khấu Châu không nhẫn tâm, bèn giao Thái tử cho Trần Lâm công công, khi đó mới bảo toàn được tính

nhảy lên, giọng cao vút.

"Quách công công nói không sai...",

toàn thân nhung nhúc thit của Quách Hòe

Khấu Châu chầm chậm quay nửa người nhìn thẳng vào Quách Hòe, nói "Khấu Châu đích thực là oan hồn. Mười mấy

không lúc nào là không thương nhớ công công, lẽ nào Quách công công đã quên hình dáng của Khấu Châu rồi...". "Nói láo! Nói...", giọng Quách Hòe

tức thì nghẹn lại, nhìn thẳng vào bóng hình bên cạnh, thoáng cái liền biến sắc, đám thit mỡ trên người cứ giất đùng đùng hệt như lên cơn động kinh, tay chân quơ quào lê giật lùi ra phía sau, vừa lê

năm nay, Khấu Châu đợi ở âm giới,

vừa hét lên chói tai, "Ngươi, ngươi ngươi ngươi không được qua đây, không được qua đây!". Kim Kiền ngã úp sấp bên ngoài cửa

công đường, dưới ánh đèn tối mò chỉ có

thể mờ mờ nhìn thấy nửa bên mặt của oan hồn Khấu Châu, nhưng cũng kinh hồn táng đảm.

Khẩu Châu kia, dưới mái tóc dài đen kịt ẩn hiện một gương mặt xanh lét, khuôn mặt dọc ngang những sẹo, thê thảm không nỡ nhìn, có những vết vẫn đang chảy máu, máu chảy qua cầm nhễu từng giọt xuống đất, tách tách tách tách.

Một trận gió mang đầy âm khí bỗng đầu cuộn khởi, thân hình Khấu Châu chợt bay lên, mái tóc dài múa lượn điên cuồng, mắt bắn ra những tia sáng xanh, áp sát Quách Hòe:

"Quách công công, hôm nay Khẩu Châu muốn mời công công theo Khẩu Châu cùng xuống Sâm La quỷ giới..."

"Không, không được!!! Cứu, cứu mạng!", Quách Hòe hai tay bò loạn trên

đất, thét lên không đầu không cuối.

"Chát!", tiếng kinh đường mộc đột nhiên vang lên, Bao đại nhân cao giong

quát: "Khấu Châu, không được làm càn!".

Một tiếng này như bùa chú trấn quỷ, bóng quỷ của Khấu Châu nhất thời thu liễm lại, bồng bềnh rơi xuống đất, lại cung kính quỳ trước công đường, nức nở nói: "Xin Bao đại nhân làm chủ cho Khấu Châu...".

"Bao Hắc Tử! Bao đại nhân! Bao

Thanh Thiên! Cứu, cứu mạng!", Quách Hòe vừa thấy Khấu Châu bị Bao đại nhân áp chế, liền vội vàng lộn nhào xuống đất, bò đến dưới bàn xử án của Bao đại nhân, dập đầu liên tục.

Lúc này Bao đại nhân cũng hơi biến sắc, bình tĩnh nhìn nữ quỷ dưới công đường một cái, nhíu nhíu mày, nói: "Khấu Châu, bản phủ nhất định sẽ trả lại công bằng cho ngươi!", dứt lời, lại đưa mắt sang Quách Hòe, ngưng một chút, liền đề tiếng quát: "Quách Hòe, ngươi

pha Lý nương nương cung Ngọc Thần, hại chết cung nữ Khấu Châu, tội trạng rành rành, ngươi có nhận hay không?".
"Nhân! Nhân! Ta nhân hết!", Quách

đem mèo tráo đối Thái tử, vu tội gièm

Hòe vẫn khấu đầu không ngừng, trong giọng nói cao vút giờ đây đã mang theo tiếng nức nở.

Bao đại nhân gật đầu, cao giọng nói: "Cho hắn ký nhận!".

Công Tôn tiên sinh liền lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Quách Hòe, để cho hắn ký nhận, sau đó đem cung trạng dâng lên Bao đại nhân xem xét.

Bao đại nhân xem xong, gật gật đầu, nhìn xuống nữ quỷ dưới công đường nói: "Quách Hòe đã nhận tội, Khấu Châu, dưới cửa tuyền ngươi có thể nhắm mắt yên lòng rồi!".

"Tạ Bao đại nhân!", Khấu Châu thân hình bay lên, bồng bềnh bái lạy, rồi quay người lướt ra khỏi công đường, chỉ là tới của lớn của công đường, lại quỳ xuống lạy Kim Kiền một lạy.

Còn Kim Kiền đảo hai mắt một cái, dứt khoát chết ngất luôn tại trận. Một trận gió mang âm khí quét qua, đến khi Bao đại nhân ngước lên nhìn lại thì cửa công đường đã trống không, chẳng còn thấy bóng nữ quỷ đâu.

"Người đâu, thắp đèn!", Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, sau đó liền vang lên một tràng những tiếng bước chân rầm rập, hai hàng bổ khoái nha dịch tay cầm mỗi lửa chạy từ ngoài vào, thoáng cái, trên công đường Khai Phong phủ đèn đuốc đã sáng trưng.

Chỉ thấy Bao đại nhân đứng dậy, vòng qua bàn xử án, cung kính thi lễ nói: "Cung thỉnh Thánh thượng, Bát vương gia!".

Màn cửa phía hậu đường được vén lên, một đoàn người bước ra, đi đầu là ba người, mặt mày trắng bệch, hai người đi trước nhất chính là đương kim Thiên tử và Bát vương gia, người còn lại là Trần Lâm, Trần công công, mà đằng sau là cấm quân hộ vệ.

Bao đại nhân lập tức trình cung trạng của Quách Hòe lên.

Nhân Tông cầm cung trạng trong tay, lại không tỉ mỉ xem xét, ngược lại còn gấp giọng hỏi:

"Bao khanh, trước đó khanh đã tâu với trẫm là tìm người giả làm oan hồn Khấu Châu..."

Bao đại nhân ôm quyền đáp: "Vi thần có một thuộc hạ có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần, oan hồn trên công đường đêm nay, sợ rằng là chính Khấu Châu".

Nhân Tông không khỏi kinh ngạc, kêu lên: "Lẽ nào thật sự có quỷ thần ư?!"

"Ngẳng đầu ba thước có thần linh, nếu vấn lòng không thẹn thì dù cho có oan hồn tới cửa cũng chẳng có gì phải sợ?! Quách Hòe đã làm nhiều chuyện bất

nghĩa, đêm nay có oan hồn lên công đường làm chứng, chính là thiên lý chuyển vần, báo ứng nhãn tiền!", Bao đại nhân ôm quyền nghiêm giọng nói.

Nhân Tông nghe xong, nét mặt mới từ từ giãn ra, rồi chăm chú xem cung trạng

trong tay, sau đó ngước lên, giận dữ quát: "Quách Hòe, chuyện khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo như thế này, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến người?!".

Lúc này toàn thân Quách Hòe đã hư thoát, đổ sụp trên đất, nghe thấy Thiên tử hỏi, chỉ có thể hơi hơi ngước mắt lên, nhưng lại chẳng có sức cất tiếng. Thiên tử Nhân Tông mi mày dựng ngược, lại cao giọng quát: "Trẫm hỏi lại ngươi, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến người?!".

Thân hình Quách Hòe run rẩy, cuối cùng cũng miễn cưỡng bò dậy, khom người quỳ dưới đất: "Khởi bẩm Thánh thượng...".

Vừa mới nói được nửa câu thì bỗng thấy bóng áo đỏ xoay vút trong không trung, keng một cái Cự Khuyết tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang cũng quay theo thân hình, sáng chói cả công đường.

Chỉ nghe "keng keng keng" mấy tiếng,

ám khí bằng phi tiêu đã bị đánh bay, phập phập phập cắm lên hai hàng cột đỏ ở hai bên công đường.

"Bảo vệ Hoàng thượng!", giọng nói còn ở trong tai, bóng áo đỏ đã lướt ra khỏi công đường, tựa như hồng nhạn cướp bóng.

"Có thích khách!"

"Bảo vệ Hoàng thượng!"

Nhất thời tiếng hô vang lên bốn phía, cấm vệ quân, bổ khoái của phủ nha, rầm rập rầm rập xông lên toàn bộ, lập tức vây quanh Thiên tử Nhân Tông và Bát vương thiên tuế, chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt.

Bao đại nhân kinh nghiệm phong phú, liền đề tiếng quát lớn: "Người đâu, hỗ trợ Triển hộ vệ bắt thích khách!".

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Mây nha dịch tuân lệnh xông ra.

Không lâu sau thì thấy bóng áo đỏ đã lướt vào, đáp xuống chính giữa công đường, ôm kiếm thi lễ, sau lưng là mấy nha dịch vừa mới xông ra khỏi cửa.

"Triển hộ vệ, có bắt được thích khách không?", Bao đại nhân hỏi dồn.

Triển Chiêu ôm quyền đáp: "Khởi bẩm đại nhân, thích khách đã uống thuốc

độc tự sát, theo phán đoán của thuộc hạ thì nhóm thích khách này cùng với những kẻ đến hành thích Lý nương nương mấy ngày trước là cùng một bọn".

Bao đại nhân nhíu mày, hơi đảo mắt, nhìn thẳng vào Quách Hòe dưới công đường.

Bát vương thiên tuế cũng nhìn theo ánh mắt của Bao đại nhân, nhất thời biến sắc, kêu lên: "Lẽ nào có kẻ muốn giết Quách Hòe diệt khẩu?".

Thiên tử Nhân Tông từ từ đưa mặt, nhìn Quách Hòe đã sớm co rúm thành một đống kia, trầm giọng hỏi: "Quách Hòe, trẫm hỏi lại ngươi một lần nữa, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?".

Chỉ thấy Quách Hòe từ từ thắng người lên, bình thản nhìn lại, không nhanh không chậm đáp: "Khởi bẩm Thánh thượng, những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!".

Nhân Tông trọn trừng mắt, thình lình quát lên: "Quách Hòe, ngươi dám khi

quân?".

Mí mắt Quách Hòe giật giật, đáp lại: "Những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!".

Nhân Tông trừng mắt nhìn Quách Hòe hồi lâu, đột nhiên trầm giọng quát: "Kéo ra ngoài, giờ ngọ ngày mai lăng trì xử tử!".

Nhất thời cả người Quách Hòe mềm nhũn, co quắp ngã nhào ra đất.

Lập tức có mấy sai dịch kéo hắn ra

ngoài.

Công đường chìm trong tĩnh lặng.

Chợt nghe Bát vương thiên tuế lầm bẩm: "Không ngờ kẻ ác nhường này, lại có vài phần trung thành...".

Thiên tử từ từ nhắm mắt lại, tới khi mở bừng mắt ra, nét mặt đã khôi phục lại bình thường, quay đầu nhìn Bát vương, lại nhìn Bao đại nhân, có chút ngập ngừng nói: "Bát vương, Bao khanh, theo Trẫm đi bái kiến Lý nương nương... không, là bái kiến mẫu hậu...".

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế nhìn nhau một cái, khuôn mặt hiện rõ ý cười, cùng ôm quyền đáp.

"Thần tuân chỉ!"

nội đường.

Nha dịch trên công đường cũng dần

Nhân Tông gật đầu, cùng hai người bon ho dẫn đầu cấm quân hô vê đi vào

Nha dịch trên công đường cũng dâr tản đi.

Chẳng bao lâu, trên công đường chỉ còn lại hai người Công Tôn tiên sinh và Triểu Chiêu.

vừa sắp xếp giấy tờ vừa nói: "Triển hộ vệ, theo ý Triển hộ vệ, đám thích khách kia có phải do Lưu hoàng hậu phái tới để giết Quách Hòe không... Triển hộ vệ?".

Công Tôn tiên sinh lặng lẽ thở dài,

Nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh cảm thấy có gì đó không đúng, bèn ngắng đầu lên, liền giật mình kinh ngạc, bóng người vừa mới ở trước mắt, quay đầu đi một cái đã thấy xuất hiện ở cửa công đường từ bao giờ, đang nhấc vạt áo ngồi xổm xuống.

Công Tôn tiên sinh chớp chớp mắt, khuôn mặt lộ rõ ý cười, cũng ôm lấy hồ sơ giấy tờ đi tới.

Vừa đi vừa nghe thấy giọng nói sang sảng của Triển Chiêu truyền đến.

"Kim bổ khoái, Kim bổ khoái?"

Lại nghe tiếng một thiếu niên mang theo vẻ nức nở nói: "Triển, Triển đại nhân, Kim, Kim Kiền đã ngất rất lâu rồi...".

Công Tôn tiên sinh bước lên, chăm chú nhìn, thì thấy một người bận áo trắng đang nằm ngay cạnh bậc cửa, hai mắt

nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, là Kim Kiền mới rồi phụng mệnh chiêu hồn. Còn bổ khoái ngồi bên cạnh khuôn mặt tràn ngập lo lắng chính là Trịnh Tiểu Liễu.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày lưỡi

mác, vừa thấy Công Tôn tiên sinh liền đứng dậy ôm quyền nói: "Công Tôn tiên sinh tới đúng lúc, mau đến khám cho Kim bổ khoái".

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, cũng ngồi xuống như Triển Chiêu, nhấc cổ tay Kim Kiền lên chẩn mạch, lát sau mới hòa hoãn nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là bị kinh sợ quá độ, ngất đi thôi, lát nữa là tỉnh lai".

Vừa nói đến đây liền thấy ngón tay

Kim Kiền nhúc nhích, sau đó đôi mắt nhỏ dài chậm rãi mở ra.

"Kim, Kim Kiền, cậu có sao không?", Trịnh Tiểu Liễu khóc hỏi.

"Kim bổ khoái, ngươi vẫn khỏe chứ?", Triển Chiêu cũng gấp giọng hỏi.

Chỉ thấy đôi mắt không có thần của Kim Kiền từ từ chuyển động, cho đến khi trông thấy Triển Chiêu, đột nhiên hai mắt lóe lên, chụp lấy bàn tay Triển Chiêu, ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu.

"Kim, Kim Kiền?!", Trịnh Tiểu Liễu hô lên.

"Kim bổ khoái?!", Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên

"Kim, Kim bổ khoái?!", Triển Chiêu đầu tiên là cả kinh, sau đó đôi con ngươi lấp lánh lướt qua, thoáng thấy sắc mặt của Công Tôn tiên sinh và Trịnh Tiểu Liễu, nhất thời có chút quẫn bách, vội rút tay lại.

Nhưng hai tay Kim Kiền lại như gọng kìm, sống chết cũng nắm chặt lấy tay phải Triển Chiêu, không chút lơi lỏng. "Kim, Kim Kiền?", Trịnh Tiểu Liễu bất giác lùi lại nửa bước.

"Kim, Kim bổ khoái?", thân hình Công Tôn tiên sinh cũng có khuynh hướng hơi ngửa ra sau.

Triển Chiêu lại rút tay ra, nhưng

không có kết quả, chỉ đành khó nhọc nói,

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ dài của Kim

Kiền dâng đầy nước, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh sâu thẳm của Triển Chiêu, thành tâm thành ý nói: "Triển đại nhân, đêm nay Kim Kiền có một yêu cầu quá đáng, mong Triển đại nhân bất luân thế

nào cũng phải đáp ứng Kim Kiền!".

"Kim bổ khoái mời nói...".

Kim Kiền nắm chặt tay trái Triển Chiêu bằng hai tay, giơ lên phía trước, mắt long lanh nói, "Xin Triển đại nhân ngủ cùng Kim Kiền mấy ngày...".

"Kim Kiền?!", Trịnh Tiểu Liễu nhảy dựng lên, kinh hãi kêu, "Cậu nói bậy cái gì vậy?".

"Khụ khụ... khụ khụ...", Công Tôn tiên sinh ho khan một tràng.

Cũng không biết Triển Chiêu tức giận hay bị dọa cho sợ mà sắc hồng bỗng đâu

nhìn Kim Kiến, da mặt giật giật, cuối cùng một chữ cũng không thốt ra, vừa quay người, bóng áo đỏ nhanh như điện, chớp mắt cái đã không thấy tung tích đâu.

kéo đến trên khuôn mặt tuấn tú, "soạt" một tiếng tay phải liền rút ra, trừng mắt

"Kim, Kim bổ khoái... hành động này không thích hợp cho lắm...", lúc này

Bỏ lại ba người cứng đờ ngay tại chỗ.

Công Tôn tiên sinh cũng không biết nên bày ra nét mặt thế nào nữa.

Nhưng Kim Kiền lại chẳng rảnh để

Nhưng Kim Kiến lại chẳng rảnh để bận tâm đến lời của Công Tôn tiên sinh, chỉ lo nhìn về hướng Triển Chiêu vừa rời đi, khóc lóc kêu lên:

"Triển đại nhân, ngài đừng đi! Vạn nhất oan hồn Khấu Châu quay lai tìm Kim Kiền, Kim Kiền phải làm sao đây? Cũng không thể nào ngủ trong phòng Bao đại nhân để trừ tà được? Triển đại nhân một thân chính khí, nhất định có thể trấn hồn định quy, Kim Kiền chỉ muốn trải chăn đệm ra đất ngủ trong phòng Triển đại nhân mấy ngày thôi..."

Đáng tiếc Nam hiệp Triển Chiêu khinh công tuyệt đỉnh, sớm đã không thấy bóng dáng đâu, làm sao có thể nghe thấy một phen "những lời tâm huyết" cảm động lòng người sâu sắc này được.

Trái lại Công Tôn tiên sinh sau khi nghe rõ ràng, khuôn mặt nho nhã co giật không ngừng, ngay cả hồ sơ trong tay cũng rơi xoạch xuống đất.

Trịnh Tiểu Liễu dáng vẻ kinh hồn vừa nãy đã trấn định lại, an ủi Kim Kiền: "Kim Kiền, cậu đừng lo lắng, ngày mai tôi tới chùa xin bùa bình an cho cậu...".

Mấy ngày sau, trong triều biến động lớn.

gia một cách khó hiểu, còn tuyên bố rằng từ nay sẽ làm bạn với thanh đăng cổ phật, cả cuộc đời này sẽ không bước vào cấm cung nửa bước.

Đương triều Thái hậu Lưu hậu xuất

Thiên tử Nhân Tông cung nghênh thân mẫu Lý hậu nhập triều, tôn xưng là đương triều Quốc mẫu Thái hậu.

Theo Lý quốc mẫu cùng nhập cung, còn có nghĩa tử của Thái hậu, nghĩa đệ của Thiên tử, Phạm Dung Hoa, Tiểu vương gia được phong làm "Hiếu nghĩa vương".

Mẫu tử đoàn viên, chung hưởng niềm

Mà Bát vương thiên tuế, Địch nương nương cung Nam Thanh, cùng Trần Lâm Trần công công hầu ha bên canh Thiên tử hộ giá có công, cũng nhất nhất được phong thưởng.

phải lui lai.

vui, anh em trùng phùng, lẽ ra nên tổ chức đại thọ, nhưng vì bệnh mắt của Lý thái hâu vẫn chưa đỡ, Thánh thương lệnh cho Thái y viện hội chắn trị liệu, thái y nói rằng Quốc hâu không thể mệt nhọc quá mức được, nên chuyện tổ chức đại lễ

Bao đại nhân của phủ Khai Phong phá được kỳ án, giải được kỳ oan, nghênh

đón Quốc mẫu nhập triều có công, thăng

phủ doãn tam phẩm nữa, mà là đại quan nhất phẩm cùng cấp với đương triều Tể tướng.

Hơn nữa Thánh thượng gia ân, ban thưởng vô số, trên dưới Khai Phong phủ

tất nhiên vui sướng vô cùng.

quan hai cấp, bất ngờ trở thành đại quan nhất phẩm đương triều, vẫn chấp chưởng Khai Phong phủ nhưng đã không còn là

Kim Kiền có công hiệp trợ phá án, cũng nhận được rất nhiều bạc thưởng, vốn phải sung sướng tươi cười mà cảm tạ thánh ân, nhưng lúc này đây, Kim Kiền lại không cười nổi.

Kiền đang ở tẩm cung của đương triều Lý quốc mẫu, đứng đối diện với hai nhân vật quan trọng bậc nhất, đương triều Thái hậu và Phạm tiểu vương gia.

Bởi vì lúc này chính bản thân Kim

Điều càng khiến người ta phiền muộn chính là, hai nhân vật cực kỳ quan trọng này đang cùng Kim Kiền thảo luận chuyện đại sự có liên quan đến sinh tử tồn vong.

"Kim Kiền, Hoa Nhi đã được phong là 'Hiếu Nghĩa vương', chỉ là đáng tiếc bên cạnh lại không có một thuộc hạ tri kỷ. Hoa Nhi vẫn nói rất hợp ý ngươi, cho nên ai gia muốn nói chuyện với Bao tấm màn phượng, sắc mặt hòa ái vui vẻ hỏi:

"Chuyện này...", Kim Kiền len lén lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm nghĩ:

Bằng lòng?! Có quỷ mới bằng lòng á!

Làm sai nha của phủ vương gia, mỗi ngày không phải gặp hoàng thân thì cũng là quốc thích, lại thêm quan hệ giữa

khanh, điều ngươi sang đảm nhận chức vụ ở phủ của Hoa Nhi, thăng đến chức Hiệu úy lục phẩm, ngươi có bằng lòng không?", Lý hậu một thân phục sức cẩm y, toàn thân tràn đầy quý khí, ngồi sau

ngã rẽ năm hướng đi thế nào chẳng đụng Hoàng thượng lão nhân đến thỉnh an chứ...

Tuc ngữ nói, làm bạn với vua như

Phạm Dung Hoa và Thái hậu, cách ba

chơi với hỗ, một nhúm tế bào não này của mình, đối phó với mấy kẻ thành tinh của Khai Phong phủ đã là đủ khó khăn, mệt mỏi lắm rồi, làm gì có bản lĩnh ứng đối với những nhân tài trong đám tinh anh của nội viện cấm cung chứ, đây không phải là muốn lấy cái mạng già của mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội quỳ xuống, ôm quyền thưa: "Khởi bẩm Thái

không thể đảm đương được trọng trách này, mong Vương gia ra lệnh tuyển người hiền lương, kẻ tài đức khác!" Lý thái hậu nghe xong, nhất thời sa

hậu, ti chức vô đức vô năng, sợ rằng

sầm mặt, đôi mắt mù trừng lên nhìn về phía Kim Kiền, lạnh giọng nói: "Kim Kiền, lẽ nào ngươi muốn chống lại ý chỉ của ai gia?!"

Toàn thân Kim Kiền run lên: "Ti chức chỉ là nghĩ cho Vương gia mà thôi!".

"Tiểu Kim...", một giọng thiếu niên u buồn vang lên, nhất thời khiến da đầu Kim Kiền tê dại, nhưng chỉ có thể cúi người, không dám ngước lên nhìn.

Hôm nay Phạm Dung Hoa đã không còn giống như ngày hôm qua, thân phận tôn quý, địa vị cách biệt, khi vừa mới bước vào cửa, Kim Kiền chỉ nhìn một cái liền bị vẻ đẹp của trang phục tinh xảo kia làm cho hoa mắt, mất cả hồn, thiếu chút nữa thì ký khế ước bán thân, lúc này là thời khắc quan trọng, nhất định không thể lộ ra sơ hở gì.

"Tiểu Kim... có thật đệ là không muốn đảm nhận chức vụ trong phủ của Dung Hoa?"

Hå?

Thế nào mà trước mắt lại có thêm một đôi hài Cẩm vân thêu hoa văn mây khói thế này?

Kim Kiền ngắng lên, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đang đứng cách mình chưa đầy một bước chân, thân vận bào gấm hoa sắc trắng, thắt lưng đeo đai ngọc trắng lấp lánh, đầu đội tử kim quan, hai sợi tua vàng rũ xuống gò má, làm nổi bật ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ngập nước của thiếu niên, thực cuốn hút khó cưỡng.

<u>©DTV</u>

Kim Kiền bỗng thấy choáng váng mê muội, liền vội vàng rủ rèm mi xuống, lòng thầm mặc niệm:

Cái gọi là trời giáng xuống nhiệm vụ trọng đại cho một người, ắt sẽ khiến cho nội tâm anh thống khổ, khiến cho gân cốt anh mệt nhọc, khiến cho anh phải chịu đựng cái đói đến nỗi da bọc xương, khiến cho anh làm những chuyện đảo điên mất trí, có như vậy mới có thể khiến nội tâm anh kinh động, khiến cho cá tính anh kiên định[1]...

[1] Trích từ thiên Cáo Tử hạ sách Mạnh Tử, phiên âm: "Sở vị thiên tương giang đại nhậm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở vi, ở dĩ động tâm nhẫn tính...".

"Mỹ nhân kế", đây chính là "Mỹ nhân kế", ngẫm lại Tiểu Miêu am hiểu nhất là dùng kế này, mà lần nào mình cũng chịu thiệt cả, cho nên mình nhất định phải cắn chặt răng, chống đỡ...

"Kim Kiền, ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!", Lý quốc mẫu tức giận quát lên, nhất thời Kim Kiền chấn động, quay về với thực tại.

Chỉ thấy Lý quốc mẫu sắc mặt đại nộ,

đôi mắt mù phát hỏa, quát lên: "Người đâu, lôi tên Kim Kiền này ra ngoài..."

thời cả kinh, vội vàng bước lên nắm chặt hai tay Lý quốc mẫu, cầu xin, "Xin người hãy niệm tình Tiểu Kim có công...".

"Mẫu hậu!", Phạm Dung Hoa nhất

"Hừ, chẳng qua chỉ là cái công lao bé cỏn con, lẽ nào lại dám càn rỡ như vậy!"

mắt của mẫu hậu không thể nổi giận..."

"Mẫu hậu bớt giận, thái y nói, bệnh

"Hoa nhi, mẫu hậu cũng là muốn tốt cho con..."

"Hoa nhi biết... nhưng bệnh mắt của mẫu hậu vẫn là quan trọng hơn tất thảy..."

"Mẫu hậu..."

"Hoa nhi"

Ăc...

Da mặt Kim Kiền co giật, chầm chậm ngước lên nhìn.

Đẹp thay bức tranh mẫu từ tử hiếu...

"Khởi bẩm Thái hậu, ti chức nguyện

dùng đại công để chuộc lại tội ti chức kháng lại ý chỉ của Thái hậu!", Kim Kiền bước lên một bước, ôm quyền nói.

"Công lao của ngươi đã được phong thưởng, còn có công gì có thể gánh tội đây?!", Lý quốc mẫu quát.

"Ti chức biết một châm pháp tổ truyền chuyên trị bệnh mắt, có thể trị liệu cho mắt của Thái hậu!"

"Hừ, ngay cả Thái y viện cũng còn bó tay đối với bệnh mắt của ai gia, ngươi lại dám vỗ ngực khoa trương?" "Ti chức nguyện thử một lần, nếu không cách nào trị khỏi bệnh mắt của Thái hậu, ti chức xin nhận tội!"

"Mẫu hậu, chi bằng để cho Tiểu Kim thử một chút..."

"Hừ, cũng được!"

"Tạ Thái hậu, tạ Tiểu vương gia!", Kim Kiền khom người quỳ lạy, lại tiếp tục nói, "Chỉ là ti chức có một yêu cầu quá đáng, tổ tiên ti chức đã di huấn, tri

bệnh cứu người tuyệt không lưu danh, nếu bệnh mắt của Thái hậu khỏi hẳn, xin người đừng công bố rằng đó là do ti chức tri liêu".

"Hừ, sợ rằng đó là công lao của các thái y bên Thái y viện, ngươi chẳng qua chỉ là gặp đúng dịp mà thôi..."

"Tạ Thái hậu đã thành toàn!", Kim Kiền đứng dậy, ôm quyền nói, "Xin Thái hậu di giá vào trong phòng trong, ti chức sẽ châm cứu cho Thái hậu...".

"Tiểu Kim, Dung Hoa đa tạ...", Phạm Dung Hoa đột nhiên tiến lên, cong môi cười nói.

Rõ ràng là một nụ cười sáng chói, mỹ lệ, hoảng hốt tâm thần, nhưng Kim Kiền

lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười này lại quen thuộc đến nhói mắt.

Chậc, trách nào mấy ngày gần đây tên Phạm Dung Hoa này hay chạy đến phòng của lão Công Tôn Trúc Tử...

Haizzz, xem ra dược đạn để mình chạy thoát thân phải tăng thêm mấy loại rồi...

Một tháng sau, bệnh mắt của Lý quốc hậu khỏi hẳn. Đương triều Thiên tử vui mừng, liền trọng thưởng cho Thái y viện, Nửa tháng sau, Thiên tử thiết đại yến quần thần, tổ chức tiệc mừng trong ba ngày ở Đông Kinh Biện Lương, bách tính ai nấy đều vui sướng.

Nghe nói, trên quốc yến, Thiên tử lại khai ân, trong thưởng cho hai công thần.

Một vị là bố khoái của Khai Phong phủ họ Kim, vốn có thiên phú dị bẩm, có

nhiệt vô cùng.

còn đích thân đề một bức hoành phi đê tỏ ý ngợi khen. Trong một thời gian, danh tiếng của Thái y viện vang dội, phàm là những y quán có quan hệ với Thái y viện đều đắt khách, đông như trầy hội, náo

Chỉ là trong lúc phong thưởng, không biết Lý quốc hậu nói gì bên tai Thiên tử, liền sửa thành phong làm Tòng hiệu úy lục phẩm.

thể tỏ tường trời đất, thông linh với quỷ thần, phong thẳng lên Hiệu úy lục phẩm.

Người còn lại chính là Ngự tiến tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, thưởng cho năm trăm lượng bạc trắng, một trăm lượng vàng, trong quốc yến Thiên tử còn mở miệng vàng thốt lời ngọc khen tặng:

"Triển hộ vệ quả nhiên không hổ danh 'Ngự Miêu', mong sau này Triển hộ vệ có thể bắt hết lũ chuột nhắt trong thiên hạ, bảo hộ cho Đại Tổng ta quốc thái dân

an!''

Có lẽ lúc đó Thiên tử chỉ tùy ý thốt ra như vậy, nhưng không ngờ rằng một câu nói đùa như vậy, lại rước đến một trận sóng to gió lớn sau này.

"Kim tòng hiệu úy, Kim tòng hiệu úy!"

Kim Kiền đang tuần tra gần cửa lớn của Khai Phong phủ bỗng nghe thấy Trịnh Tiểu Liễu phía sau gọi một tràng, nhất thời bốc hỏa lên đầu, quay người

tức giận nói: "Tiểu Liễu, đừng làm ồn, gọi cái gì mà 'Kim tòng hiệu úy', tôi là 'Kim hiệu úy!'!".

Hừ, nhất định là bà Lý quốc mẫu ấm

ức chuyện mình không đồng ý làm thuộc hạ của Phạm Dung Hoa nên mới nhân cơ hội này báo thù. Một "Hiệu úy lục phẩm" tốt đẹp biết bao nhiêu cuối cùng lai biến

thành "Tòng hiệu úy", dù gì mình cũng tốn công sức nhọc nhằn trị khỏi bệnh mắt cho bà ta, thật đúng là vong ân phụ nghĩa.

Hễ nghe đến "Kim tòng hiệu úy" là lại thấy chướng rồi.

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Liễu hốt hoảng

hển nói: "Kim hiệu úy thì Kim hiệu úy, cậu mau nói xem xem, có khách quý tới!".

chay đến trước mặt Kim Kiền, thở hỗn

"Khách quý nào, có đáng phải hô to gọi nhỏ như vậy không?", Kim Kiền vừa lẫm bẩm vừa đi đến bên ngoài cửa lớn, nhưng vừa mới ngước nhìn một cái cũng giật mình cả kinh, tiếng hô còn cao gấp mấy lần Trịnh Tiểu Liễu, "Tiểu vương gia!?".

Dưới ánh dương xán lạn, Phạm Dung Hoa một thân áo vải trang phục như những bách tính bình thường, vai khoác tay nải, khuôn mặt tràn ngập ý cười. Kim Kiền bước vội tới, đánh giá tỉ mỉ một phen, nghi hoặc hỏi: "Sao Tiểu vương gia lại ăn bận như thế này?"

Phạm Dung Hoa khẽ cười một cái, giơ tay lên vỗ vỗ vai Kim Kiền nói: "Tiểu Kim, Dung Hoa muốn xuất môn du ngoạn một phen, đệ có ý đi cùng Dung Hoa không?".

"Hả?", Kim Kiền kinh ngạc, đôi mắt nhỏ đảo tròn, vội đáp: "Lẽ nào Vương gia chọc giận Thánh thượng, cho nên mới bị biếm...".

nhìn Kim Kiền lắc lắc đầu nói, "Đệ lại nói bậy cái gì đấy! Dung Hoa chỉ cảm thấy trong cung thực sự buồn chán, cho nên mới muốn xuất môn mở mang kiến thức!".

"Ò!", lúc này Kim Kiền mới thở phào

"Tiểu Kim!", Pham Dung Hoa thở dài,

nhẹ nhõm, hỏi, "Khi nào thì xuất phát?".
"Hôm nay."

"Hả? Sao gấp vậy?", Kim Kiền nhất thời xoay người một vòng, hướng Trịnh Tiểu Liễu hô, "Tiểu Liễu ca, mau ra ngoài mua hai cân thịt bò, lại mua thêm

hai cân rau cải ở tiêm ăn, tôi muốn tiễn

Tiểu vương gia...".

"Tuân lệnh!", Trịnh Tiểu Liễu chạy vội ra ngoài hệt như một cơn gió.

"Tiểu Kim...", Phạm Dung Hoa thầm thở dài, nói, "Lần này trước khi đi, Dung Hoa chỉ muốn hỏi Tiểu Kim có nguyện ý đồng hành cùng Dung Hoa không?".

Kim Kiền chớp chớp mắt, kinh ngạc đáp: "Lẽ nào ngài đường đường một Vương gia xuất hành ra ngoài, Hoàng thượng ngay cả phái một người theo hầu cũng không có sao, thực quá keo kiệt đó!".

khóc dở cười, nhìn Kim Kiền, khe khẽ lắc đầu, nói, "Có lúc Dung Hoa thật không biết, đệ ngốc thật sự hay giả ngốc nữa...".

Pham Dung Hoa nhất thời có chút dở

(01/2 12 12 11 2

"Hå?"

"Nếu đệ đã không nguyện ý đi cùng Dung Hoa, vậy Dung Hoa xin từ biệt tại đây".

"Vương gia!", Kim Kiền vội nói, "Ít nhiều cũng ăn mấy miếng thịt bò rồi hãy đi chứ...".

run, trong đôi mắt ánh nước lô ra vẻ không muốn, nói: "Tiểu Kim, thịt bò đó đệ ăn đi, chẳng phải Dung Hoa nói với đệ rồi sao, nhìn đệ gầy yếu thế kia, toàn là da boc xương. Sau khi Dung Hoa đi, đệ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu không khi Dung Hoa trở về mà đệ vẫn gầy yếu như vậy thì nhất định Dung Hoa sẽ không tha cho để đâu. Còn nữa, bây giờ đê đã được thăng làm Hiệu úy rồi, không được lười biếng giống như trước nữa, nếu có thời gian thì thỉnh giáo Triển đại ca nhiều vào. Triển đại nhân võ công trác tuyệt, kinh nghiệm phá án phong phú, nhất đinh có thể...".

Hàng mi dài của Pham Dung Hoa run

"Tiểu vương gia!", Kim Kiền vội bước lên hô to, "Kim Kiền ở đây chúc Tiểu vương gia thuận buồm xuôi gió.".

"Tiểu Kim, Dung Hoa vẫn chưa dặn dò xong...", Phạm Dung Hoe nét mặt không vui nói, "Còn có...".

"Vương gia, thời gian không còn sớm nữa, xin Vương gia hãy lên đường!", Kim Kiền lập tức ôm quyền khom người thi lễ.

Phạm Dung Hoa chớp chớp rèm mi dài, trong mắt lộ ra ý cười. "Tiểu Kim, bảo trọng!"

"Vương gia, bảo trọng!"

Lúc này Kim Kiền ngắng đầu lên, đã thấy thân hình thẳng băng của Phạm Dung Hoa xa rồi, phía sau còn có bốn tùy tùng trẻ bận áo vạt ngắn, nom thân hình và cước bộ, ắt hẳn võ công không tồi.

Lúc này Kim Kiền mới thầm thở phào, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm nghĩ:

Cùng vi phục xuất hành với "má Phạm già" sao?

bị phiền chết, chỗ nào mà thoải mái sung sướng bằng làm Hiệu úy ở Khai Phong phủ chứ...

"Kim hiệu úy, Kim hiệu úy!"

Đùa gì thế, không bi mệt chết thì cũng

"Kim hiệu úy, Triển đại nhân tìm

"hiệu úy", nghe mà sướng hết cả người.

Châc châc, từ "bổ khoái" biến thành

ngài!"

Hå?

Kim Kiền quay đầu lai, một dư cảm

Kim Kien quay dau iại, một dự can

không lành mạnh mẽ dâng trào trong lòng.

Trong thao trường của Khai Phong

...

phủ, một thanh niên bận áo đỏ đang ôm kiếm đứng, thân thẳng như cây tùng, tư thế oai phong lẫm liệt.

Mà đứng đối diện người này là một thiếu niên gầy yếu, thân bận quan phục hiệu úy, cúi đầu ủ rũ.

"Kim hiệu úy, ngươi đã nghe rõ chưa?"

"Thuộc hạ đã nghe rõ rồi..."

"Tốt. Vậy giờ này mỗi ngày, ngươi hãy đến thao trường, Triển mỗ sẽ chỉ điểm một, hai phần võ công cho ngươi."

"Thuộc hạ tuân lệnh..."

"Kim hiệu úy, khinh công của ngươi tuy không tồi, nhưng hiện tại đã không còn giống như trước nữa rồi, ngươi giờ đã là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, võ công cũng không được qua quýt một hai nữa, ngươi có hiểu không?!"

"Thuộc hạ hiểu rõ..."

"Sau này mỗi tối phải đứng tấn một canh giờ, nhất định không được lười nhác!"

"Thuộc hạ tuân lệnh..."

Gió nhẹ mây thưa phong cảnh tuyệt đẹp, gió mùa hạ hiu hiu thổi, cỏ cây đua chen oanh liệng khắp chốn.

Nhưng lúc này Kim Kiền chỉ muốn ngắng lên trời mà hú dài một tiếng:

Má Phạm già, bây giờ tôi hối hận rồi,

thà cùng ngài trèo đèo lội suối còn hơn aaa...

Ngoại truyện

Tết Đoan ngọ của Khai Phong phủ

Minh triều Đoan ngọ dục phương

Khinh hãn vi vi thấu bích hoàn.

Minh triều Đoan ngọ dục phương lan. Lưu hương trướng nị mãn thanh xuyên.

Thái tuyến khinh triền hồng ngọc tí,

Tiêu phù tà quải lục vân hoàn.

Giai nhân tương kiến nhất thiên niên.

Mồ hôi nhe ướt tơ xanh,

Hừng đông Đoan ngọ hương lan giữa dòng.

dòng. Sông dài tưa một dải thơm, Lụa xinh vấn vít ánh hồng tay ai.

Bùa son chênh chếch tóc mây,

Giai nhân xin hẹn cùng nàng ngàn năm.

Tô Thức - Hoán khê sa - Đoan Ngọ

Tết Đoan ngọ mùng Năm tháng Năm, khởi nguyên từ ngày hạ chí thời thượng cổ, là ngày mà con cháu tế tự vật tổ, cũng là ngày nhân dân tiếc thương tưởng nhớ

đến Tam Lư đại phu^[1] vì phẫn hân đã

gieo mình xuống sông. Tương truyền tự cổ vào ngày này có tục mang túi thơm, treo ngải thảo, đeo "bách tác" để trừ tà.

[1] Một chức quan thời Chiến quốc, ở đây ý chỉ Khuất Nguyên, người đã gieo mình tự vẫn tại dòng Mịch La vào đúng ngày mùng 5 tháng 5.

"Bách tác" - còn được gọi là dây

trường mệnh, dây tục mệnh, chỉ tục mệnh, dây diên niên, dây trường thọ... tên gọi không đồng nhất. Theo phong tục, vào ngày Đoan ngọ sẽ dùng chỉ ngũ sắc tết thành sợi thừng, hoặc dùng làm đồ trang trí treo ở cửa ra vào, hay mang theo bên người, có thể tránh được tai họa, tiêu trừ bệnh tật, bảo hộ bình an, tăng thọ thêm tuổi.

Hôm nay, chính là ngày mùng Một tháng Năm, trong Khai Phong phủ cảnh tượng náo nhiệt tấp nập, nha dịch Tạo ban bận lên bận xuống, nào treo ngải thảo, nào quét tước đình viện, tất cả đều nhằm chuẩn bị cho ngày tết Đoan ngọ.

Công Tôn tiên sinh ở trong hoa viên phía sau phủ nha, vừa hái ngải thảo, vừa dặn dò mấy tạo dịch bên cạnh:

"Các ngươi đem mấy cây ngải thảo này treo ở trước cửa đông, tây sương phòng, mấy cây kia thì treo ở trước cửa phòng ngủ của Bao đại nhân. Hai cây còn lại, một treo trước cửa khách sảnh, một treo trước cửa thư phòng."

"Thuộc hạ tuân lệnh", mấy tạo dịch

tiếp nhận mấy bó ngải thảo, vừa mới chuẩn bị quay người thì đột nhiên cùng khom lưng ôm quyền nói: "Thuộc hạ bái kiến Triển đại nhân".

Công Tôn Sách quay người nhìn, thì thấy người phía sau một thân áo đỏ, mày sắc mắt sáng, đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu.

"Triển hộ vệ có chuyện gì sao?"

Triển Chiêu vẻ mặt do dự, đôi mắt đen lấp lánh lướt nhìn bốn phía, hàng mi dài chớp chớp mấy cái, cuối cùng có chút ngại ngần nói: "Công Tôn tiên sinh, chỉ là Triển mỗ muốn xin Công Tôn tiên sinh cấp thêm một cái kiếm tuệ..."

"Kiếm tuệ?", đôi mắt phượng của Công Tôn Sách mở to, mục quang chuyển sang thanh bảo kiếm Cự Khuyết Triển Chiêu cầm trong tay... Quả nhiên, kiếm tuệ màu vàng sáng thường điểm trên chuôi kiếm giờ đã không còn bóng dáng.

Thân hình thẳng tắp lộ rõ vẻ ngượng ngùng, Triển Chiêu rũ mắt nói: "Buổi tối

giấc, kiếm tuệ lại biến mất không tung không tích, tình huống như vậy đã kéo dài được bảy, tám ngày rồi, Triển mỗ cũng không hiểu tại sao".

"Ò...", Công Tôn tiên sinh cũng hơi

rõ ràng kiếm tuệ vẫn còn, nửa đêm thức

rũ mắt xuống ngưng một chút nói: "Không phiền, tại hạ cùng Triển hộ vệ đến khố phòng lĩnh một cái là được".

"Triển mỗ đa tạ Công Tôn tiên sinh", Triển Chiêu ôm quyền đáp.

Đến khi hai người rảo bước rời đi, mấy tạo dịch cạnh Công Tôn Sách mới dám thẳng người dậy, ôm ngải thảo, vội bàn tán.

"Ôi, huynh nói xem, chẳng qua là một

vàng hướng ra sau phủ nha, vừa đi vừa

cái kiếm tuệ, có nó hay không cũng chẳng có gì khác biệt, không phải sao?"

"Nè, huynh thì biết cái gì! Nếu kiếm

của Triển đại nhân không có kiếm tuệ, khi vung kiếm chẳng phải mất đi khí thế hay sao? Huynh nghĩ coi, mỗi lần Triển đại nhân múa kiếm, kiếm tuệ màu vàng nhạt trên chuôi kiếm phiêu phất bay lượn, rất tiêu sái, rất oai phong nha!"

"Được rồi, được rồi, huynh nói nhảm cái gì đấy! Không biết thì đừng có nói

nhân không có kiếm tuệ, lúc truy bắt thích khách, Triệu hiệu úy chỉ không cẩn thận một cái liền bị Triển đại nhân cắt mất nửa đoạn tóc, sớm nay vẫn còn đang thương tâm đấy!"

bừa, đêm qua bởi kiếm của Triển đại

"Hả? Không có kiếm tuệ với Triệu hiệu úy bị cắt mất tóc có liên quan gì?"

"Hượnh nghĩ đị lúc thính khánh tới

"Huynh nghĩ đi, lúc thích khách tới đều là vào canh ba nửa đêm, cảnh tranh tối tranh sáng, kiếm của Triển đại nhân lại rất nhanh, bình thời ban ngày chúng ta còn nhìn không rõ, huống hồ là buổi đêm? Công phu của Triệu hiệu úy tuy rằng cao hơn chúng ta nhiều, nhưng cũng

"Ö... ra là như vậy, nói như thế, kiếm tuệ của Triển đại nhân bị mất, quả thực là chuyện lớn rồi!"
"Đúng vậy! Có điều cũng kỳ lạ thật, ai rảnh rỗi lại đi trộm kiếm tuệ của Triển đại nhân để làm gì không biết nữa?"

"Ùm, thật là kỳ quái, kẻ trộm kiếm tuệ

này tám phần là uống nhầm thuốc rồi!"

đâu thể nhìn rõ! Bình thường còn thấy sắc vàng của kiếm tuệ loang loáng qua, liền có thể dự đoán được vài phần kiếm chiêu của Triển đại nhân, cẩn thận một chút là được. Nay kiếm tuê không còn,

thì thực phiền toái đó!"

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

Trong chợ ngoài cửa đông, Kim Kiền hắt xì liên tục, nước bọt bắn ra, phun thẳng vào mặt vòng vây chúng bách tính đối diện, khiến mọi người dạt ra sau không ngừng.

"Này này, tiểu sai dịch Khai Phong phủ, cậu hắt xì sắp được một tuần trà rồi đấy, 'bách tác' này hôm nay có bán hay không?", một người trong đám hô lên. "Bán! Đương nhiên bán chứ!", Kim Kiền chùi chùi mũi, ngắng đầu cao giọng, "Hai mươi văn tiền một cái, xếp hàng theo thứ tự, không được chen ngang!"

"Hả?! Hai mươi văn tiền? Chẳng phải hôm qua là mười lăm văn tiền ư?", trong đám có người bất mãn kêu lên.

"Sao? Chê đắt?!", Kim Kiền một tay

chống nạnh, tay kia giơ cao một chiếc "bách tác", đôi mắt nhỏ mở trừng, vẻ nguy hiểm hiện lên, quát, "Cái này gọi là tiền nào của nấy! Có thấy sợi vàng trong cái 'bách tác' này của tôi không, đây không phải là sợi vàng bình thường đâu.

đó! Trừ tà đuổi hung, bảo trạch an gia, cát tường như ý, có thể nói là độc nhất!".

"Hôm qua không phải cũng thế..."

"Ha, vị tiểu ca này, huynh không biết rồi. Kiếm tuệ này hôm nay được Bao đại nhân sờ qua. Huynh có biết Bao đai nhân

là người thế nào không? Chính là thần nhân^[2] ngày xử dương đêm thẩm âm,

Nó là sợi vàng lấy ra từ kiếm tuệ của thanh bảo kiếm Cự Khuyết, thanh kiếm cổ trứ danh Triển đại nhân cầm trong tay, người được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, được đương kim Thánh thượng đích thân ngự phong 'Ngư Miêu'

còn hữu hiệu hơn cả hòa thượng ở chùa miếu khai quang! Có thể xua ác quỷ, bảo hộ hồn phách, cho nên hôm nay cái bách tác này so với những cái hôm qua, giá tiền cũng khác nhau. Cái đó gọi là: Có 'bách tác' này kề bên, nửa đêm gõ cửa hồn không kinh!"

kiểm tuê được Bao đại nhân sờ một cái,

[2] Trong Đạo giáo, những người đắc đạo có phân ra thành thần nhân và tiên nhân. Thần nhân đến từ thế giới siêu việt, không cần tu luyện cũng đắc đạo. Còn tiên nhân là do người phàm trải qua quá trình tu luyện chuyển hóa mà đắc đạo.

Ngưng một chút, nhìn vẻ mặt chúng bách tính một lượt, Kim Kiền nhướng mày, tiếp tục: "Nếu còn có người cảm thấy đắt, có thể qua bên kia mua 'bách tác' ba văn tiền hai cái, tôi tuyệt đối không miễn cưỡng!".

Đám người nhất thời huyên náo một trận.

Đột nhiên, có một tiểu tử chen ngang

bước lên một bước, cao giọng hô: "Tiểu ca, tôi mua hai cái!".

Bách tính liền loạn hết lên.

Một nhóm đại thẩm, tiểu tức phụ nhao nhao lên xông tới, đẩy người vừa rồi qua một bên, miệng ồn ào không dứt: "Tránh ra, tránh ra, mấy lão già các người cầm kiếm tuệ của Triển đại nhân làm cái gì?! Tiểu ca, bán cho chúng ta trước!".

"Này này, dựa vào cái gì mà phải nhường mấy mụ già các người mua trước?"

Lao nhao ồn ào...

"Để ta trước! Ta trước!"

Luc iniuc on uc..

hàng, xếp hàng! Ai cũng có phần!", Kim Kiền một tay cầm cả bó 'bách tác' lớn, tay kia bận rộn thu tiền, đôi mắt nhỏ sớm

"Đừng chen lấn, đừng chen lấn! Xếp

đã híp lại thành đường khâu nhỏ.

Chậc chậc, có Ngự Miêu trong tay, ăn mặc chẳng cần lo!

Hoàng hôn, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ, một gầy một nho nhã, hai bóng người đang ngồi trong sương phòng thì thào trao đổi.

"Công Tôn tiên sinh, thành quả hôm nay rất khá, tổng cộng bán được ba mươi lượng bảy mươi văn tiền". "Kim bổ khoái vất vả rồi."

"Là chức trách của thuộc hạ! Chỉ là... Công Tôn tiên sinh, lượng thuốc trong cơm tối của Triển đại nhân hôm nay có thể tăng thêm một chút không?"

"Kim bổ khoái nói thế là sao?"

ngày liền, công hiệu của thuốc bắt đầu có hiện tượng giảm dần. Tối qua thuộc hạ đã canh bên ngoài phòng tới tận nửa đêm, vất vả lắm mới đợi được đến khi thuốc phát huy tác dụng, lẻn vào phòng trộm kiếm tuệ... Hôm nay hình như thuộc hạ có hiện tượng cảm phong hàn".

"Triển đại nhân dùng mê dược mấy

"Có điều, nếu lượng thuốc tăng thêm, tại hạ sợ..."

"Công Tôn tiên sinh không cần lo lắng, ở đây thuộc hạ có một phương thuốc, tuyệt đối không ảnh hưởng tới sức khỏe người dùng, tiên sinh có thể thử một lần".

"Úm... Quả nhiên là phương thuốc tốt! Kim bổ khoái y thuật rất giỏi."

"Công Tôn tiên sinh quá khen!"

"Kim bổ khoái, tại hạ có chuyện

không rõ, mong Kim bổ khoái cởi bỏ nghi hoặc cho tại hạ."

"Vì sao Kim bổ khoái cứ nhất định

"Tiên sinh mời hỏi."

phải dùng kiếm tuệ của Triển hộ vệ làm thành 'bách tác'? Kỳ thực có phải là kiếm tuệ của Triển hộ vệ hay không, bách tính vốn không thể nào biết được, dùng đồ có sẵn trong khố phòng để làm có phải càng giản tiện hơn không, hà tất phải phiền phức như vậy?"

"Công Tôn tiên sinh nói những lời này sai rồi! Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực, tuyệt đối không thể làm ra hành vi lừa gạt, nếu không tất sẽ có hậu quả khôn lường, sẽ bị trời phạt!"

"Lời của Kim bổ khoái nói rất đúng, Công Tôn Sách xin thụ giáo!"

"Công Tôn tiên sinh khách khí rồi!"

...

"... Kim bố khoái còn chuyện gì sao?"

"Chỉ là thuộc hạ muốn nhắc tiên sinh, số ngân lượng bán được, chín phần là để trợ giúp phủ nha, một phần còn lại kia..."

"Tất nhiên là thuộc về Kim bổ khoái!"

"... Nếu đã như vậy, thuộc hạ xin cáo lui. Cơm tối của Triển đại nhân còn phải phiền Công Tôn tiên sinh."

"Không dám, không dám, ngày mai cũng phải phiền Kim bổ khoái."

"Cạch" một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Người còn lại trong phòng, tay vuốt râu, đôi mắt phượng nheo lại, lầm bẩm

nói: "Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực... Lẽ nào thật sự là vì thế?".

nhã của vị chủ quản sổ sách Khai Phong phủ.

Ý cười dần hiện trên khuôn mặt nho

Mặt trời vừa ló đằng đông, ban mai chiếu rọi khắp nơi.

Triệu Hổ mất nửa canh giờ mới buộc được mái tóc không dài không ngắn của mình, vội đẩy cửa bước ra, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa suýt chút nữa thì đụng vào một người.

"Triển đại nhân?", Triệu Hổ kinh ngạc.

Vị hộ vệ áo đỏ trước mắt, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc, đôi mày lưỡi mác cau chặt, nhìn thấy Triệu Hổ, hồi lâu sau mới hoàn hồn hỏi một câu: "Triệu Hổ, có thấy

kiếm tuệ trên kiếm của Triển mỗ không?".

"Hả? Kiếm tuệ lại mất rồi?!" Triệu Hổ cả kinh, da đầu run rẩy từng trân.

sáng ánh lên vẻ khó hiểu, sau đó lại khẽ thở dài nói: "E là lại phải phiền Công Tôn tiên sinh rồi...".

Triệu Hồ cũng thở phào một hơi, sờ

Triển Chiêu gât đầu, trong đôi mắt

sờ mái tóc hiển nhiên đã ngắn đi một nửa của mình, theo vị hộ vệ áo đỏ trước mắt đi tới Phu Tử viện.

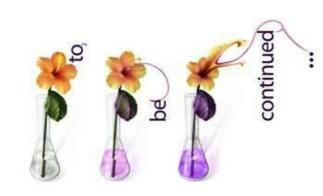
Cả hai đều không phát hiện ra, ở chỗ rẽ sương phòng, trong một góc, có người đang híp đôi mắt nhỏ, khóe miệng cong lên, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người.

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, đường

với lãnh đạo của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử bụng dạ đen tối, song kiếm hợp bích, còn sợ không chỉnh được ngài ư?

đường một người hiện đại như tội cùng

Chậc chậc, thực là vui vẻ thoải mái, hít thở thông thuận nha...



Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.dtv-ebook.com